Istorioare moral-religioase

Istorioare moral-religioase

Antologie alcătuită de
PR. VALERIU DOBRESCU

Tipărită cu binecuvântarea
Preasfințitului CALINIC
Episcopul Argeșului și Muscelului

EDITURA ICONA
Arad, 2012

În memoria părinților mei, Stelian preotul și Maria presvitera, care m-au îndrumat pe cărarea luminoasă a trăirii Ortodoxiei românești

Mulțumim Fundației Aldea Tudorache pentru sprijinul acordat acestei cărții.

Cuvânt înainte

Era Creştină a depăşit anul 2000. Au trecut 20 de veacuri de când NAŞTEREA MÂNTUITORULUI – evenimentul cel mai important din istoria omenirii – a despicat Timpul în două: înainte de HRISTOS şi după HRISTOS. CREŞTINISMUL a fost, este şi va fi VIAŢA şi FERICIREA OMULUI.

În decursul vremurilor Creştinismul a avut mulţi şi puternici duşmani, dar toţi au rămas neputincioşi ca în faţa unei pietre de granit, deoarece PIATRA este HRISTOS.

Astăzi, când vrăjmăşia împotriva lui DUMNEZEU şi indiferenţa faţă de învăţătura Sa se multiplică sub nenumărate şi insesizabile chipuri, este nevoie stringentă ca omul să lupte cu toate puterile lui împotriva răului. Un ajutor împotriva puterilor întunericului îl constituie exemplul bun, pilda de urmat care-l ajută pe om, de la leagăn până la mormânt, să călătorească pe drumul fericirii veşnice.

Am adunat şi prelucrat aceste pilde moral-religioase, ca să fie la îndemâna celor care doresc să trăiască o viaţă plăcută lui DUMNEZEU.

Din aceste scurte istorioare, bine înţelese şi puse la inimă, sufletele noastre se vor îmbogăţi şi vor spori în credinţă, nădejde, dragoste, milostenie, cinste, adevăr, dreptate, evlavie, bunătate, modestie, cumpătare, recunoştinţă etc.

Le-am numit morale, căci morala este trăirea CONȘTIENTĂ a vieții, arta înfrumusețării existenței umane și calea către FERICIRE; și religioase, deoarece RELIGIA refface și desăvârșește legătura conștientă și liberă a omului cu DUMNEZEU.

Fie ca aceste pilde, pe care le-am folosit multă vreme în scop didactic și catehetic, să pătrundă inimile cititorilor și să-i călăuzească spre fericirea veșnică, care se dobândește numai prin Iubirea Creștină, adică prin iubirea de DUMNEZEU și de OAMENI.

Oare să nu iubim și să nu trăim noi RELIGIA IUBIRII?

Pr. Ic. Stavr. Valeriu Dobrescu
AZUGA – Prahova
30 iunie 2007

Notă: *Aceste istorioare morale au fost culese și prelucrate în scop didactic, îndeosebi din lucrările lui Alex. Lascarov-Moldovanu, și din reviste, ziare și publicații vechi.*

Pr. V. Dobrescu – Azuga – Prahova

1. *Zilele omului, ca floarea câmpului... Viața omului, ca un fulg de zăpadă...*

Să privim cu luare aminte la picătura de zăpadă, care s-a transformat, în înălțimile văzduhului, din stropul de apă, în frumosul și strălucitorul fulg de zăpadă. Acum are o înfățișare cu totul alta: strălucitoare. Fulgul de nea plutește prin atmosferă mândru de înfățișarea sa. Dar așteaptă o clipă: la prima rază de soare, el se pierde într-o picătură de apă.

Așa se va întâmpla și cu oamenii, când vor vedea pe Dumnezeu. Raza Soarelui Celui neapus, a lui Hristos Mântuitorul, îi atinge pe toți, transformându-i într-o clipă. Din toată viața pe care au trăit-o pe pământ nu rămâne decât fapta, care-l va așeza pe om în rai sau în iad.

2. Învierea noastră

Dacă iarna își întinde mantia ei de zăpadă și nu se mai vede nici urmă de viață, oare s-a stins viața în natură?

Dacă grăuntele a fost îngropat în pământ, oare viața lui s-a sfârșit?

Dacă omida se închide în gogoașă, oare viața ei s-a terminat? Nici vorbă. Primăvara totul reînviază; din grăuntele îngropat ia naștere altă plantă și din omidă ia naștere altă viețuitoare – un fluture. Oare omul să fie condus de altă lege? Pentru ce plantele și omizile să învieze, iar omul nu?! Creatorul Legii veșnice, Dumnezeu, ne spune:„Va veni vre-

mea când cei din morminte vor auzi glasul Fiului Omului şi se vor scula spre învierea vieţii sau osândei".

3. Răscumpărătorul

Într-o piaţă de sclavi din Africa, era spre vânzare şi o tânără negresă, care-şi aştepta soarta foarte îngrijorată. Ultimul preţ îl oferise un negustor şi acesta se pregătea s-o ia cu el, dar un creştin milos, care era de faţă, oferi un preţ mai mare şi cumpărând-o, îi zise cu milă, dar fericit că o salvase: „Eşti liberă, du-te unde vrei" şi se depărta de ea, văzându-şi de treburile lui.

Biata negresă nu-şi dădu imediat seama de ceea ce se întâmplase cu ea, până când cei din jurul ei îi spuseră: „Domnul acela te-a cumpărat şi ţi-a dăruit libertatea".

Cu ţipete de bucurie, tânăra alergă după răscumpărătorul ei şi-i zise, căzându-i în genunchi: „Tu eşti răscumpărătorul meu şi vreau să-ţi slujesc de bună voie toată viaţa mea"

Şi tu creştine, ai un Binefăcător, Care te-a răscumpărat din robia păcatului şi din osânda iadului. Lui îi datorezi totul. Cazi în genunchi înaintea Răscumpărătorului tău – Iisus Hristos – şi slujeşte-I Lui toată viaţa ta.

4. Suferinţa transformă pe om

Un tânăr necredincios se întoarse la Dumnezeu, după ce trecu prin multe necazuri şi suferinţe, datorită vieţii păcătoase. Întorcându-se în orăşelul său natal se întâlni cu unul din prietenii lui de petreceri păcătoase, care-i zise:

– Ce, nu mă mai cunoşti? Sunt cutare...

– Te cunosc, răspunse tânărul. Tu eşti tot tu. Te cunosc, dar eu nu mai sunt eu. Şi merse mai departe, bucuros că a scăpat de viaţa păcătoasă.

5. Cuvântul lui Dumnezeu şi sămânţa

Asemănarea Cuvântului lui Dumnezeu cu sămânţa este tot ce poate fi mai potrivit. Pune alături o sămânţă şi o piatră scumpă. Piatra de preţ, fiind mai strălucitoare, va atrage asupra ei mai multe priviri decât modesta sămânţă. Pune-le însă pe amândouă în pământ; vei vedea că piatra, oricât de preţioasă ar fi ea, tot piatră rămâne, pe când sămânţa va încolţi, va creşte şi va da naştere unei plante, unui pom sau arbore, care va produce roade gustoase, folositoare.

Întrebarea este şi pentru om aceasta:

– Nu ce porţi pe tine: blănuri, stofe scumpe, mătăsuri, pietre scumpe etc., ci ce porţi în tine: fapte bune sau fapte rele? Viaţă sau moarte?

6. Testamentul şi moştenirea

Un om a primit însărcinarea să studieze testamentele şi actele de moştenire dintr-un oraş. Munca îi părea plictisitoare. Iată însă că într-o zi a dat peste numele lui într-un testament, prin care i se lăsa ca moştenire o mare avere. Din acel moment plictiseala îi pieri şi citea cu plăcere şi atenţie totul.

Şi noi, creştinii ortodocşi, suntem moştenitorii celei mai mari împărăţii – Împărăţia cerurilor. O avere mai

mare ca aceasta nici că există. Iar Testamentul nostru este Sf. Scriptură. S-o citim tot timpul și cu plăcere și să nu neglijăm nici una din condițiile care trebuie îndeplinite pentru a intra în stăpânirea moștenirii făgăduite – Împărăția cerurilor, fericirea și viața veșnică.

7. Creștinul pe marea vieții

Vaporul când pleacă peste mări și oceane, plutește cu siguranță pe drumul său, ca și cum ar merge pe șine de cale ferată, deși nu vede țărmul timp îndelungat. Cine-l conduce cu atâta precizie, încât ajunge la țintă fără greșeală? Siguranța drumului i-o dă fie harta, fie busola, fie radarul, fie radioul sau toate la un loc.

La fel se întâmplă și cu creștinul cel adevărat. El nu vede cu ochii ținta călătoriei lui, dar este încredințat că va ajunge la ținta dorită cu corabia vieții sale. Cine-l conduce cu atâta precizie, ca să ajungă în împărăția lui Dumnezeu? Are și el harta, busola și radarul său: acestea sunt: Sf. Scriptură, Credința, faptele bune și Harul lui Dumnezeu.

8. Nu există Dumnezeu?

Un preot care călătorea a intrat într-un restaurant ca să prânzească. La o masă alăturată câteva persoane discutau. La un moment dat un bărbat mai aprins în discuție lovi cu pumnul în masă spunând că Dumnezeu nu există și că El este invenția preoților și arătă cu degetul spre preot.

Unii au început să râdă, alții se indignară de asemenea faptă. Preotul se sculă de la locul lui, se duse la cel care

afirmase că Dumnezeu nu există și-i zise: „Dragă domnule, ceea ce spui dumneata nu este ceva nou, pentru că se află scris în Sf. Scriptură" – Cum așa? întrebă acela mirat. Asta n-am știut-o și n-am auzit-o până acum de la nici un preot! – Dacă nu crezi, am să-ți și arăt, continuă preotul și scoțând din buzunar Noul Testament cu psalmi, citi versetul întâi din psalmul XIII:

– „Zis-a cel nebun în inima sa: «Nu este Dumnezeu»". Vezi, adăugă preotul, asemenea nebuni erau și pe vremea regelui David, dar erau mai modești, pentru că gândeau asemenea nelegiuiri numai în mintea lor, nu strigau în gura mare, cum faci dumneata.

9. Nu există suflet?

Un necredincios, care ajunsese medic, întreabă o dată în ironie pe un preot:

– Sfinția ta, porți numele de păstor de suflete, dar ai văzut vreodată un suflet?

– Nu, răspunse preotul.

– Dar de auzit, l-ai auzit?

– Nu.

– Dar poate l-ai gustat?

– Nu, nu l-am gustat.

– Atunci poate ai mirosit vreun suflet?

– Nu, nu l-am mirosit.

– Dar poate ai simțit un suflet?

– Da, de simțit l-am simțit și încă foarte bine.

– Va să zică, zise doctorul cu un aer triumfător, din cele cinci simțuri ale omului, patru vorbesc împotriva sufletului. Pe care să le credem? Pe cele patru sau pe cel singur?!

– Dumneata ești medic, răspunse preotul. Ai văzut vreodată durere?

– Nu, zise medicul, n-am văzut.

– Dar de auzit, ai auzit-o?

– Nu.

– Dar, poate ai gustat-o?

– Nu, nici n-am gustat-o.

– Atunci poate ai mirosit vreo durere?

– Nu.

– Dar, poate ai simțit durerea?

– Da, am simțit-o și încă foarte tare.

– Va să zică, spuse preotul cu un aer îngăduitor, din cele cinci simțuri patru vorbesc contra durerii. Ce-ai zice, dacă cineva s-ar întemeia pe acest raționament și ar afirma că nu există durere?!

10. Telefonul veșniciei

În sala de telefoane a turnului Eiffel din Paris, în timpul expoziției din anul 1890, se găsea o mulțime de oameni, cu coatele rezemate de o bară de lemn îmbrăcată în catifea, ținând la ureche câte un receptor telefonic. Nu trecuseră decât 14 ani de la descoperirea telefonului de către omul de știință american Graham Alexander Bell (1847-1922)

Cei care aveau la ureche receptoarele erau cufundați în tăcere, dar foarte fericiți, căci telefoanele lor erau puse în legătură cu o sală de muzică în care cânta o orchestră

renumită și cântăreți celebri. Această muzică superbă o auzeau numai ei, iar ceilalți vizitatori ai expoziției nu auzeau nimic; ba mai mult, aceia nici nu bănuiau că există așa ceva.

Dacă ne gândim bine, nu se petrece același lucru și cu glasul lui Dumnezeu? Nu sunt în una și aceeași lume, în aceeași localitate, în aceeași casă chiar, oameni care aud glasul lui Dumnezeu și oameni care nu-l aud? Nu sunt oameni care aud glasul lui Dumnezeu în sufletele lor, și, oameni care-l tăgăduiesc sau îl resping?

Oare care din ei au dreptate? Convinge-te singur, făcând proba. Părăsește traiul egoist, alungă din tine indiferența, pune la ureche telefonul veșniciei, adică tezaurul de cuvinte al Sfintei Scripturi și al Sfintei Tradiții și vei auzi glasul Mântuitorului, care te cheamă neîncetat la o viață curată, senină, fericită, fără de sfârșit. Dacă vei urma poruncile Lui, vei auzi și numele tău: „Veniți, binecuvântații Tatălui Meu, ca să moșteniți Împărăția cerurilor, pregătită vouă".

11. Cum mureau martirii

Cine vizitează Roma, are de văzut și renumitul Colosseum, amfiteatru monumental, construit în timpul lui Vespasian și Titus și inaugurat în anul 80.

Ruinele Colosseumului sunt vestigii sfinte pentru cei care le vizitează și-și aduc aminte de creștinii care au pierit acolo sfâșiați de fiarele sălbatice, pentru că n-au voit să renunțe la credința în Hristos. În ziua inaugurării împăratul spuse în aplauzele mulțimii: Ne-am adunat aici, ca să inaugurăm Colosseumul. Facă zeii ca el să fie plin

de glorie! Ziua de azi este o zi de sărbătoare în cinstea arhitectului care l-a construit, și căruia trebuie să-i arăt recunoștința mea de împărat. Să fie aduși creștinii pentru a se lupta cu fiarele. Ne vom desfăta astfel cu toții împreună și cu cel sărbătorit.

Grătarele cuștilor fură trase și un grup mare de bărbați, femei și copii fu aruncat în arenă. Erau creștinii osândiți hrană fiarelor. În câteva minute leii, tigrii și leoparzii sfâșiară prada și din creștini nu mai rămăseseră decât oase împrăștiate prin țărână și bălți de sânge pe care le lingeau cu cruzime fiarele.

Din galerii poporul roman strigă cu satisfacție: „Ave Caesar!", când deodată de pe banca de lângă împărat se ridică un bărbat și strigă: „Și eu sunt creștin". Era arhitectul care construise Colosseumul. Mulțimea rămase uluită, dar în curând strigă într-un delir feroce: *Ad leones*, adică: „La lei". Împăratul făcu semn și leii avură încă o pradă de sfâșiat. Așa s-a sfârșit serbarea în cinstea arhitectului care ridicase Colosseumul.

O minte creștină a întocmit planul acestui măreț monument și cu sângele lui creștin a fost stropit în ziua inaugurării lui în anul 80.

12. Valoarea și foloasele creștinismului

– Religia creștină n-are nici o valoare, zicea un necredincios către un preot. Creștinii pe care eu i-am cunoscut sunt sau ipocriți, sau ignoranți.

– Eu cred că ai cunoscut asemenea creștini, dar n-ai cunoscut adevărați creștini, răspunse preotul; deci nu este

adevărată afirmația dumitale că toți creștinii sunt ipocriți și ignoranți, iar creștinismul nu are nici un preț. Trebuie să cunoști cel puțin un creștin adevărat, un om religios, un suflet evlavios și numai atunci vei înțelege ce este și cât prețuiește Religia Creștină. Când cineva vrea să-și dea seama ce este pictura, sculptura sau arhitectura, nu privește la cârpaci sau amatori, ci caută să vadă tablourile lui Rafael, Rubens, Rembrand, Grigorescu; contemplează statuile lui Fidias sau Michelangello; vizitează Sfânta Sofia, Sf. Petru sau catedrale din Köln sau Milano; observă viața unui bun creștin, sau citește viața unui sfânt sau martir, ca Sf. Gheorghe, Ignatie, Dimitrie, ori a unui mare dascăl al Bisericii ca Sf. Vasile cel Mare, Grigorie, Atanasie și atâția alții și vei vedea ce este religia creștină și ce foloase colosale a adus omenirii.

13. Să lucrezi ca pentru Dumnezeu

La moartea tatălui său, un tânăr moșteni o avere însemnată. Pe patul de moarte tatăl îl îndemnă pe fiul său să folosească o parte din averea pe care i-o lăsa în scopuri de binefacere, iar acesta îi făgădui.

În satul acela era un zidar sărac și cu o casă de copii, dar nu era un om al lui Dumnezeu, ci creștin numai cu numele. Tânărul care moștenise averea îl chemă și zise: „Vreau să ridic pe acest loc frumos, o casă așa ca pentru un om muncitor cu mai mulți copii. Îți plătesc bine, numai să-mi faci lucru bun și trainic!" Zidarul a făgăduit, a primit banii necesari, iar tânărul bogat a plecat departe într-o excursie pentru câteva luni.

Înainte de a se apuca de treabă, zidarul ce și-a zis? Nu mă vede nimeni... Voi cumpăra materiale cât mai ieftine și slabe și-l voi înșela pe cel avut! Lasă că nu-i strică să-i trag chiulul, căci nu se bagă de seamă la un om cu stare! Cu banii care-mi rămân petrec și eu, ca să mai scap de necazurile mele... Și așa a și făcut. A construit o casă ca vai de lume, slabă și șubredă și numai aspectuoasă, ca de fățuială; toți banii care i-au rămas i-a cheltuit petrecând cum i-a plăcut lui.

Când s-a întors tânărul din excursie a văzut casa și i-a înmânat zidarului un act zicându-i: „Iată, omule, acesta este actul de proprietate al casei; când te-am chemat ca să-mi construiești casa, am făcut-o cu gândul ca s-o dăruiesc dumitale și familiei, de aceea ți-am zis să faci o casă bună și trainică, ca pentru un om muncitor cu mai mulți copii. Acum ia-ți casa și s-o stăpânești sănătos."

Zidarul a rămas uimit și ruşinat. S-a întristat și și-a zis: „Am vrut să înșel și iată că m-am înșelat singur". Și de atunci zidarul și-a schimbat felul de gândire și de trai. Lucra ca pentru Dumnezeu, știind bine că, deși nu-L vedem, Dumnezeu este întotdeauna de față cu noi.

14. Rugăciunea (din inimă, stăruitoare și cu credință)

Anul 1814. Întreaga Europă era bântuită de războaiele care nu mai conteneau. Orașul Schleswig din Danemarca văzuse cu durere retragerea trupelor ocrotitoare și populația rămasă în voia sorții trăia clipe de groază, simțind apropierea dușmanilor. Ruşii și Suedezii erau aliați și în curând

puhoiul cotropitor se va năpusti și asupra acestui pașnic oraș, rămas fără apărare.

La marginea orașului, tocmai la drumul mare era o căsuță, în care toți ai casei erau în mare neliniște. Cu spaima zugrăvită pe fețe și cu deznădejde în priviri, erau atenți la orice zgomot din afară.

În mijlocul lor, bătrâna bunică, împovărată de ani și necazuri, cu ochii înlăcrimați se ruga, grăind: „O, Doamne Dumnezeule, numai către Tine, îmi îndrept tot focul inimii mele. Tu ne ești sprijin și ajutor. Ca să nu se apropie dușmanul de noi, înconjoară-ne, cu ziduri de apărare, Atotputernice!"

Alături de dânsa, un tinerel de vreo 20 de ani, străin de cele sfinte, ca unii tineri de lume nouă cunoscător ale învățăturii lumești, dar nu în cele ale Bisericii lui Hristos, o privește cu dispreț, zicându-i: „Hei, bunico dragă, dușmanii se apropie de noi și Dumnezeul tău este departe foc. Chiar dacă te-ar auzi acum – ceea ce este imposibil – cum crezi că ar putea cineva, așa la repezeală, să-ți înalțe ziduri de apărare în jurul casei?!". „Dragul meu, răspunse bătrâna cu blândețe, credința mea e neclintită. Dumnezeu poate să ne înconjoare chiar cu ziduri, dacă așa va fi voia Lui Sfântă. Lui mă voi ruga neîncetat."

Dar iată, vuiet, larmă, zgomote, cântece, strigăte și urlete se aud dinafară. Năvălitorii, îndârjiți de asprimea războiului, de foame și frig, pătrund prin case cu sălbăticie. Dar netulburată, bătrânica cu credință se ruga mai departe. După cum credința ei înfruntase batjocura tânărului

său nepot, așa de neclintită era și acum, când groaza domnea în jur.

Văzând cu spaimă cum se apropia zgomotul înfricoșător al dușmanilor, tânărul nepot se apropie de bunica lui și o rugă să tacă, ca nu cumva dușmanii, atrași de cuvintele rugăciunii pe care bătrâna le rostea cu voce tare, să pătrundă și în casa lor. Dar bătrâna nu-l auzea, ci mai fierbinte și mai stăruitor se ruga: „... cu ziduri de apărare ne înconjoară pe noi, Doamne!"

Un fapt extraordinar se petrecu; de dimineața și până seara târziu, armata dușmană trecu necontenit prin fața micii căsuțe, fără ca vreun picior de dușman să-i fi trecut pragul. Afară viscolea. Bătrâna zise către ai casei într-un târziu: „Trageți oblonul, copii, și odihniți-vă, iar eu voi veghea mai departe în rugăciune."

Afară se auzeau ropote de cai, zgomote de arme, strigăte, țipete. În casele vecine pătrundeau zeci de inamici care devastau, loveau, răneau și răspândeau teama și groaza, în rândul celor pașnici.

Cât e noaptea de lungă bătrâna și-a zis fără întrerupere rugăciunea ei: „Cu zid de apărare, ne înconjoară, Doamne...". Pe afară de mult orice zgomot a amuțit. Zorile zilei pătrund, ca o rază de nădejde într-un suflet chinuit. Bătrâna, după ce își încheie rugăciunea cu câteva cuvinte de mulțumire către Domnul, trimite pe nepotul său să vadă ce-or mai fi făcând bieții lor vecini.

Băiatul trase ușa, căci în afară nici că se putea deschide, căci zăpada troienită se înălța ca de doi metri în jurul casei.

Toată familia privea uluită troienele de zăpadă din jurul casei.

Nepotul strigă uimit și el de ceea ce se întâmplase: „Bunico dragă, uită-te bine, căci iată în jurul casei noastre, cu adevărat se află un zid de apărare. Bunul Dumnezeu, ți-a ascultat rugăciunea și a făcut cu noi o minune."

„Da, zise bătrâna, palidă de atâta priveghere de o noapte întreagă, dar fericită că Dumnezeu i-a ascultat rugăciunea și i-a ocrotit pe toți ai ei, într-adevăr Dumnezeu cu ziduri de apărare ne-a înconjurat."

Și... tânărul de lume nouă, înfumurat de învățături deșarte și necredincios până acum, deveni un alt om, sărută cu lacrimi mâna bătrânei sale bunici, îngenunche în locul ei și... din cuget smerit se rugă lui Dumnezeu, pentru întâia oară.

15. Ispita (Să nu furi)

„Doamne, nu mă lăsa să mă abat de la poruncile Tale" (Psalm 119)

Vasile este un om cumsecade. Lui îi place Biserica, învățăturile Evangheliei, rugăciunea și cărțile serioase; cărțile religioase mai ales îi plac și îl absorb. E binevoitor cu toată lumea și iubit de toți.

Într-o seară se întorcea de la câmp, trecând pe lângă o vie. Și pentru că era aproape de Schimbarea la Față a Mântuitorului, strugurii începuseră să se coacă; chiar zări câțiva pârguiți bine și, cum vântul adia spre el, simți în nări

parfum de tămâioasă, încât îi lăsă gura apă. Pe acolo nu era nimeni nici țipenie de om... Se gândi să fure...

Dar se opri. Un glas și o putere nevăzută îl țintui locului. Cum? Să fure? El?! Îndemnuri ca acestea aude el oare la Biserică? Așa ceva îl îndeamnă „Vestea cea bună" a lui Hristos?! Vai! Cum mă încearcă ispita?! Pe loc trebuie s-o înfrâng. Buni și frumoși vor fi strugurii, dar mai bună și frumoasă este învățătura Sf. Evanghelii! Acestea zicându-și, căzu în genunchi și Vasile se rugă: „Doamne, nu mă lăsa să mă abat de la poruncile Tale." (Ps. 119:10). Abia isprăvi rugăciunea și paznicul viei apăru, zicându-i: „Doamne ajută, frate Vasile, și aici îți faci rugăciunea?!". „Auzii tocând", zise Vasile, cu glasul stins și îndepărtându-se își făcea mereu cruci, mulțumind lui Dumnezeu că i-a ajutat să nu cadă în ispită și să păcătuiască.

16. Blândețea (Forța care preface răul în bine)

Sf. Macarie Egipteanul se reîntorcea cu un elev de-al său, la locuința din pustie. Având de urcat un mic deal, discipolul care era tânăr avea un avans de câteva sute de metri, înaintea maestrului său, care era mult încărunțit. Întâlnind la o răspântie un preot păgân, îi zise: „Fugi din calea mea, slujitor al diavolului"

Simțindu-se ofensat, slujitorul idolilor păgâni îl lovi pe tânăr cu bastonul, care căzu amețit la pământ. După câteva minute de mers, păgânul se întâlni cu Macarie. Acest om al lui Dumnezeu, fără să aștepte salutul din partea celuilalt, îl salută zicându-i: „Dumnezeu să-ți ajute, iubite frate și să ai o călătorie ușoară".

Preotul păgân rămase pironit de uimire, emoționat și adânc pătruns, știind bine că Sf. Macarie e creștin. „Dar eu sunt păgân", zise el, „cum poți să mă numești frate?! Ba, mai mult, acum câteva minute, am trântit la pământ cu o lovitură de baston, pe unul din discipolii (elevii) tăi. Mai poți și acum să-mi zici frate și să-mi mai dorești și o călătorie bună?!" Sf. Macarie îi răspunse: „Acum, cu atât mai mult îți doresc drum bun, după ce ai apucat pe un drum rău, al răutății și al răzbunării; și tot frate îți spun, pentru că având ca Tată pe Dumnezeu înseamnă că noi toți suntem frați".

După scurt timp, preotul păgân l-a vizitat pe Macarie și, după o lungă convorbire duhovnicească, a cerut să fie botezat și încreștinat. Iată unde duce puterea blândeții.

17. Înjurătura

Un creștin, temător de Dumnezeu, avea un vecin care adesea înjura pe Dumnezeu, ori de câte ori avea vreun necaz sau nu-i ieșeau lucrurile precum voia el. Toți îi spuneau că înjurătura este păcat mare, dar el motiva că e iute din fire și nu poate răbda să nu înjure.

Într-o bună zi celui binecredincios îi veni o idee bună. Luă o hârtie de 100 lei, i-o arătă vecinului care avea patima înjurăturii și-i zise: „Măi Mitrule, ieri am hotărât să mergem azi amândoi la arat. Iacă, vezi suta aceasta? Dacă azi nu vei înjura, diseară ți-o pun în palmă". Mitru privi cu coada ochiului la bani și bucuros, promise că nu va înjura.

Se urcară amândoi în căruță și porniră la treabă. La capătul satului caii se speriară de ceva trecură prin șanțul

de pe marginea drumului și apoi reveniră pe șosea. Mitru era cât p-aci să tragă o înjurătură, dar se abținu, gândindu-se la suta de lei.

Pe la jumătatea drumului, caii nu voiră să treacă printr-o băltoacă decât la pas și Mitru era gata, gata să repeadă o înjurătură, dar își înfrâna limba, având în mintea lui chipul bancnotei de 100 de lei. Până seara au mai fost câteva prilejuri de înjurat, dar suta i-a închis gura.

Ajunși acasă în ogradă, în timp ce deshămau caii, bunul vecin al lui Mitru îi zise: „Măi dragă Mitrule, de câte ori te-am rugat să nu înjuri, tu mi-ai răspuns că nu te poți abține, că ești iute. Iată, astăzi te-ai abținut, te-ai înfrânat, ți-ai stăpânit limba, deși ai avut destule necazuri. Și acum îți pun suta în palmă așa cum am promis; dar să ții minte că banii aceștia au fost Dumnezeul tău, căci de dragul lor te-ai oprit de la înjurat astăzi, și nu de dragul Celui de Sus, al Bunului nostru Dumnezeu."

Mitru stătu câteva clipe pe gânduri și apoi zise cu hotărâre: „Primește banii înapoi, căci eu de azi încolo, toată viața mea, nu voi mai înjura. Mi-o fi și mie mai scump Dumnezeu, decât banul."

Și după cum creștinul adevărat și-a ținut făgăduiala, punându-i în palmă suta de lei vecinului său care reușise să-și stăpânească limba o zi întreagă, tot astfel și Mitru și-a ținut făgăduiala. În viața lui nimeni nu l-a mai auzit înjurând.

Sf. Scriptură ne povățuiește, zicându-ne: „Cel ce-și păzește gura (limba) își păzește sufletul. (Pilde XIII, 3)

18. Să nu huleşti cele Sfinte

Grecii au avut, ca şi Romanii mulţi zei. Dar când au cunoscut religia creştină au simţit dumnezeirea ei şi mulţi au apărat-o cu sângele lor. Au fost însă şi cazuri, mai ales cu cei care deveneau puternici în stat, care s-au lepădat de credinţa lui Hristos, pentru a putea domni cu mai multă tiranie poporul, proclamându-se ei înşişi zei. Iată un caz din istoria universală:

Romanii au avut un împărat cu numele Iulian. Istoria îl consemnează sub numele de Flavius Claudius Iulianus (331-363) care a domnit între 361-363.

Nepot al lui Constantin cel Mare (273-337) era creştin, dar fiind proclamat împărat de către trupele din Galia, se leapădă de credinţa creştină, fapt pentru care a fost numit „apostatul" adică „renegatul" sau „lepădatul".

Acest împărat avea o plăcere deosebită să-L batjocorească pe Dumnezeu. Mântuitorului Iisus Hristos nu-i spunea decât „Galileanul" sau „Fiul lemnarului" batjocorind numele lui Iisus. Într-o zi întâlnindu-se cu un bun creştin pe care împăratul îl cunoştea îi zise în bătaie de joc: „Oare ce mai face Galileianul acela, fiul lemnarului? Acesta îi răspunse: „Împărate – Fiul Lemnarului pregăteşte scândurile pentru sicriul înălţimii Voastre". Împăratul râse cu un aer de atotputernic.

Dar parcă Dumnezeu a grăit prin gura creştinului evlavios, căci după câteva zile, împăratul Iulian muri într-o luptă în Mesopotamia, împotriva Perşilor. Fiind rănit de moarte în această bătălie, ultimele lui cuvinte au fost acestea, pe care istoria le-a consemnat: „Ai învins, Galileiene."

Dumnezeu i-a închis pe veci gura cu care împăratul hulea și, tot pe veci, i-a schimbat coroana cea de aur cu alta de foc nestins, în iad.

19. Un tânăr hulește Sf. Taină a spovedaniei

Într-un sat din Tirol – o provincie în Austria – un tânăr și-a pus în cap să facă o trăsnaie ca să-i meargă vestea; și-a luat câinele de lanț și s-a dus cu el la preot, zicându-i: „Părinte am venit să-mi spovedești câinele".

Preotul s-a întristat, văzând că tânărul își bate joc de Sf. Mărturisire și răspunse: „Nu uita, dragul meu, că Dumnezeu vede și aude totul. Probabil că tu ai nevoie de spovedanie și vei cere-o la nevoie, iar Dumnezeu nu te învrednici de ea și vei muri nepregătit pentru viața de dincolo, care este veșnică".

După câteva zile, preotul fu chemat în grabă de către un pădurar să spovedească și să împărtășească pe tânărul cu pricina, care a fost scos de câțiva oameni de sub un copac pe care-l tăiase și îl apucase sub el. Din puținele cuvinte pe care tânărul cu multă greutate le mai rostea, oamenii au priceput că-i roagă să alerge la preot pentru a se spovedi și împărtăși.

Cu toată bunăvoința și graba oamenilor și a preotului, când s-a apropiat preotul cu Sfintele Taine, tânărul a horcăit de câteva ori, sângele l-a năpădit pe nas și pe gură și după câteva clipe și-a dat sufletul în mari dureri trupești și sufletești. Cuvântul preotului s-a împlinit. Dacă tânărul mai înainte a cerut în bătaie de joc Sfânta Taină pentru

un animal, Dumnezeu l-a lipsit pe el chiar atunci când a cerut-o pentru mântuirea lui.

20. Voltaire huleşte creştinismul

Voltaire (1694-1778) marele filozof şi scriitor francez, un înverşunat duşman al Bisericii lui Hristos, afirma într-o scrisoare către un prieten de-al lui, că peste 20 de ani Biserica Creştină nu va mai exista, iar Biblia va dispărea, căci nimeni nu o va mai citi. Oare s-a împlinit profeţia lui Voltaire, sau el a fost un profet mincinos, ca atâţia alţii?

Istoria ne dovedeşte, că exact după 20 de ani, Voltaire moare, iar casa în care el a scris epistola către prietenul său, a devenit una din multele tipografii destinate tipăririi Bibliei în numeroase limbi pentru a fi răspândită în lumea întreagă.

Voltaire a profeţit pieirea Bisericii lui Hristos, dar în realitate şi-a profeţit pieirea lui; Biserica a rămas şi va dăinui până la sfârşitul veacurilor.

Doctorul care l-a îngrijit până în clipa morţii, mărturiseşte înspăimântat, că muribundul era chinuit de groaznice mustrări de cuget, din care cauză aiura. Abia atunci şi-a dat el seama cum ar fi trebuit să trăiască şi ce-l aşteaptă după moarte, căci îi zise doctorului: Dacă-mi prelungeşti viaţa cu 6 luni, îţi dau jumătate din averea mea, iar de nu, să ştii că eu la dracu mă duc şi te iau şi. pe dumneata cu mine." (Vezi – *Apologetica* 1937, p. 110 – Mihălcescu – Em. Vasilescu)

21. Nu blestemați. Dumnezeu urăşte blestemul

O femeie văduvă, dar cam nervoasă şi rea de gură avea o fată de vreo 19 ani, care lucra la maşina de treierat. Într-o dimineață zise fetei să taie nişte lemne pentru sobă ca să aibă cu ce găti până va veni ea de la treierat.

Fata, grăbită ca să nu întârzie de la lucru, tăie lemnele cam lungi; maică-sa mâniată îi zise fetei care se grăbea spre poartă:

„Rupeți-s-ar mâna, parcă n-ai mai tăiat lemne de când eşti!" „Iartă-mă mamă, dar mă grăbesc sa nu întârzii. Pe vatră merg şi aşa mai lungi, zise fata şi se zori la drum.

Peste două ore veni vestea că fata, făcând o mişcare greşită, i-a prins maşina mâna şi i-a rupt-o, aşa cum o blestemase maică-sa. Acum se afla în îngrijire la spital.

Multă lume o sfătuise pe bătrâna văduvă să se lase de blesteme, dar ea nu s-a lăsat de năravul ei până nu i-a rămas fata fără mână, deşi era singura ei nădejde şi ajutor la bătrânețe.

Din ziua aceea nimeni n-a mai auzit-o blestemând. I-a venit mintea la cap, dar târziu şi cu jertfa nevinovatei sale fiice.

De ce oare nu înțelege lumea că blestemul este de la diavol şi Dumnezeu nu-l voieşte?!

Pentru că stă departe de Biserică şi nesocoteşte poruncile dumnezeieşti.

22. Nu te blestema

În anul 1901, un om beţiv stătea la o masă în crâşma satului în apropiere de Ploieşti. După ce a băut vreo 6-7 pahare de „tărie", bătu cu putere în masă cu pumnul şi strigă să-l audă toţi cei din jur: „Măcar că mă ia dracu, eu tot mai beau un pahar".

Cârciumarul îi spuse că nu-i nevoie să se blesteme şi să-şi dorească un rău atât de mare, ca să mai primească încă un pahar cu rachiu.

Dar beţivul răspunse sigur pe el: „Nu există drac. Dacă există să vină să mă ia".

Nu apucă bine să rostească ultimul cuvânt şi căzu grămadă sub masă. Când îl ridicară câţiva oameni pe scaun, deschise ochii şi rosti: „M-a luat dracu!" Şi-şi dădu sufletul aceluia pe care l-a chemat.

Iată pentru ce ne învaţă Scriptura: „Cel ce-şi păzeşte limba (gura) îşi păzeşte sufletul (Pilde 13), iar Mântuitorul ne porunceşte: „Binecuvântaţi pe cei ce vă blestemă şi rugaţi-vă pentru cei ce vă necăjesc (Luca VI, 28)

Cei care înjură şi blesteamă pe Dumnezeu sau pe apropiapele lui, dau dovadă că nu iubesc nici pe Dumnezeu, nici pe oameni. Gândeşte totdeauna înainte de a grăi. Limba neînfrânată duce multe suflete la pierzare în chinurile iadului. Dacă vrei să ajungi în Împărăţia lui Dumnezeu, trebuie să ai şi aceşti doi prieteni: RĂBDAREA ŞI IERTAREA.

23. Nu spune glume proaste (păcătoase, murdare)

Sf. Scriptură ne îndeamnă: „Din gura voastră să nu iasă nici un cuvânt rău" (Ef. IV, 29). „Nici vorbe de ruşine, nici vorbe nebuneşti, nici glume care nu se cuvin." (Ef. V, 4)

Creştinii noştri de azi, însă, parcă au uitat poruncile Sf. Evanghelii şi Apostolului. La jocuri, la nunţi, la petreceri, în maşină, în tren, peste tot, adeseori auzi vorbe şi expresii pe care Cartea Sfântă ne opreşte chiar să le pomenim. Mulţi parcă nici nu mai ştiu să glumească, decât despre lucruri urâte, ruşinoase, scandaloase.

Unii le spun deschis fără de ruşine, alţii vorbesc cu două înţelesuri etc. A vorbi astfel este mare păcat. Dar de ce este mare păcat?! Pentru că aceste glume păcătoase, te întinează şi pe tine cel care le spui şi-i întinează şi pe cei care le aud.

Păcatul se întinde şi se înmulţeşte prin aceste vorbe spurcate, încât cel ce le-a grăit nu mai poate face nimic pentru îndreptarea celor pe care i-a otrăvit cu astfel de vorbe. Astfel ai ajuns o slugă a diavolului, pentru că nu mai e nevoie să le aducă el aminte de păcat, pentru că nu mai e nevoie să ispitească necuratul pe om, că-l ispiteşti tu cu vorbele ruşinoase; tu pregăteşti osânda oamenilor, fără să se mai obosească diavolul.

Te întrebi, poate, şi gândeşti că nişte vorbe mici, neînsemnate, pot să facă omului vreun rău?!

Iată o pildă adevărată: Un preot se afla în gara de la Vatra Dornei şi vine spre el o fată tânără şi-i zice:

– Sărut mâna, Taică Părinte, nu mă mai cunoaşteţi, v-am fost elevă?!

– Dar cum ai ajuns pe aici, în întrebă el la rândul său?!

– O glumă proastă, ruşinoasă m-a adus de pe meleagurile mele până pe aici departe, nenorocindu-mă!

– Cum o glumă ruşinoasă?! Nu înţeleg?!

– Veţi înţelege îndată că am să vă mărturisesc tot. Aveam 13 ani. Am călătorit odată cu tata şi în compartiment mai erau două fete; în curând s-au mai urcat vreo trei băieţi, care tot spuneau glume, iar fetele se prăpădeau de râs. Eu nu auzeam bine, pentru că nu eram aproape de ei, cum erau ele; dar într-o staţie când trenul a oprit, tinerii s-au dat jos, dar înainte de a coborî, unul dintre ei a spus uneia dintre fete o glumă, pe care eu am auzit-o şi care a căzut în sufletul meu curat, ca o otravă dulce. N-am mai putut-o uita niciodată. Toate gândurile şi închipuirile necurate s-au făcut tot mai vii în sufletul meu, până ce în curând am păcătuit. Nu aveam încă împliniţi 14 ani. Prima dată m-am îngrozit după păcatul meu, dar n-am mai putut scăpa. Ca să nu fiu sub ochii părinţilor am plecat din oraş în oraş, până am ajuns aici, trăind trei ani de viaţă păcătoasă, groaznică.

Ieri, ce mi s-a întâmplat? Gândul mi-a zburat acasă, la ai mei, şi mi-am adus aminte de parabola cu fiul cel pierdut pe care ne-o citise mama de câteva ori.

Aseară am vorbit cu ei la telefon, mi-am cerut iertare şi pentru că m-au iertat acum plec spre casă. Ştiu că mă aşteaptă umilinţa, clevetirile multora, o viaţă mai puţin îndestulată, căci tata de supărare a murit; dar pentru că m-am îndreptat şi mi-am revenit, nu vreau să mai păcătuiesc, chiar dacă îmi va da cineva toate bogăţiile lumii. Mai

bucuroasă vreau să trăiesc mai modestă în lume, numai să am sufletul curat...

Asta mi-e păţania, Părinte; mare rău mi-a făcut tânărul acela cu gluma lui; n-am ştiut că din glume aşa mici poţi ajunge la păcate atât de mari! De acum înainte ştiu că orice gând păcătos îmi va veni în gând, îl părăsesc, îl alung şi mă rog lui Dumnezeu să mă ajute. Acum ştiu că o glumă păcătoasă poate pierde uşor un suflet sau mai multe. Dacă aş avea o putere, aş tăia limba la toţi aceia care spun vorbe neruşinate.

Aceasta este numai o întâmplare, dar numai Dumnezeu ştie, câte suflete curate au fost întinate şi duse spre pieire din cauza glumelor păcătoase, iar în ziua de azi câte suflete nu se pierd din cauza multor programe porno ce apar la televizor, care sunt dirijate de slugile diavolului?!

Omule! Ai spus cândva o glumă urâtă şi ai trezit într-un suflet curat dorinţa păcatului. Păcatul s-a înmulţit, s-a înzecit, s-a însutit, numai din cauza ta. Tu ai uitat de mult gluma pe care ai spus-o, dar răul pe care l-ai pornit nu mai încetează, ci creşte necontenit! îţi dai seama ce ai făcut?! Înfige adânc în inima ta cuvintele Domnului: „Vai de acela prin care vine sminteala... (Matei XVIII, 7)

24. Să nu juri strâmb

Ce înseamnă să juri strâmb sau nedrept?! Înseamnă că-L iei pe Dumnezeu ca martor, pentru un lucru care nu este adevărat; cu alte cuvinte îl pui pe Dumnezeu, ca apărător al nedreptăţii; aceasta este o mare fărădelege şi cel care se face vinovat de jurământul nedrept va fi pedep-

sit, atât de oameni, cât și de Dumnezeu. Adeseori cel care jură nedrept nu este descoperit de către oameni, dar nu poate scăpa de mânia lui Dumnezeu, care cunoaște totul. Iată de ce Tatăl cel ceresc, nu lasă nepedepsit jurământul strâmb (nedrept) în lumea cealaltă și adeseori, scurtează viața pământească a celui ce nu a jurat drept, sau chiar îi ia viața foarte curând sau îndată.

Iată o întâmplare, care confirmă cele spuse: Un om avut voia să-și mărească averea, cumpărând de la vecinul său o frumoasă grădină, dar acesta nu s-a învoit să i-o vândă deoarece o avea ca moștenire de la părinți și-i era tare scumpă, iar pe deasupra îi aducea roade îndestulate pentru familia lui.

Stăpânul grădinii, om sărac și muncitor, după vreun an de zile moare într-un accident; cel avut se duce la văduva vecinului și-i spune, că soțul ei care a murit, cu o săptămână înainte de accident i-a vândut grădina, primindu-și banii; el bogatul și milosul îi mai dă 2.000 lei lei, pentru că îi e milă de ea, numai să meargă să perfecteze actele, pe care repauzatul n-a avut timp să le mai facă. Văduva a răspuns că ea nu știe de nici-o vânzare, nu primește nici-un ban și nici nu se gândește să dea grădina din care se hrănea întreaga familie.

Cel avut se supără, luă banii de pe masă și-i zise văduvei că nu-i va da nici-un ban, iar grădina tot a lui va fi; în curând văduva fu chemată la judecătorie. Vecinul plătise trei oameni de nimic, care au jurat că înainte de moarte omul își vânduse grădina, iar ei au fost martori când acesta a primit banii pentru grădină.

Peste câteva zile văduva a trebuit să se mute din căsuța și grădina lor, la niște creștini adevărați cu frică de Dumnezeu și cu dragoste față de oameni. Aceasta a fost judecata oamenilor.

Dar... a urmat Judecata lui Dumnezeu. Într-o săptămână au murit toți cei trei martori mincinoși: unul s-a înecat, altul s-a spânzurat, iar al treilea după o noapte de chef nu s-a mai sculat din pat. Dumnezeu la toți trei viața le-a luat-o. Toată lumea din sat a simțit Judecata și Puterea lui Dumnezeu, iar cel avut, înfricat că de acum Dumnezeu îi va lua și lui viața, a redat văduvei căsuța și grădina. Dar după o jumătate de an și el a fost chemat la Judecata lui Dumnezeu.

25. Să nu spui glume rușinoase

În casa unui țăran, pe când întreaga familie era la masă în timpul prânzului, feciorul cel mai mare a scăpat câteva glume necuviincioase. La auzul lor tatăl sări ca ars; apucă lingura din mâna feciorului, i-o luă, și-i strigă: „Pleacă de la masă netrebnicule, căci nu ești vrednic să iei darul lui Dumnezeu, în gura ta cea păcătoasă și spurcată. Cât voi trăi eu, nu voi suferi astfel de vorbe în casa mea!"

Feciorul plecă rușinat de la masă și în toată viața lui n-a mai vorbit glume rușinoase.

Iată un tată, care a știut să-și facă datoria de părinte; a învățat pe copil să-și păzească gura de vorbe spurcate (murdare, rușinoase)

26. Ferește-te de glume necuviincioase

Într-un tren, un soldat, care pleca în concediu, adresă glume necuviincioase unei femei tinere, care se afla în compartiment. Femeia nu-i răspundea la obrăzniciile lui, dar el tot nu înceta.

Un călător, ce se afla lângă soldat îi atrase atenția că nu se cuvine să vorbească urât cu o femeie tânără, mai ales că poartă și uniforma de ostaș al Patriei. Soldatul însă îi răspunse cu nerușinare că d-aia are gură și-i dă să mănânce, ca să vorbească; și continuă cu glume de prost gust.

După un sfert de oră, soldatul scoase un pachețel cu mâncare și începu să mănânce.

Călătorul îl lăsă să se sature și apoi îi zise:

– Spune-mi te rog, prietene, bucatele pe care le-ai mâncat sunt curate sau spurcate?

Soldatul privi cam pieziș spre călător și-i răspunse:

– Sigur că sunt curate, că doar nu sunt dobitoc, să mănânc ce-i necurat!

– Păi, zise călătorul, dacă îi dai gurii mâncăruri curate, atunci de ce o lași să grăiască vorbe spurcate?! Eu credeam că mănânci numai spurcăciuni de vorbești atât de murdar, de rușinos și necuviincios! Așadar, silește-te să vorbești curat, frumos, cuviincios, așa cum se cuvine unui tânăr și mai ales soldat al Țării.

Învățătura primită l-a determinat pe tânărul ostaș să dea bună ziua și să se mute în alt compartiment. De la această întâmplare s-a lecuit de a mai vorbi necuviincios și a mai spune glume care nu se cuvin.

27. Să nu batjocorești pe nimeni

Într-un sat, un tânăr a început să se spovedească și să se împărtășească în fiecare lună. Lumea a și început să clevetească, ba că tânărul e bolnav, ba ca are vreun păcat greu pe suflet, ba că vrea să se călugărească și... câte și mai câte... Ceilalți tineri de seama lui și mai mari, unde-l întâlneau îl pișcau cu vorba și-l batjocoreau.

Chiar și părinții au început să-i spună: „Măi, Petrișor, nu-i lucru rău ce faci, dar nu te face de râs și de batjocură în sat; dacă oamenii bătrâni, nici ei nu se împărtășesc în fiecare lună, pentru ce să faci tu altfel?!

– Pentru că, răspunse Petrișor cuviincios, eu nu vreau să mă iau după unul sau altul, ci după învățătura Sfintei noastre Biserici, iar părintele mi-a spus că dacă mă pregătesc cum se cuvine este foarte bine să mă împărtășesc în fiecare lună. Mie mi-e mai scumpă împărtășirea cu Sfintele Taine ale Domnului Hristos, decât părerea lumii despre mine. Mai bine să fiu batjocorit de lume, decât să mă despart de învățătura și dragostea Mântuitorului Hristos.

Așa a trecut mai bine de un an, dar acum Petrișor nu mai era singur, ci peste 20 de tineri se mărturiseau și se cuminecau în fiecare lună. Multă lume a urmat pilda cea bună a lui Petrișor, batjocura a pierit, credința s-a întărit, faptele bune s-au înmulțit și Harul lui Dumnezeu peste mulți a coborât.

28. Să nu minți

Primul mincinos din lume a fost diavolul; el a mințit-o ,pe Eva, ca dacă vor mânca din pomul oprit, vor fi asemenea cu Dumnezeu. Iată de ce Mântuitorul a zis că diavolul este tatăl minciunii, pentru că el a scornit prima minciună.

Minciuna este păcat, pentru că pricinuiește mult rău. Să nu ne amăgim că dacă spunem o minciună mică, păcatul este mic. Orice minciună aduce după sine un rău, oricât ar fi ea de mică; ba mai mult, adeseori o minciună mică, are ca urmare un păcat mare.

Iată o întâmplare reală: Doi tineri aveau o fetiță de 4 ani. Bărbatul lucra la fabrică și de câte ori pleca de acasă atrăgea atenția soției lui, să nu lase copilul nesupravegheat, ca nu cumva să cadă în fântâna din grădină unde adesea se juca.

Toate au mers strună, până când într-o zi, pe când bărbatul se întorcea de la lucru, intrând pe portița grădinii, observă că fetița se juca în jurul fântânii, fără a fi cineva lângă ea s-o supravegheze.

„Stai, femeie, că te învăț eu minte", își zise bărbatul și, intrând în casă, se prefăcu speriat și zise:

– Ileana, copila a căzut în fântână și s-a înecat!

Femeia s-a schimbat la față și-a dus mâna la inimă și s-a prăbușit la pământ. În zadar a încercat bărbatul să-i explice că a glumit cu ea, căci până să anunțe medicul Ileana a murit. IATĂ ISPRAVA UNEI MINCIUNI.

Iată pentru ce Sf. Scriptură ne spune: „Cel ce își păzește gura sa, își păzește sufletul." (Pilde 13,3)

29. Când „tăcerea" este un păcat?!

Se spune că tăcerea este de aur. Dar nu totdeauna. În anumite împrejurări, tăcerea este păcat; iată câteva exemple, când tăcerea însemnează, devine „păcat".

Când taci la spovedanie și nu spui păcatele, e păcat.

Când îți auzi copiii mințind, blestemând, înjurând, grăind de rău, etc. și taci și nu-i mustri, este păcat.

Când copiii tăi fac fapte rele și tu taci, e păcat.

Când semenul tău păcătuiește și tu îi vezi sau știi păcatele și nu-l sfătuiești de bine și taci, e păcat.

Când nu-ți înveți copiii să meargă la Biserică, să se spovedească, să se împărtășească, să facă fapte bune, să fie respectuoși cu cei mari, să se roage lui Dumnezeu, tăcerea este un păcat.

Când nu te rogi lui Dumnezeu pentru părinții tăi sau pentru copiii tăi, tăcerea este un păcat.

Când asculți pe cel ce vorbește de rău și nu-l oprești, ci taci, este păcat.

Nu uita că ai datoria de a vorbi despre oameni către Dumnezeu – adică a te ruga pentru ei – cât și datoria de a vorbi despre Dumnezeu către oameni – adică a-i învăța Credința Ortodoxă.

Să nu rămâi în nici o zi dator lui Dumnezeu cu rugăciunea și nici omului cu cuvântul folositor.

30. Oricine poate face milostenie

Un credincios mai nevoiaș îl întreabă pe preotul lui, zicându-i: „Părinte, cum poți face milostenie când nu ai ce da?".

Preotul răspunse: „Să luăm ca pildă pe Ioana cea din capul satului cu bărbatul ei și cu cei trei copii. Ei sunt mai nevoiași ca dumneata, dar pentru că Ioana este o bună creștină, găsește mereu prilej să facă milostenie. Ieri dimineață văzând o bătrână cu o greutate cam mare de lemne în spinare, i le-a luat și le-a cărat până a urcat dealul. Tot ieri, vecina ei trebuia să plece la doctor, dar nu avea cu cine să lase copilul. Ioana s-a oferit, a luat copilul la ea și l-a îngrijit împreună cu copiii ei.

O femeie bătrână, din vecini, a primit o scrisoare de la fiul ei din armată și, cum nu știa să citească, Ioana i-a citit-o cu răbdare și cu dragoste, încât bătrâna nu mai putea de bucurie că băiatul ei este sănătos și apreciat de superiorii lui.

După vreo două ceasuri, în fața porții ei doi tineri se certau dintr-o nimica toată, iar Ioana nu s-a lăsat până nu i-a împăcat, spunându-le că sunt creștini și dacă nu sunt împăcați supără pe Dumnezeu.

Iată, iubite frate, câte milostenii poate face un om nevoiaș, dar numai să fii credincios și milostiv. Așa face un adevărat creștin.

Iisus Hristos Mântuitorul nostru ne spune și ne asigură că sunt fericiți cei milostivi, că aceia se vor milui; cu alte cuvinte, se vor mântui.

31. Smerenia, înaltă virtute creştină

Smerenia este o virtute rară şi este ca o floare care creşte în sufletele curate, plăcute lui Dumnezeu.

Se zice că într-o zi, îngerul florilor îi spuse tămâioarei: „Ce răsplată să-ţi dau pentru mireasma cu care îmbălsămezi viaţa oamenilor?" Iar ea a răspuns cu smerenie: „Înger bun, te rog să-mi dai puţină iarbă, ca să mă ascund"... Iată ce exemple frumoase şi nobile putem să luăm noi, oamenii, şi din lumea florilor!

32. Patima (primejdie de moarte)

Mulţi oameni, care sunt stăpâniţi de vreo patimă sau viciu, doresc să se îndrepte, să se salveze de la pieire, dar n-au suficientă voinţă, ci amână tot mereu revenirea pe calea cea bună.

În apropierea unei gări într-un canton de-al C.F.R.-ului trăia un acar cu soţia şi fetiţa lui, care împlinise 9 anişori.

Acarul avea patima beţiei; nu arareori fetiţa îl văzuse pe tatăl ei venind acasă pe două cărări, ba mai mult, când lua salariul, jumătate îl cheltuia pe băutură şi când ajungea acasă îşi bătea soţia şi copila care erau nevinovate.

Într-o zi fetiţa întrebă pe tatăl ei, care se afla cu steguleţul roşu în mână în mijlocul căii ferate, fluturându-l: „Tată, ce însemnează asta?" El îi răspunse: „Când este pe linia ferată vreo primejdie de moarte, îl flutur în vânt şi dau de veste..."

Fata tăcu şi intră îngândurată în casă. Când se înapoie de la serviciu, acarul ce văzu? Ceva care-l umplu de ruşine.

În gâtul sticlei cu alcool (țuică) de pe masă, fetița pusese un mic steguleț roșu, iar pe sticlă lipise o hârtioară pe care scrisese „PRIMEJDIE DE MOARTE" Atâta amărăciune și rușine simți acarul, încât din acel moment hotărî să termine cu beția. Iată cum o copilă, ajutată de harul lui Dumnezeu, și-a scăpat tatăl de la pierzare.

33. Feriți-vă ca de foc de exemplul rău

Pentru că fiecare dintre noi putem să fim un exemplu pentru semenii noștri și în special pentru copii, să căutăm a fi numai pilde bune.

Iată unde duce un exemplu rău: într-un sat învățătorul, pe când se întorcea de la școală, se întâlnește cu un copil, pe care nu-l văzuse prin clasă, deși părea de vârstă școlară. Îl opri și-l întrebă:

– Al cui ești tu, măi copile?

– Al dracului, răspunse el.

învățătorul rămase uimit de acest răspuns și-l mai întrebă:

– Dar cum te cheamă?

– Satana, zise el de îndată.

Învățătorul, aproape uluit de acest răspuns neașteptat, îl mai întrebă:

– Dar de unde vii tu, măi puișor?

– Din iad, fu răspunsul copilului.

Atunci învățătorul, care nu întâlnise așa ceva în viața lui, cercetă amănunțit cazul copilului și ce credeți că a aflat? A aflat că tatăl și mama lui se certau foarte des. Când tatăl venea beat acasă, nevasta îi striga:„Piei, drace, din fața

mea!" Atunci copilul se speria şi voia să se ducă în braţele mamei, dar aceasta îl alunga, zicându-i: „Fugi, satano, nu mă mai necăji şi tu, nu vezi ce iad e în casa asta?" Şi copilul a învăţat de acasă, că tatăl său e „dracul", că el e „satana", iar casa lor este „iadul".

34. Dragostea de mamă

Odată, pe vreme grea de iarnă, o mamă trebui să plece la drum cu copilul ei cel mic. Neavând bani, făcea drumul pe jos; de la o vreme, viscolul se înteţi. Ajungând-o din urmă o căruţă, stăpânul o pofti să se urce. Ea se urcă, având, copilaşul în braţe, dar vântul bătea aşa de rece, încât, mama de teamă să nu-i îngheţe copilul, se dezbrăcă de haina ei groasă şi-l înveli bine. Merseră cale lungă; când ajunseră în sat, cărăuşul întrebă femeia unde vrea să coboare cu copilul, dar ce văzu?!

Mama nu mai mişca, murise de frig, iar copilul gungurea vesel în învelişul cald.

Numai o mamă poate face cu dragostea ei o astfel de jertfă.

35. Teme-te de ce trebuie, nu te teme de ceea ce nu trebuie

Era, într-un sat un om, care avea obiceiul să spună mereu, înainte de a începe un lucru, cuvintele: „Mă tem că..." De exemplu: când pleca la drum zicea: „Mă tem că mâncarea asta o sa-mi facă rău..." şi aşa mai departe.

Într-o zi un prieten îi zise:

– Măi Gheorghe, tu spui aceste vorbe: „Mă tem că..." tocmai unde nu trebuie şi nu le spui tocmai acolo unde trebuie!

– Ei, cum asta? răspunse Gheorghe.

– Uite aşa, bine! Când aprinzi ţigara, când intri în cârciumă, când zici vorbe rele, când înjuri, când nu laşi nevasta şi copiii la Biserică, şi în alte astfel de prilejuri, nu zici niciodată: „Mă tem că...", cu toate că tocmai atunci ar trebui să le spui şi nu numai să le spui, ci chiar să le şi faci... Ce bine ar fi de tine...

Omul tăcu, rămase pe gânduri şi nu mai zise cuvintele „Mă tem că...", ci deveni un om nou, cu deprinderi şi fapte bune.

36. N-am timp!

Adeseori oamenii au timp din belşug pentru tot felul de lucruri zadarnice, iar pentru cele folositoare se vaită că nu le ajunge timpul.

Era un creştin, ca mulţi alţii, care ori de câte ori preotul îi făcea o aluzie sau chemare, el răspundea la fel: „N-am timp, părinte!

De pildă, când preotul îi zicea: „Vino măcar de Paşti, de Crăciun, la hramul Bisericii, de ziua dumitale, spovedeşte-te măcar o dată, de două ori pe an şi împărtăşeşte-te!", el răspundea la fel, că nu are timp.

Avea însă omul nostru timp pentru plimbare, petreceri, cleveteală şi câte altele nefolositoare.

După câţiva ani se întâlni cu preotul şi-i zise: „Toţi m-au părăsit, părinte, şi mă simt fără nici un rost şi nenoro-

cit". Preotul îi răspunse cu blândețe și dragoste: „De, fiule, eu te-am chemat la cele bune și ai zis că pentru ele nu ai timp. Cele pentru care tu ai avut timp te-au părăsit; nu mai au ele timp pentru tine. Să știi însă că Acela pentru care tu nu ai avut timp niciodată, te așteptă încă să vii..." „Cine este, părinte, și unde-l găsesc?!" „Este Iisus Hristos, Mântuitorul lumii, și Se află întotdeauna în Biserica Lui." Și de atunci omul acela a avut timp și pentru Dumnezeu, trăind mulțumit și fericit, pentru ca L-a aflat și i-a urmat poruncile Sale.

37. Sfatul animalelor din Ajunul Bobotezei

Se povestește că de la Facerea Lumii, Dumnezeu a îngăduit animalelor să aibă o zi de împăcare și de sfătuire în ziua de Ajunul Bobotezei, când Domnul Iisus Hristos Se va întrupa și Se va boteza.

Anul acesta de Ajunul Bobotezei lucrurile s-au petrecut astfel:

Dându-se rând vulpii să vorbească, aceasta a spus: „Onorată adunare, cu durere vă aduc vestea că toate minciunile și vicleniile mele nu mai fac două parale, deoarece oamenii mă întrec de 1000 de ori".

Adunarea tăcu, semn că a aprobat cele spuse de vulpe. Venind rândul porcului mistreț acesta grăi: „Are dreptate cumătra vulpe, căci în ziua de azi oamenii ne-au întrecut pe noi, animalele sălbatice. Pe mine oamenii mă batjocoresc, zicându-și «porcule», dar ei sunt mai porci decât mine, căci vorbesc cele mai porcoase cuvinte și nu mai au nici o rușine!"

Adunarea încuviință părerea porcului și dădu cuvântul lupului, care zise: „Vai ce vorbe rele zic oamenii și fapte rele fac, încât mi-e rușine mie a le grăi. Și se spune că noi suntem răpitori și ne ținem de procese, dar oamenii fac mult mai rău decât noi; toată ziua nu fac altceva decât să se înșele unii pe alții. Am auzit de un avocat care venise la vânătoare zicând unui prieten că nu mai știe ce să se mai facă cu atâtea procese! Dar un polițist se plângea că nu mai are timp să se odihnească de atâtea bețivii, bătăi și furturi!"

Adunarea aprobă cele spuse de cumătrul lup și dădu rândul la cuvânt lui Moș Martin, care grăi astfel: „Care va să zică eu sunt bătrân și cunosc bine pe om; că omul a mai greșit pe ici pe colea, este bine să i se treacă cu vederea, că de, cum spune și Sfânta Carte, omul e supus greșelii și dacă-și cere iertare și nu mai face rău Dumnezeu îl iartă. Dar să facă atâtea păcate mari, încât să mă îngrozesc asta nu-i d-a bună! Un vânător care citea într-un ziar cu voce tare, m-a făcut să aud că oamenii se țin de bețivii, certuri, bătăi, înjurături, vorbe rușinoase, calomnii, omoruri și câte altele. Eu care am apucat oameni care se respectau, se ajutau, vorbeau lucruri frumoase, mergeau la biserică și păstrau poruncile lui Dumnezeu; acum mă îngrozesc de ce aud că fac oamenii între ei".

Adunarea aprobă cu durere și fiecare avea lacrimi în ochi.

Astfel s-a terminat adunarea și sfatul de judecată al animalelor din Ajunul Bobotezei din acest an. Dar oare pentru ce am ascultat noi această poveste?! Am ascultat-o pentru un anumit scop, care este următorul: dacă povestea cu sfa-

tul animalelor reflectă o stare închipuită, neadevărată, a lumii de azi, atunci cu toții trebuie să ne bucurăm; dar dacă această povestire nu este o născocire, ci o stare adevărată a noastră, a oamenilor care trăim azi, trebuie să ne dea de gândit adânc și să ne schimbăm viața din temelie, mergând pe drumul arătat nouă de HRISTOS, care este CALEA, ADEVĂRUL și VIAȚA în vecii vecilor!

38. Păcatul clevetirii (bârfirii)

Într-un sat o femeie se lăuda cu credința ei și cu învățătura ei despre Dumnezeu. Adevărat era, că ea era nelipsită de la Biserică, avea memorie bună, îi plăcea slujba, predica, cazania și avea darul povestirii, dar avea un păcat de care nu putea să se debaraseze. Îi plăcea să bârfească.

Odată îi zise preotului că ea vrea să se desăvârșească și să se jertfească pentru ceva, care-I place Domnului Hristos.

Preotul duhovnic, care-i cunoștea acest păcat, drept răspuns își puse degetul pe buze și-i zise: Iată aceasta-i jertfa pe care o vrea Domnul de la dumneata; pune pază gurii și nu mai bârfi!

39. Biblia, cartea pentru toți oamenii

Un om care se credea fără de păcat, mergând în vizită la un consătean, văzu pe masa lui Biblia. Atins de păcatul mândriei că el ar cunoaște multe, îi zise gazdei: „Cum, tu citești Cartea aceasta?!"

„Da, spuse acesta, citesc cu mare plăcere de un timp încoace". „Da, dar Cartea acesta nu-i pentru tine..." „Ba, tocmai că este pentru mine..." „Cum așa?!"

Atunci gazda, care citea Biblia în fiecare săptămână, o deschise la un loc, unde erau scrise aceste cuvinte: „Domnul Hristos a venit în lume ca să mântuiască pe cei păcătoși, dintre care cel dintâi sunt eu" Și apoi îi mai zise: „Eu sunt păcătos, așa că această carte este pentru mine, ca Domnul Iisus să mă ajute să nu mai fiu un păcătos".

Și omul mândru se simți umilit de lecția pe care i-o dădea Dumnezeu, prin glasul unui om păcătos, care s-a întors la credință.

40. Credința și Țara

Într-o cazarmă un soldat găsi o cruciuliță cu un lanț, desigur pierdute de cineva. Le atârnă de creanga unui copac din curtea cazărmii și strigă în bătaie de joc:

– Bă, care ai pierdut cruciulița și lănțișorul și ai curajul să vii să le iei?!

Un soldat se apropie liniștit și, luând cruciulița, zise:

– Mama mi-a pus-o la gât când am plecat și țin mult la acest dar al ei.

Toți amuțiră în fața acestui soldat pentru sinceritatea și curajul lui, iar un ofițer care văzuse din întâmplare ce se petrecuse, le zise tuturor:

– Cel care știe să-și apere credința în felul acesta știe să-și apere țara tot atât de bine.

Toți cei de față rămaseră fără glas și aveau ochii scăldați în lacrimi.

41. Focul, apa şi credinţa

Se spune că odată călătoreau împreună focul, apa şi credinţa; şi când au poposit şi-au zis:

– Oare, dacă ne-am pierde, cum ne-ar mai găsi pe noi oamenii?

Şi focul răspunse:

– Pe mine mă vor găsi acolo unde vor vedea că iese fum.

Apa răspunse:

– Pe mine mă vor găsi acolo unde vor vedea sălcii pletoase, cu ramurile aplecate.

Credinţa zise:

– Cel ce mă va pierde pe mine nu mă va putea găsi singur...

– Cum, întrebară focul şi apa?

Credinţa răspunse:

– Cel care m-a pierdut pe mine, nu mă mai poate afla, decât cu ajutorul Domnului Iisus Hristos, Mântuitorul lumii.

42. Azi (acum), nu mâine

Se spune, că un împărat, pe când petrecea cu prietenii săi la palat, soseşte un oştean cu o scrisoare în mare grabă, de la un ofiţer aflat la hotarele împărăţiei. Acest ofiţer credincios Ţării, descoperise un complot împotriva împăratului şi-i trimitea acum repede vestea, ca să ia măsurile necesare pentru apărare. Cu toate rugăminţile oşteanului de a citi îndată scrisoarea, împăratul o băgă în buzunar şi zise:

Să nu ne întrerupem petrecerea; voi citi scrisoarea mâine. Şi continuă cheful, fără grijă.

Dar după câteva ceasuri, cei care urziseră complotul năvăliră înarmaţi şi-i măcelăriră pe toţi. Dacă ar fi citit scrisoarea când a primit-o, ar fi scăpat împăratul şi toţi ai lui cu viaţă; dar pentru că au amânat pe mâine, toţi au pierit.

Acesta întâmplare ne este de folos ca învăţătură pentru toţi oamenii: adeseori lăsăm să citim MĂINE scrisorile trimise nouă de Dumnezeu, prin atâtea chemări la Biserică, la credinţă în El. Ne trimite câte un necaz, o boală, o întâmplare deosebită dar noi nu vrem să le citim „AZI" adică în timpul cât suntem sănătoşi, în viaţă, ci le amânăm pentru „Mâine" când poate nu vom mai avea putere să facem ceva. Şi iată cum reuşeşte diavolul să ne amăgească ca să nu facem nimic pentru mântuire „ASTĂZI", ci „mâine" când va fi prea târziu.

43. Necredinţa şi credinţa

Într-o adunare se vorbea despre Dumnezeu; unul care era necredincios şi mândru zise apăsat:

– Aş crede şi eu, dacă mi-aţi arăta unde este Dumnezeu?!

Şi, ca să lămurească printr-o pildă afirmaţia lui, chemă pe un copil care se afla acolo şi-l întrebă, zicându-i:

– Iată, îţi dau 100 de lei, dacă tu ne spui unde este Dumnezeu.

Copilul, care crescuse în casă de oameni evlavioşi, fără să şovăie, îi răspunse necredinciosului:

– Eu mă voi ruga de tăticu, să vă dea 1.000 de lei dacă dumneavoastră ne spuneți unde nu este Dumnezeu!...

Necredinciosul rămase uluit, nemaiștiind ce să răspundă la dojana (certarea) pe care i-o făcea Dumnezeu prin gura unui copil.

44. Cât trăim cu adevărat

Un călător se plimba într-o zi printr-un cimitir, privind mormintele și gândind la scurtimea vieții omenești. La un moment dat, văzu pe o cruce sub numele mortului scrise aceste cuvinte: „Am murit în vârstă de 70 de ani, dar n-am trăit decât 3 ani. Să nu faceți ca mine!"

Neputând înțelege se duse la preot, iar acesta îi zise:

– Mortul a fost un mare necredincios până la 67 de ani – cu trei ani înainte de moarte – și numai atunci și-a dat seama cât valorează credința în Dumnezeu. Și atât de rău i-a părut de cei 67 de ani petrecuți departe de Dumnezeu, încât i-a socotit morți, și numai pe cei trei de la sfârșit i-a considerat drept vii, căci în acești trei ani a avut o viață cu adevărat, răspândind în jurul său pace, bucurie, înțelegere, credință și dragoste creștină.

Călătorul plecă lămurit, mulțumind și slăvind pe Dumnezeu în gândul său, pentru o învățătură atât de prețioasă și pentru viața lui.

45. Cele 10 porunci

Un tată merse la preotul său și-i spuse că fiul său nu-l mai ascultă, deși i-a fost un exemplu bun și l-a învățat

numai lucruri bune din fragedă copilărie. Preotul îi zise să trimită copilul la el.

Când acesta veni la preot, preotul îi zise:

– Așează-te în genunchi!...

După ce tânărul se așeză în genunchi, preotul cu glas de mustrare îi zise:

– Ești creștin sau nu?!

– Sunt, părinte!...

– Știi cele 10 porunci?

– Da, le știu!

– Spune-le!... Tânărul începu să le spună, dar după ce spuse porunca a cincea: „Cinstește pe tatăl și pe mama ta, ca să-ți fie bine și să trăiești ani mulți și fericiți pe pământ", preotul îl opri și-i zise:

– Prin urmare cunoști Legea lui Dumnezeu. Atunci scoală-te, du-te și împlinește porunca, căci numai așa vei fi fericit.

Tânărul a ascultat, a împlinit porunca și a trăit fericit mulți ani.

46. Nu cred decât ceea ce văd

Într-o zi un om, care se lăuda că nu crede decât ceea ce vede, îi zise vecinului său, care stătea pe banca de la poarta grădinii:

– Eu nu cred că sufletul există, pentru că nu-l văd.

Vecinul se gândi puțin și-i zise:

– Ia încearcă să te gândești cu putere la ceva...

După un minut îl întrebă:

– Te-ai gândit?

– Da, m-am gândit.

– Bine şi cu putere?

– Da, bine şi cu putere.

– Eu nu cred, zise vecinul.

Omul oarecum supărat îi zise:

– M-am gândit, măi omule, şi încă bine şi cu putere, de ce nu mă crezi?

– Pentru ca eu nu cred decât ceea ce văd, şi gândul nu ţi-l pot vedea...

Omul tăcu, gândi mai adânc şi pricepu ceea ce înainte nu voia să priceapă, şi anume că: toate ce nu se văd nu înseamnă că nu există, ci ele există, dar nu se văd cu ochii trupeşti, ci cu cei sufleteşti, cu ochii credinţei.

47. Au ochi, dar nu văd

Un credincios se văita către alţi creştini cu care se întâlnea la Biserică:

– Măi fraţilor, eu de când am apucat calea Bisericii mă simt atât de mulţumit, dar mă lovesc de ceilalţi care râd de mine pentru aceasta.

Un credincios mai înţelept care auzise aceste cuvinte îi zise:

– Nu te loveşti tu de ei, ci ei se lovesc de tine.

– Adică, cum vine asta?

– Uite cum; când întâlneşti un orb pe drum, te loveşti tu de el sau el de tine?

– Fireşte că el se loveşte de mine.

– Ei vezi, tot aşa se întâmplă şi cu tine. Tu care ai luat calea cea bună a Bisericii, a credinţei strămoşeşti, ai început să vezi bine, dar cei care stau în necredinţă, se cheamă orbi şi ei sunt aceia care dau peste tine, nu tu peste ei.

Toţi îi dădură dreptate, dar el mai adăugă alte cuvinte, care izvorau din înţelepciunea învăţăturii lui Hristos şi sunau aşa:

– De aceea nici nu trebuie să ne supărăm că aceşti orbi sufleteşti dau peste noi, ci să ne rugăm cu toţii lui Dumnezeu, ca să vadă şi ei, spre fericirea şi mântuirea lor.

48. Cine aduce mângâiere omului?

Un om, prins în cumpenele cele mari ale vieţii, se gândea adânc: Cine oare mă va mângâia pe mine în ceasurile cele mai grele ale vieţii mele?! Şi cu acest gând, adormi.

În vis, îi apăru un bărbat strălucitor şi mândru, care-i zise:

– Eu te voi mângâia...

– Dar cine eşti tu?

– Eu sunt ştiinţa lumii acesteia.

Omul însă răspunse:

– Nu, nu mă poţi mângâia, căci adeseori te-am urmat şi mi-ai otrăvit cugetul şi sufletul.

Veni atunci o femeie orgolioasă şi atrăgătoare şi-i zise:

– Eu îți voi putea aduce mângâierea.

– Dar, cine ești tu?, întrebă omul.

– Eu sunt slava oamenilor...

Omul își acoperi fața să n-o mai vadă și zise:

– O, te-am ascultat de multe ori și numai rău mi-ai făcut; pleacă din fața mea.

Atunci veni un bărbat voinic, strălucitor, cu haina aurită, având în mână un buzdugan, cu pietre scumpe și-i zise:

– Eu te voi putea mângâia...

– Dar cine ești?

– Eu sunt Banul-Averea-Puterea.

– Piei din fața mea, căci tu mi-ai adus cele mai multe și mai grele suferințe...

După ce plecă și acesta, apăru o femeie umilă, îmbrăcată simplu și cuviincios, dar care răspândea o lumină cerească și o pace binefăcătoare, și-i zise cu glas cald și blajin:

– Eu sunt CREDINȚA și glas bun îți aduc de la Cel ce m-a trimis: „Veniți la Mine toți cei necăjiți și împovărați și vă voi mângâia, căci jugul Meu e dulce și sarcina mea ușoară..."

Omul se deșteptă și după câteva clipe de gândire își zise: Da, tu singură grăiești adevărul, pe tine te voi urma.

Și într-adevăr CREDINȚA i-a adus omului mângâierea în întreaga lui viață și l-a însoțit și dincolo de mormânt.

49. Nu-l chema pe dracu, căci vine

Un sătean călătorea într-o zi spre târg; trecând printr-un sat iată că i se rupse o roată de la căruță și începu și ploaia. Un copil din sat îl întrebă:

– Unde te duci nene?

Cum omul era necăjit și prea puțin credincios, îi răspunse:

– Mă duc la dracu!

Copilul, înțelept, nu zise nimic și se duse la treabă.

Omul, după ce își drese căruța, plecă spre târg și-și vându marfa pe care o avea. La întoarcere l-a apucat noaptea pe drum și iată că în dreptul unei păduri îi ieși un hoț în cale.

Săteanul întrebă:

– Cine ești?

Hoțul răspunse:

– Sunt dracu!

Și cu arma întinsă îi luă toți banii din buzunar și dispăru în noapte.

Dând bice cailor, săteanul își aduse aminte de vorba ce spusese și acum se mustra pe sine zicându-și: Iată am zis că mă duc la dracu și la dracu m-am dus; bine că nu m-am dus de tot!

Și din acel moment a luat hotărârea să nu mai spună sau să cheme cuvântul acesta spurcat. Venindu-și în fire, omul nostru s-a vindecat de acest păcat pentru toată viața.

50. Iertarea

Se zice că odată Dumnezeu a îngăduit diavolului să vină în Fața Sa și să-I spună câte ceva despre ceea ce mai află și el prin lume.

După ce i-a spus lui Dumnezeu despre una și despre alta, iată că îndrăznește să-I spună acestea:

– Doamne, oamenii Te supără necontenit și Tu îi ierți mereu... Iar eu nu Te-am supărat decât o dată și pe mine nu mă ierți...

Atunci Dumnezeu i-a răspuns:

– E adevărat că oamenii Mă supără necontenit, dar tot adevărat este că ei își cer iertare... Tu Mi-ai cerut vreodată iertare?

Rușinat, diavolul a pierit atunci din fața lui Dumnezeu.

51. Judecata cea Mare

Câțiva oameni, ca să râdă de un creștin care tocmai ieșea de la Biserică, îi ziseră:

– Măi Vasile, dar bun stomac trebuie să ai, de poți înghiți atâtea slujbe și atâtea rugăciuni...

Dar el fără să se supere, le spuse:

– Dragii mei, eu am un proces foarte greu și mă tem tare mult de Judecată... Și de aceea merg în fiecare duminică și sărbătoare, la Acela care are să mă judece și-L rog să fie îngăduitor cu mine...

Unul dintre oameni întrebă:

– Ce proces și judecată?!

– Iaca procesul și Judecata pe care le avem cu toții, pentru păcatele noastre. Iar Judecătorul Se află în Biserică; este Mântuitorul Hristos, Căruia mă rog zilnic să-mi ierte păcatele și să mă învrednicească de fericirea veșnică...

Oamenii deveniră serioși, gândind fiecare la păcatele lui, în timp ce Vasile adăugă:

– Mergeți cât este vreme, căci pe urmă va fi cu neputință, iar osânda este mare și Judecata nepărtinitoare.

52. Al paisprezecelea la masă

La o masă oaspeții observară că sunt 13 la masă, iar unul dintre ei zise:

– Nu ne putem așeza la masă, fiindcă suntem 13 și ne merge rău.

Gospodina casei, văzând încurcătura, zise:

– Să chemăm careva pe un vecin.

Și fiecare își dădu câte o părere. Atunci bunicul, bătrân și evlavios, îi liniști, zicând;

– Nu vă mai frământați, căci voi chema eu pe al 14-lea oaspete...

Toți rămaseră mirați, în timp ce bătrânul își îndreptă fața spre icoane și se rugă astfel:

– Doamne Iisuse Hristoase Dumnezeul nostru, vino și Te așează cu noi la masă și sfințește mâncarea, băutura și pe noi robii Tăi, amin!

Apoi se întoarse spre oaspeți și le zise:

– Acum putem să ne așezăm la masă plini de bucurie și pătrunși de o sfântă pace.

53. Nerecunoștința

Într-un grup de oameni se vorbea despre un fiu nerecunoscător, pe care tatăl l-a iubit nespus de mult, l-a încărcat de toate bunătățile și în schimb fiul l-a supărat, l-a asuprit, l-a batjocorit și chiar l-a alungat de lângă el.

Toți cei de față într-un glas au zis foarte revoltați de purtarea fiului nerecunoscător:

– Ar trebui să sărim cu toții și să-l omoram cu pietre pe acest nemernic...

Atunci un credincios mai înțelept din adunare luă cuvântul și zise:

– Este drept ce spuneți dumneavoastră; asemenea fapte trebuie pedepsite aspru, dar se cuvine ca prima piatră s-o aruncăm mai întâi asupra noastră, asupra fiecăruia dintre noi.

– Cum, de ce? întrebară ceilalți oarecum revoltați!

– Pentru că, dragii mei, avem și noi un TATĂ, care ne iubește peste măsură și ne încarcă cu toate bunătățile. Și întocmai ca fiul de care vorbirăm, facem și noi; Îl neglijăm, Îl scuipăm, Îl batjocorim și-L alungăm prin faptele noastre cele rele. Știm bine cine este Acest Tată: este Domnul și Mântuitorul nostru Iisus Hristos, ai Cărui fii nerecunoscători suntem noi... Așa că, prima piatră s-o aruncăm asupra noastră.

Toți au rămas pe gânduri, luând aminte la felul cum se poartă fiecare cu Tatăl său, Cel din Ceruri.

54. Credința, dragostea și jertfa unei mame

O mamă credincioasă avea un băiat care, cu toate sfaturile și îndemnurile ei, părăsi calea credinței și se depărta de Dumnezeu, rămânând cu sufletul împietrit.

Într-o zi mama scrise o scrisoare și o încredință băiatului, rugându-l s-o ducă la preotul lor.

Pe drum, băiatul, biruit de gândul de a afla ce scrie mama lui preotului, o desfăcu și citi următoarele: „Părinte, am ajuns la capătul suferinței mele. Băiatul meu și-a pierdut credința în Dumnezeu și tot ce am făcut ca să-l aduc pe calea cea bună a fost zadarnic; vă rog din suflet să faceți rugăciuni către Bunul Dumnezeu că, dacă e nevoie să scap viața copilului meu, să mi-o ia pe a mea. Vreau cu prețul vieții mele să se întoarcă din nou la credință."

Atât de adânc a fost mișcat în suflet, băiatul la citirea acestor rânduri, încât nu mai duse scrisoarea la preot, ci întorcându-se în grabă acasă zise mamei:

– Mamă dragă, Dumnezeu nu ți-a primit jertfa vieții tale, fiindcă nu este nevoie...

Și pe loc a rupt scrisoarea.

Atunci mama, înțelegând tâlcul vorbelor băiatului, cu lacrimi de fericire, îl îmbrățișă cu dragostea ei de mamă.

Iată cum o mamă credincioasă este în stare să-și jertfească viața pentru fericirea copilului ei.

55. Să nu disprețuim pe semenii noștri!

Era o femeie, care crezându-se mare credincioasă, zicea adesea: „N-am nevoie de nimeni, căci Dumnezeu îmi este de ajuns".

Și iată că într-o zi, tot din mândrie, căzu într-un lac și cu apa până la gât, începu să strige după ajutor. Săriră niște vecini de-ai ei, priviră, statură, dar grăiră: „Apăi n-ai zis dumneata că n-ai nevoie de ajutorul nostru..." Și se uitară la ea fără s-o ajute. Cum n-avea nici-o scăpare de la cei din jur, femeia strigă tare după bărbatul ei, care venind în grabă, îi zise și el fără s-o ajute:

– Ce pot face eu, un biet păcătos cu care ți-ai legat viața? N-ai zis tu că n-ai nevoie de oameni?

În cele din urmă veni tatăl femeii, un bătrân credincios și înțelept, care ajutând-o să iasă din apă, o mustră cu blândețe:

– Desigur, fata mea, Dumnezeu este TOTUL în viața noastră, dar nesocotind pe semenii noștri, noi Îl supărăm și astfel El nu ne mai ajută. Pe Dumnezeu se cade să-L iubim mai întâi, dar El ne poruncește să-i iubim și pe semenii noștri, mai ales atunci când ei sunt păcătoși; Domnul ne ajută, dacă și noi ne ajutăm unii cu alții.

De la această întâmplare femeia a înțeles care e voia lui Dumnezeu și i-a iubit pe oameni așa cum ne poruncește Dumnezeu: „Să iubești pe aproapele tău ca pe tine însuți" (Romani XIII, 9)

56. Dragostea de mamă

O mamă avea un copil, pe care, firește îl iubea foarte mult. Dar fiul ei era un copil rău și când s-a mărit făcea multe rele și trăia în păcate.

Ajungând în mâinile unor oameni ticăloși, aceștia îi ziseră într-o zi:

– Dacă ne aduci inima mamei tale, îți dăm bogățiile nesfârșite.

Fiul ticălos primi și, mergând, omorî pe mama lui și-i lua inima. Pe când alerga s-o ducă la acei oameni păcătoși, se împiedică, căzu și scăpă din mâini inima mamei sale. Atunci se auzi un glas venind dinspre acea inimă: Nu te-ai lovit, dragul mamei?

Era glasul mamei, care la ea nu se mai gândea, ci numai la copilul ei, fie el chiar acela care-i ducea inima să i-o vândă pe un pumn de aur. DRAGOSTEA este mai tare ca moartea, ea nu piere NICIODATĂ.

57. Lucrează Dumnezeu pentru noi

Oare cel ce a lucrat duminica sau în zi de sărbătoare, se află la sfârșitul anului mai îmbelșugat decât cel care în acea zi a fost la Biserică și s-a rugat? Oare casa lui e mai bine îngrijită, copiii mai bine hrăniți? Nimic din toate acestea. Ba dimpotrivă!

Cel ce-a fost duminica la Biserică a respectat porunca lui Dumnezeu, de a-I cinsti ziua, iar a doua zi începe lu-

crul cu temei şi voie bună, având sufletul împăcat al datoriei împlinite.

Un sătean îl întrebă pe altul într-o zi:

– Cum faci dumneata, bădiță Ioane, de isprăvești toate treburile atât de repede şi bine, cu toate că în zi de duminică toți ai casei nu lucrați, ci sunteți cu toții la Biserică?

– Foarte simplu, răspunse badea Ion, fiindcă în vremea când ne odihnim noi şi mergem la Biserică, lucrează Bunul Dumnezeu pentru noi.

– Cum vine asta, bădiță Ioane?!

– Foarte bine. Dumnezeu lucrează că ne dă soare sau ploaie, vreme bună pentru arat, semănat, cules roadele, ne dă hrană sufletelor noastre prin Evanghelia Sa, pe care o auzim la Sf. Biserică, ne învață numai lucruri bune pentru viață, ne dă odihna, învățătura, hrana şi bucuria zilelor de duminică şi sărbătoare. Pe scurt El ne dă putere şi sănătate pentru trup şi în zile de sărbătoare ne hrăneşte şi ne întăreşte sufletul cu hrana lui cea mântuitoare.

Săteanul care-l asculta şi era şi el un bun gospodar, dar un gospodar creştin mai mult cu numele, se hotărî din acel ceas să respecte Duminica – ziua de odihnă – când va lucra Dumnezeu pentru el şi casa lui.

58. Pilda rea (Neascultarea)

Un enoriaş veni la preot să i se plângă de fiul său şi-i zise preotului:

– Părinte, copilul meu nu ascultă de mine. Şi doar sunt tatăl lui.

Preotul îl întrebă:

– Crezi că trebuie să asculte copilul de tatăl său?

Enoriaşul răspunse:

– Firește, așa se cuvine.

Atunci preotul, ştiindu-l pe enoriaş cam nedus la Biserică, îi zise:

– Dar dumneata asculți de tatăl dumitale?

– Tata a murit, părinte zise el.

– Nu de tatăl acela îți vorbesc eu, ci de Tatăl nostru cel din ceruri, Tatăl tuturor...!

Enoriaşul nu mai putu zice nimic, iar preotul îl mustră cu blândețe, zicându-i:

– Atunci cum vrei să te asculte copilul, când pilda cea rea i-o dai însuți dumneata?!

Creştinul nostru recunoscu greşeala şi făgădui grabnică îndreptare.

59. Nu cred în tine, dacă nici tu nu crezi în Dumnezeu

Odată, un sătean binecredincios merse la un consătean al său să ia în arendă o bucată de loc, şi după ce s-au înțeles, scoase banii şi-i dădu ca arvună. Cel cu locul îi zise:

– Trebuie să-ți dau o chitanță.

Dar omul credincios îi răspunse:

– Nu-i nevoie, că doar Dumnezeu vede.

Atunci celălalt, care se lăuda la toată lumea că el nu crede, îl întrebă:

– Cum, dumneata crezi în Dumnezeu?

– Bineînțeles că da.

– Eu nu cred în asemenea lucruri; astea sunt fleacuri, poveşti pentru copii; Dumnezeu nu există, ascultă-mă pe mine.

Atunci credinciosul îi zise:

– Dacă-i aşa, fă bine atunci şi dă-mi chitanță pentru banii pe care ți i-am dat, pentru că eu nu am încredere în cei care nu cred în Dumnezeu.

Consăteanul ruşinat, tăcu chitic şi eliberă chitanța cerută.

60. Pumnul de noroi

Într-o zi un om păcătos care se întorsese la credința strămoşească şi ducea o viață cu adevărat creştinească, vorbea cu un necredincios, care-i zise:

– Cum aş putea să cred eu că Dumnezeu a luat un pumn de noroi şi a făcut din el un om?!

Credinciosul îi zise:

– Dacă nu crezi, uită-te bine la mine; eu n-am fost decât un pumn de noroi prin viața păcătoasă pe care am dus-o înainte, iar după ce Dumnezeu a coborât Harul Său cel Sfânt asupra mea, am ajuns şi eu om adevărat.

Necredinciosul căzu pe gânduri şi după scurt timp luă calea Bisericii şi deveni şi el un om adevărat.

61. Din ce loc eşti?

Într-o zi, învăţătorul satului întâlneşte pe unul dintre săteni, care avea prostul obicei de a drăcui şi de a blestema la tot pasul. Tocmai îl auzise drăcuind şi-i zise astfel:

– Măi omule, văd că eşti de loc din iad.

Săteanul se miră şi zise:

– Cum aşa, se poate?

– Tocmai aşa, se poate foarte bine, răspunse învăţătorul. Dacă ai vorbi bulgăreşte, de unde ai fi?

– Din Bulgaria.

– Dacă ai vorbi turceşte, din ce loc ai fi?

– Din Turcia, bineînţeles.

– Dar dacă ai vorbi italieneşte, din ce loc ai fi?

– Din Italia, răspunse omul, dar nu înţeleg ce vrei să spui cu asta, domnule învăţător.

Învăţătorul îl lămuri, zicându-i:

– Este foarte limpede; de vreme ce în iad este locul blestemelor, înjurăturilor şi sălaşul diavolului, tu care toată ziua înjuri şi blestemi, nu poţi fi din alt loc, decât din iad.

Omul, ruşinat, plecă în jos capul şi zise:

– De partea dumitale este dreptatea şi iată făgăduiesc să nu mai blestem şi să înjur.

NOI, iubiţi cititori, din ce loc suntem? Nu cumva avem şi noi prostul obicei şi urâtul păcat de a blestema, înjura şi drăcui?!

Să ne ferim ca de foc de acest păcat al gurii, ca să nu ajungem cu adevărat în chinurile iadului.

62. Cum scăpăm de ispite

Într-o zi veni la preotul său un credincios, care i se plânse astfel:

– Părinte, ce să fac pentru a scăpa de ispitele care mi se așează în cale sau mă împresoară?

Preotul se duse în bucătărie, luă un vas, îl umplu cu apă și zise:

– Ia acest vas plin cu apă, mergi cu el până acasă și vino înapoi, fără să verși vreo picătură din el și apoi vom sta de vorbă.

Omul luă vasul și plecă. Ca să nu verse nici o picătură de apă din vas, el merse toată vremea cu ochii țintă la el. Când se întoarse îi spuse preotului că a făcut precum i-a spus. Preotul îl întrebă:

– Cât ai mers spune-mi ce-ai văzut în jurul tău?

– N-am văzut decât apa din vas.

– Păi de ce numai apa din vas?

– Deoarece am vrut să nu vărs nici o picătură din vas; dacă mă uitam prin jur, vărsăm din apă.

– Ei, vezi că singur te-ai lămurit ? Așa este și în viață. Ca să nu vezi ispitele din jurul tău și să nu verși din apa curată a sufletului tău, trebuie să te uiți tot timpul numai la DUMNEZEU, numai la Biserica Sa, numai la Evanghelie.

Și omul înțelese cum să-și păstreze sufletul curat.

63. Bogatul sau săracul va intra în împărăția lui Dumnezeu?

Într-un grup de creștini se vorbea despre bogați și despre săraci, cu privire la învățătura Domnului Iisus Hristos.

Unul dintre ei zicea:

– Fericiți cei săraci, căci ei vor intra în împărăția lui Dumnezeu.

Altul zicea:

– Vai de cei bogați, căci ei nu vor intra în împărăția lui Dumnezeu.

Auzind acestea, un creștin mai bine pregătit în învățătura Mântuitorului, luă cuvântul și zise:

– Nu-i tocmai așa, dragii mei. Săracii vor intra în Împărăția lui Dumnezeu, nu pentru că sunt săraci și nici toți bogații nu vor intra în această împărăție, numai pentru că sunt bogați. N-a învățat astfel Domnul Hristos, niciodată, ci El ne-a arătat că numai duhul în care cineva își poartă sărăcia sau bogăția prețuiește înaintea lui Dumnezeu și poate hotărî de intrarea cuiva în Împărăția Cerului.

Și, ca să risipească orice îndoială din cugetul ascultătorilor, el continuă:

– Dacă bogatul are duh de sărăcie întru cele pe care el le stăpânește, simțindu-se numai un administrator (bun chivernisitor) al lor, folosindu-se spre binele tuturor și dacă săracul are duh de îmbogățire în cele plăcute lui Dumnezeu, căutând a crește necontenit în el, atunci amândoi vor intra în împărăția lui Dumnezeu, bogatul fie el cât

de bogat și săracul fie el cât de sărac. Deci nu sărăcia sau bogăția te va duce în Rai sau în Iad, ci felul în care trăiești sărăcia sau bogăția. Așadar, iubiții mei, pentru a dobândi Împărăția lui Dumnezeu, trebuie să fim săraci în fapte rele (să nu facem cele rele) și bogați în fapte bune (să facem cele bune).

64. Înfrânarea

Un tată credincios mergea cu fiul său, într-o zi de sărbătoare, printr-o livadă și vorbeau despre învățătura creștină. Copilul punea întrebări, iar tatăl îi răspundea cu lămuririle necesare.

Ajungând ei în dreptul unui pom cu roadele frumoase, tatăl întinse mâna să ia câteva și să mănânce, dar repede se opri. Copilul văzând aceasta, îl întrebă:

– De ce nu iei fructe, tată?

– Pentru că vreau să mă înfrânez, copilul meu.

– Dar nu este îngăduit să luăm fructe, zise copilul ?

– Ba da, răspunse tatăl.

– Atunci de ce nu iei?

– Pentru că adesea trebuie să ne înfrânăm chiar de la ce este îngăduit.

– Dar de ce, tată?

– Pentru ca să ne vină mai ușor să ne înfrânăm cu mai multă putere de la cele neîngăduite.

Copilul a înțeles frumoasa pildă.

65. "Nu judecați, ca să nu fiți judecați, căci cu ce judecată veți judeca, cu aceea veți fi judecați" (Matei VII, 1-2)

Un om căruia totdeauna îi plăcea să judece pe alții se întâlni cu un necunoscut, care avea nasul foarte roșu. El îl judecă pe dată și-l consideră ca pe un mare bețiv, zicându-și: omul acesta trebuie să fie mare bețiv, de vreme ce are nasul roșu ca un ardei. Și de atunci, se porni să facă judecată aspră acelui necunoscut. Când avea prilejul spunea la toată lumea cât de bețiv era omul acela cu nasul atât de roșu. După un anumit timp, venind vorba despre omul acela, unul dintre oameni zise:

– Săracul, ce păcat că a murit, era un om tare bun!

Dar cel care-l judeca aspru, zise cu răutate:

– Cum era să nu moară, dacă era așa de bețiv?

Dar celălalt îl opri și cu mai multă milă zise:

– Îl cunosc bine, era un om credincios și foarte iubit de toți pentru blândețea lui; nu s-a îmbătat în viața lui, dar avea nasul roșu din pricina unei boli grele de care suferea.

Această întâmplare l-a determinat pe omul care judeca aspru pe alții, să renunțe la acest păcat, care roade sufletul multora. Deci: să nu judecăm, ca să nu fim judecați.

66. Zâmbește, nu te încrunta!

Un om cam posomorât se plângea într-o zi unui alt om pașnic și credincios, zicându-i:

– Nu știu ce au oamenii cu mine, de mă privesc cu fruntea încruntată și cu ochi răi!

Acesta însă îi răspunse:

– Dumneata ești de vină!

– Cum așa? răspunse omul și mai posomorât și încruntat și aproape supărat.

– Foarte bine! Ia uită-te puțin în oglinda asta cu chip senin, voios și zâmbind.

Acela privi. Credinciosul îl întrebă:

– Îți place?

– Sigur că-mi place!

– Acuma strâmbă-te, încruntă privirea și strânge buzele. Așa îți place?

– Cred și eu că nu-mi place. Nu-mi place chiar deloc.

Atunci credinciosul, care era un om înțelept, îl mustră prietenește și-i zise:

– Vezi, așa este și cu lumea. Dacă te uiți blând cu chip senin și chiar zâmbind, așa se uită și ea la tine, iar dacă te încrunți și ai chipul aspru, tot așa se va uita și ea la tine. Așa că numai dumneata ești de vină de felul cum se uită lumea. Uită-te frumos la ea, și, ea se va uita tot așa de frumos la dumneata. Ce ție nu-ți place, altuia nu-i face!

67. Leacul mâniei

Erau doi soți tare credincioși, care niciodată nu se certau între ei. Într-o zi, venind la ei niște prieteni, i-au întrebat cum de reușesc ei să nu se certe niciodată.

– Foarte simplu! răspunse bărbatul. Ca să nu poată diavolul să ne cuprindă cu duhul lui de ceartă, pentru a ne face să cădem în păcatul mâniei, din prima zi după nuntă am făcut un legământ între noi, care să-l păzim câte zile ne va da Domnul!

– Ce fel de legământ? ziseră prietenii.

– Am făcut legământ ca atunci când simțim că se arată această ispită, eu să fiu mut, iar ea surdă, sau, dimpotrivă, eu surd și ea mută. Și în felul acesta învingem ispita.

Toți cei de față zâmbiră și mulțumiți au hotărât de a fi și ei muți și surzi, când ispita mâniei se va abate asupra lor.

68. "Fericiți cei milostivi, că aceia se vor milui" (Matei V, 7)

Un copil sărac, dar cu sufletul plin de mila lui Dumnezeu, împărțea mâncarea pe care mama lui i-o dădea la școală cu un orb sărman. Mama, aflând, îi zise că trebuie să mănânce toată mâncarea pentru a crește, dar copilul i-a răspuns astfel:

– Mamă dragă, dacă nu aș da jumătate din mâncare acelui sărman orb, n-aș mânca cu plăcere, dar așa îmi folosește mai mult decât dacă aș mânca tot!

Mama îi zise fericită:

– Bine, așa să faci și de aici înainte!

69. Conştiinţa – Glasul lui Dumnezeu

Pe vremea unui război, când foametea se întindea tot mai mult, un soldat fugar intră în ograda unei văduve sărace, a cărei singură avere era un viţeluş. Voind să i-l ia, femeia se rugă de el, zicându-i:

– Atâta am, te rog nu mi-l lua!

Dar fugarul răspunse cu nepăsare:

– Dacă nu ţi-l iau eu, vine altul şi tot ţi-l ia.

Şi luând viţelul femeii, plecă mai departe. Venind noaptea, hoţul se adăposti lângă un gard şi adormi. În vis i se arătă diavolul, care-i ceru sufletul. Dar omul îi răspunse:

– Atâta am, te rog nu mi-l lua!

Dar diavolul întinse mâna spre cel care dormea, voind a-i lua sufletul, şi-i zise:

– Dacă nu ţi-l iau eu, vine altul şi tot ţi-l ia.

Deşteptându-se, fugarul înţelese într-o clipă glasul pe care i-l trimetea Dumnezeu prin conştiinţa lui. Luă viţelul, se întoarse la văduva lipsită şi i-l dădu înapoi, zicându-i cu cutremur în suflet:

– Aşa mi-a poruncit Dumnezeu. Te rog iartă-mă.

Şi soldatul plecă mai departe înfometat, dar cu sufletul împăcat!.

70. Necazurile întăresc răbdarea omului înţelept

Un creştin avea un vecin rău, care-i făcea mai în fiecare zi câte un necaz. La început răbda cu greu necazurile,

dar din ce în ce se întărea şi cu cât vecinul lipsit de minte îi făcea mai multe necazuri, cu atât el se întărea în mai multă răbdare. După o viaţă trăită creştineşte şi plină de înţelepciune, creştinul muri şi în urma lui lăsă un testament, în care îndatora pe moştenitorii săi să dea vecinului celui rău suma de cinci mii lei drept mulţumire că necazurile pe care i le-a făcut i-au folosit foarte mult la îmbogăţirea răbdării.

Vecinul cel rău, aflând cele scrise în testament, avu o zguduire puternică în sufletul său şi din acea zi a devenit un om nou, urmând în înţelepciune pe credinciosul şi bunul său vecin, care plecase în lumea veşniciei.

71. Frângerea de sine

Un credincios veni într-o zi la preot să-i spună ce să facă pentru a se birui pe sine, căci iată, zise el, îmi asupresc femeia. Pe când ea este bună, eu sunt rău. Pe când ea se roagă, eu înjur. Pe când ea e cuminte, eu sunt un stricat. Pe când ea stă acasă, eu stau mai mult la cârciumă; eu sunt risipitor, ea-i strângătoare. Şi tot ce fac ca să mă birui şi să fiu ca ea nu pot să izbutesc. Preotul îl ascultă şi apoi îi zise:

– Ferice de tine, omule că-ţi dai seama de asta. Un singur lucru îţi mai trebuie: să spui acestea Domnului Hristos şi să-i ceri ajutorul.

– Cum, părinte?

– Spovedindu-te!

Omul îngenunche, se mărturisi Domnului prin duhovnicul său și așa s-a biruit pe sine.

72. Adevărată smerenie

La un călugăr bătrân veni într-o zi un frate tânăr, ca să facă ascultare și pe urmă să îmbrace și el haina monahală (călugărească).

Într-una din zile, veni la călugărul bătrân și-i zise:

– Sunt nemulțumit întru totul de mine, părinte, căci sunt un păcătos.

Bătrânul călugăr îi zise:

– Bine este să te smerești în felul acesta.

Dar voind să-i încerce smerenia, adăugă:

– Mi se pare însă că nu ești sincer când spui aceasta și de aceea îți rânduiesc să nu mai vorbești așa.

Atunci, tânărul se tulbură și, înroșindu-se de supărare și nemulțumire, se arătă mirat.

Călugărul atunci îi spuse cu blândețe:

– Vezi, dragul meu, tu primești repede să te umilești tu pe tine însuți, dar nu primești tot așa de ușor când altul te umilește pe tine. Adevărata smerenie se cunoaște când ești umilit de altul și mai ales pe nedrept, așa cum ți-am făcut eu acum, ca să te încerc. Mergi și săvârșește astfel smerenia, căci altfel, ea nu este smerenie, ci fățărnicie. Numai prin smerenia adevărată vei dobândi putere mare în sufletul tău.

Tânărul a primit lecția și s-a îndreptat spre această smerenie curată și plăcută lui Dumnezeu, Căruia i se cuvine slava în veci. Amin.

73. De ce atâtea suferințe?

Un om necăjit veni într-o zi la preot și-i zise:

– Părinte, de ce oare Dumnezeu îmi dă mie atâtea suferințe?

Preotul îi răspunse tot printr-o întrebare:

– Dumneata, te uiți numai la suferințele pe care le primești, dar te uiți oare și la păcatele pe care le săvârșești? Sau oare dumneata ești fără de păcat?

– Cum să fiu fără de păcat, Părinte, că l-aș mânia pe Dumnezeu; am și eu, ca orice om, păcatele mele.

– Bine zici, spuse preotul și luând o haină prăfuită din cuier, cu care fusese la un drum lung, îl invită pe omul nostru în curtea casei.

Părintele întinse haina pe o frânghie, luă un băț și începu să bată în ea cu putere. Un praf gros se ivi de îndată și el zise:

– Vezi, omule, praful acesta este păcatul pe care-l avem în haina sufletului nostru și întocmai ca și acest praf, păcatul nu va ieși, dacă sufletul nu va fi lovit cu bățul suferințelor. Înțelegi acum de ce Dumnezeu ne trimite suferințele?

– Mare adevăr m-ai învățat părinte; mai bine să-mi dea Dumnezeu multe suferințe și să am sufletul curat, decât fără suferințe și să-mi ajungă sufletul întinat și să merg în

iad. Slavă Ție Doamne, zise omul necăjit, căci adevărate sunt cuvintele: „Mari și minunate sunt lucrurile Tale Doamne!"

74. Să nu îngropăm talentul!

Fiul unui om avut, plecând de acasă spre a învăța într-un mare oraș la o școală superioară, primi de la tatăl său, pe lângă banii necesari călătoriei și celorlalte nevoi, suma de 2000 lei. Când îi dădu banii, tatăl îi zise:

– Fiul meu, vei folosi acești bani cum vei crede tu mai bine.

Tânărul făgădui și plecă la studii.

După o bucată bună de vreme, tatăl veni la oraș să-și vadă fiul și după ce îl întrebă despre școală și de toate câte a mai făcut, la sfârșit îi spuse:

– Dar cu cei 2000 de lei pe care ți i-am dat să-i folosești cum vei crede tu de cuviință, ce-ai făcut?

Bucuros tânărul scoase banii din buzunar, îi arătă și, crezând că face o mare bucurie tatălui său, el adăugă:

– Uite tată, nici nu m-am atins de ei, i-am păstrat.

Dar părintele său se mâhni și-i zise:

– Rău ai făcut băiatul meu, căci ai îngropat talantul pe care ți l-a dat Dumnezeu; trebuia să-l folosești, să-l înmulțești. Aceasta însemnează că toată vremea te-ai gândit numai la tine și n-ai văzut lipsurile și nevoile din jurul tău!

Fiul a înțeles lecția dată de tatăl său și făgădui că în viitor va ști să folosească banii care îi prisoseau; va ști să folosească talantul dat de Dumnezeu.

75. Eu n-am păcat

Un om mândru și necredincios se lăuda mereu că el n-are nevoie de Dumnezeu, din moment ce sufletul lui este ca o coală albă; deci își poate trăi viața cinstită și frumoasă fără Hristos.

Într-o zi mergând în excursie cu mai multă lume, ajunse la o mănăstire foarte retrasă, în mijlocul pădurii. Acolo se afla un călugăr vestit prin înțelepciunea sa, iar omul nostru cel mândru voi să stea și el puțin de vorbă cu bătrânul pustnic.

Ajuns în chilia călugărului, acesta îi vorbi despre Dumnezeu și despre păcat. Trufașul se abținu cât putu, dar la plecare îi zise călugărului:

– Eu n-am nevoie de Dumnezeu, de vreme ce viața și sufletul meu, sunt ca o coală albă de hârtie!

Călugărul, privi spre el, dădu din cap și-i răspunse zâmbind:

– Bine, bine, să zic și eu așa cum zici dumneata, dar atunci bagă bine de seamă să nu-și scrie Diavolul numele lui pe ea.

Trufașul tăcu, dar ieșind din chilia călugărului, rămase pe gânduri și mergând el pe drum începu să se întrebe: „Oare este chiar așa de albă cum zic?" Și gândind mai adânc

la viața și faptele lui, văzu multe pete! Acum văzându-și păcatele, i-a fost destul de ușor ca să vadă că are mare nevoie de Dumnezeu!

76. Jurământul făcut trebuie împlinit

„Lucrul făgăduit, pentru un om cinstit e ca și împlinit"

Un soldat tânăr, căruia îi plăcea băutura, o dată, fiind beat, sări la colonelul care-i dăduse un ordin și-l lovi peste obraz. După legile militare, soldatul trebuia pedepsit cu moartea. Colonelul intră la soldat în închisoare și-i zise:

– Ai făcut o mare greșeală.

– Știu, răspunse tânărul. Cunosc legea și sunt gata să primesc pedeapsa cu moartea.

– Dar nu vei muri, spuse colonelul. Am obținut grațierea ta, însă cu condiția că nu te vei mai îmbăta niciodată de acum înainte.

– Degeaba, domnule colonel. Când încep să beau, nu mă mai pot opri; mai bine nu mai făgăduiesc, căci tot nu pot să mă țin de cuvânt.

– Atunci promite-mi că n-ai să mai bei vin niciodată, căci vinul am văzut că-ți face cel mai rău. Jură că nu vei mai pune vin în gură, cât vei trăi.

Soldatul oftă din suflet.

– Va să zică, vrei mai bine să fii împușcat mâine dimineață, decât să renunți la a bea vin toată viața?

– Dar cine-mi garantează mie, spuse soldatul, că eu aș putea să-mi țin jurământul?

– Cine? răspunse colonelul, demnitatea de om, onoarea și cinstea de ostaș al țării. Jură pe onoarea ta!

Ostașul se gândi câteva clipe și cu multă seriozitate luă poziția de drepți, spunând:

– Jur pe onoarea mea că nu voi mai bea niciodată o picătură de vin măcar!

Au trecut douăzeci de ani. Fostul soldat, acum ajunsese general. Într-o zi întâlni pe fostul lui colonel, bătrân și slăbit. Colonelul uitase de mult întâmplarea de altădată. Pofti pe general să ciocnească împreună un pahar de vin ales și se miră, văzând că nu gustă deloc din vinul scump și strălucitor ca aurul. Generalul se ridică în picioare și zise:

– Dar ce crezi, domnule colonel, că eu am putut să-mi uit jurământul? Că am uitat închisoarea, condamnarea și apoi grațierea mea, obținută de dumneata?

Zicând acestea, se aruncă în brațele bătrânului colonel, care se bucură din tot sufletul văzând că poveștele lui salvaseră de la moarte un om ca acesta, care și-a ținut cu străşnicie jurământul toată viața, fără șovăire.

Învățătura: Fără cinste și onoare, fără respectarea jurământului făcut, nu poate fi cineva creștin, ostaș sau cetățean adevărat. De aceea lucrul făgăduit, pentru un om cinstit este ca și împlinit.

(Din *Manualul de Morală Creştină* – cl. a VI-a al prof. Pr. Gh. Ceauşanu și Chiriac Dimancea, București, 1931)

77. Convertirea lui Clovis

Clovis, regele francilor, s-a creştinat în urma unei făgăduinţe. El se căsătorise cu o creştină, numita Clotilda, care se silea din toate puterile să-şi aducă soţul la adevărata credinţă. Plecând el în război împotriva Alemanilor (Germanilor) la despărţire ea îi spuse:

– Nu-ţi pune nădejdea în idoli, ci în Dumnezeul cel Adevărat, Care este atotputernic şi-ţi poate da biruinţa asupra vrăşmaşilor tăi.

În bătălia hotărâtoare de la Tolbiac – Alsacia – armata lui Clovis începu să se retragă şi ar fi fost cu siguranţă biruită, dacă regele, aducându-şi aminte de cuvintele soţiei sale, n-ar fi strigat încrezător:

– Zeii mei m-au părăsit. De aceea, Te rog pe Tine, Doamne Dumnezeule al creştinilor, să-mi dai ajutorul Tău. Dacă Tu mă scapi din mâna vrăjmaşilor mei, am să mă botez şi am să introduc credinţa în regatul meu.

După terminarea acestei rugăciuni, primi vestea că supremul comandant al alemanilor fusese lovit de moarte şi că ostile duşmane, cuprinse de spaimă, fug înapoi în neorânduială.

Clovis a câştigat astfel o bătălie măreaţă. Atunci a strigat:

– Cu adevărat Mare şi Puternic este Dumnezeul creştinilor!

Şi pentru a-şi ţine jurământul, s-a botezat în acelaşi an de către Ep. Remigius în catedrala din Reims împreună cu 3000 de fruntaşi ai Regatului său (anul 406 d. Hr.).

78. Să spui totdeauna adevărul

Un corb își făcuse cuibul pe o insulă. Într-o zi se hotăra să-și treacă puii pe uscat dincolo de apă. Luă unul să-l treacă peste apă, dar ajungând la mijlocul drumului, corbul cel bătrân se simți obosit, își încetini zborul și se gândi: „Acum când eu mai sunt încă în putere și el este slab, pot să-l mai ridic în văzduh, dar când el va mai crește iar eu voi mai îmbătrâni, oare își va mai aduce aminte de îngrijirile mele și mă va duce și el din loc în loc?" Și corbul bătrân își întrebă puiul:

– Când tu vei fi mai mare și eu voi fi bătrân și slab, mă vei ajuta sau nu? Spune-mi drept!

Puiul de corb de frică să nu-i dea drumul în apă răspunse:

– Da, te voi ajuta! Dar corbul cel bătrân nu-și crezu puiul își deschise ghiarele și puiul căzu în apă și se înecă.

La fel se întâmplă și cu cel de-al doilea pui de corb, ca și cu cel dintâi.

Corbul cel bătrân se întoarse la cuib ca să-și ia pe cel de-al treilea pui, singurul care-i mai rămăsese. Îl luă și se îndreptă în zbor peste apă. În același loc, osteneala îl cuprinse din nou și își întrebă puiul:

– Oare vei îngriji de mine, când tu vei fi mai mare iar eu voi fi bătrân și slab?

Puiul de corb răspunse:

– Cred că nu.

– De ce? întrebă tatăl.

– Iată de ce! Când tu vei fi bătrân și slab, eu voi fi puternic, dar voi avea cuibul meu și puii mei, cărora va trebui să le dau de mâncare și să-i îngrijesc.

Atunci corbul cel bătrân se gândi: „Spune adevărul și ca răplată îl voi duce peste apă până la țărm și-l voi îngriji până va fi pe picioarele lui, puternic și capabil să-și facă cuib.

79. Conștiința

Un om veni la preotul său, spunând că are ceva pe conștiință și voiește să se spovedească.

– Lucrul acesta, zise el, mă apasă pe suflet zi și noapte și nu-mi dă pic de odihnă.

– Dar ce este?

– Nu îndrăznesc să spun, părinte, este prea greu!

– Trebuie totuși să te mărturisești, căci astfel nu vei avea odihnă și pace.

– Am furat!!!

– Ce anume ai furat?

– O funie!

– Dacă e așa, zise preotul, du funia înapoi la cel de la care ai luat-o, cere-i iertare, spunându-i că-ți pare rău de ce ai făcut, și totul va fi bine.

După câteva zile, hoțul veni din nou și-i spuse preotului că nu-și redobândește liniștea sufletească.

Preotul îi zise atunci:

– Mi-ai spus tot?

– Nu.

– Atunci spune-mi adevărul întreg!

– Apăi, continuă omul mărturisirea, era ceva la capătul funiei.

– Ce era?

– Era... era... o vacă!

80. Să nu fim linguşitori

Un rege al Persiei, voind să-şi aleagă un sfetnic bun, a chemat la palat într-o zi pe cinci dintre cetăţenii cei mai de vază din oraş şi le-a zis:

– Iată, am cinci inele pe degetele mele; ele vor fi plata sinceităţii voastre. Spuneţi-mi fără linguşire: ce credeţi voi despre puterea şi mărirea mea?

Ei, uimiţi de frumuseţea diamantelor de pe inele şi voind să le aibă, răspunseră regelui cu multe laude pe care nu se cuvenea să le spună decât lui Dumnezeu.

Regele părea mulţumit şi dădu rând pe rând 4 inele. Pentru că al cincilea, tăcea, regele l-a îndemnat să-şi spună părerea.

– Eu cred, zise acesta, altfel decât cred cei care au vorbit înaintea mea. Eu cred că toată puterea, o rege, o ai de la Dumnezeu şi ţi-a fost dată pentru binele poporului ce-l stăpâneşti şi odată va trebui să dai socoteală de felul cum ai întrebuinţat-o.

– Şi eu cred tot aşa, zise regele cu mulţumire. Dar ţie nu-ţi dau inelul, ci încrederea şi prietenia mea. Vei sta me-

reu lângă mine, ca sfetnic al meu, căci în tine am găsit omul și prietenul sincer pe care-l căutam.

A doua zi, cei patru veniră foarte grăbiți să spună regelui că negustorul de la care a cumpărat inelele cu diamante sunt false.

Dar regele le zise:

– Ce, voi credeți că eu nu știu că diamantele sunt false? Eu le-am comandat astfel. V-am plătit cinstit. Voi mi-ați dat laude false, eu v-am dăruit diamantele false. V-am plătit cu aceeași măsură, de ce vă mai plângeți?!

81. Modestia

În anul 1807, se pornise o foamete cumplită. Nu aveau oamenii ce mânca și mureau cu sutele de foame.

În târgul Hârlău, un om credincois, cu inimă bună și avut, chemă pe mai mulți copii săraci și le spuse:

– Măi copii, în coșul acesta este câte o pâine pentru fiecare dintre voi. Să veniți în fiecare zi să vă luați pâinica, până ce se va îndura bunul Dumnezeu și ne va trimite zile mai bune.

Copiii dădură năvală la coș, întrecându-se fiecare să apuce pâinea ce i se părea mai mare și mai frumoasă și apoi plecară, fără să mulțumească binefăcătorului lor. Dintre toți, numai Irina, o fetiță îmbrăcată în haine sărăcuțe, dar curate, stătu la o parte, luă pâinea cea mai mică, ce rămăsese în coș, apoi sărută mâna binefăcătorului și plecă bucuroasă acasă.

A doua zi copiii veniră din nou și se purtară ca întâia oară. Biata Irina luă și de data aceasta o pâine abia pe jumătate decât a celorlalți.

Când aduse pâinea acasă la mama ai, care era bolnavă, și când aceasta o frânse în două, căzură din ea mai mulți bani de argint. Cei ai casei rămaseră uimiți.

– Du banii înapoi îi spuse mama, căci desigur din greșeală au căzut în aluat.

Irina luă banii, alergă repede și-i întinse binefăcătorului ei. Dar el o privi lung și-i zise:

– Ia-ți banii, micuță fetiță, căci nu este nici o greșeală. Dinadins am spus să se pună acești bani în pâinea cea mică, pentru a-ți răsplăti modestia și cumințenia ta. Fii și de aici înainte tot așa de bună, de blândă, de modestă, căci într-o bună zi ca și în pâinea aceasta, pe neașteptate, viața îți va aduce bucuria unei bogății meritate.

Morala: E mai frumoasă bogăția, când ți-o aduce modestia.

82. Sperjurul (Jurământul fals, mincinos, nedrept)

Un negustor din Breslau (denumirea germană a orașului polonez Wroclaw) voind să facă o călătorie și având mulți bani în locuința sa, rugă pe stăpânul casei să-i păstreze până se va întoarce. Stăpânul făgădui bucuros. Dar când negustorul se întoarse și ceru banii înapoi, celălalt spuse că n-a primit nimic, așa că negustorul trebui să-l cheme

în judecată în fața tribunalului. Proprietarul casei, fiind pus să jure, dădu ușierului să-i țină bastonul, mai înainte de a jura. În acest baston care era gol pe dinăuntru, el ascunsese banii negustorului și l-a dat ușierului, crezând că dacă în timpul jurământului, banii sunt în mâna altuia, el poate jura cu mâna pe conștiință că n-are banii negustorului. Este ușor de închipuit, cât de indignat a trebuit să fie negustorul, văzând cum acel om jura strâmb, fără rușine și teamă de Cel de Sus. Dar pedeapsa lui Dumnezeu nu-a întârziat. Proprietarul casei fu achitat (liberat) și plecă din tribunal, însă în timp ce cobora treptele tribunalului fiind tulburat de jurământul pe care-l făcuse se împiedică în baston se rostogoli până la ultima treaptă a scărilor, rupându-și piciorul.

Tocmai atunci i se rupse și bastonul și ieșiră la iveală banii ascunși. Toți cei de față au rămas uluiți și îngroziți, cât de repede și de tare a pedepsit Dumnezeu pe cel care a jurat strâmb.

Faptul acesta este un fapt adevărat petrecut în orașul Breslau și se face amintire de el într-un bazorelief, săpat pe piedestalul unei statui a Dreptății chiar pe scările tribunalului, unde se poate vedea și în ziua de azi.

83. Răbdarea

Petrică este un copil ca toți copiii; vrea să știe tot; de aceea întreabă mereu pe tatăl său ba de una, ba de alta:

de ce răsare soarele, de ce ninge, de ce bate vântul și multe altele.

Ieri Petrică a fost cu părinții lui la circ. Cum au sosit acasă, Petrică a început cu întrebările. De multe lucruri s-a dumirit el, dar de una nu; așa că îl întrebă pe tăticul cum de poate un om să ridice cu mâinile lui și să-l țină sus un bou mare și gras. O fi omul puternic, dar oricum, boul e greu nu glumă.

– Apoi, măi Petrică, vezi tu, acolo pe lângă putere mai este și altceva. Omul acela care ridică boul îți poate arăta că în viață omul are nevoie de multă răbdare și de multă străduință.

– De ce, tată?

– Ai răbdare să-ți explic. Omul de aseară de la circ a început prin a ridica viețelușul abia născut. Ce-i un viețeluș? Nimica toată. Și cum se scula de dimineață, alerga la grajd și ridica viețelușul de câteva ori în sus. Cu cât creștea viețelușul pe zi? Mai cu nimic – adică, cu foarte puțin. De aceea omul nu simțea greutate mare când îl ridica și zi de zi, cu multă răbdare și stăruință, l-a ridicat până s-a făcut un bou mare și gras. Acum îl ridică tot atât de ușor, ca și atunci când era viețeluș, datorită răbdării de a exersa zilnic. Petrică a înțeles că: prin învățătură, muncă și răbdare, ajunge omul luminat și tare.

84. Cu răbdare scapi de patimă

Florian a căzut la pat; s-a îmbolnăvit foarte rău, dar nu pentru că a muncit prea mult, nu, ci pentru că l-a doborât patima băuturii – rachiul.

– Dacă nu te lași de băutură, îi zise doctorul, să știi că ai să te prăpădești. Rachiul este o otravă, mai ales pentru tineri.

– Nu mă pot lăsa răspunse Florian. M-am deprins cu el și în fiecare zi trebuie să beau o sticlă de asta.

– Am eu leac, măi băiete, adăugă doctorul, numai să ai răbdare să-l iei multă vreme.

Și într-adevăr a doua zi aduse o cutioară plină cu niște boabe, ca niște pietricele.

– Pune în fiecare zi câte o bobiță din astea în sticla ta de rachiu, dar să n-o mai scoți din ea. Astfel rachiul n-o să-ți mai facă rău.

Zis și făcut. Florian închipuindu-și că aceste boabe aveau puterea de a nimici otrava din rachiu, urmă întocmai sfatul doctorului și astfel bău, în fiecare zi, câteva picături de rachiu mai puțin.

Când sticla se umplu de bobițe, Florian se dezbărase cu totul de patima băuturii.

Morala (învățătura) este aceasta:

E prea ușor să te înveți la rele,

Dar prin răbdare poți să scapi de ele.

85. Munca – răbdarea – deprinderea

Un împărat a plecat într-o zi la vânătoare. Pe drum, apucându-l furtuna și ploaia, se adăposti la o colibă sărăcăcioasă. Înlăuntrul colibei, împăratul dădu de niște copii, care ședeau în jurul unei străchini mari, pline cu fiertură. Îmbucau copiii cu atâta plăcere din fiertură, de țiera mai mare dragul să-i privești. Obrajii le erau rumeni și bucălați.

– Cum este cu putință, întrebă împăratul pe mama copiilor, ca să mănânce cineva cu atâta poftă niște mâncare atât de simplă, fără carne, și pe deasupra să fie atât de frumoși la față și atât de sănătoși, cum sunt copiii dumitale?

– Să trăiești, Măria Ta! răspunse mama copiilor. Mâncarea lor nu este proastă, căci în ea se află trei feluri de ierburi: mai întâi este munca, pentru că trebuie să-și câștige hrana lucrând, a doua este răbdarea, fiindcă până la vremea mesei nu le mai dau nimic să mănânce și a treia este deprinderea, pentru că i-am învățat să se mulțumească cu ce au, fără să cunoască alte bucate mai bune.

Când plecă, împăratul îi dădu femeii o pungă cu bani, nu atât pentru sărăcia familiei, cât pentru educația pe care o dădea copiilor ei, pentru modestia ei și dragostei pentru muncă, răbdare și bune deprinderi.

Morala: Munca cu a ei povață, pe copii la bine-nvață.

86. Datoria față de părinți

Un tânăr hotărî să se căsătorească. El promise viitoarei soții, după dorința ei, să alunge din casă pe bătrânul lui tată. Conduse deci într-o zi pe bătrân afară din sat, spunându-i să se ducă unde va voi, căci la el nu mai are ce căuta. În casa lui nu mai era loc și pentru el. Ochii bătrânului se umplură de lacrimi și zise fiului său:

– Vezi acolo sus pe deal piatra aceea mare? Până acolo l-am condus și eu pe tatăl meu, lăsându-l apoi în voia sorții. Condu-mă deci și tu până acolo.

– Dumnezeule, ce aud? strigă fiul, cutremurat. Tu, tată, ai făcut părinților tăi aceeași nedreptate pe care voiam să ți-o fac și eu ție acum? Oare și copiii mei vor face cu mine astfel? Vino înapoi cu mine și de acum înainte cea mai bună cameră din toată casa mea va fi a dumitale, iar eu voi avea grijă de tine în fiecare zi și te voi apăra de toate nevoile și bolile până când vei închide ochii.

Morala: Să nu uităm porunca dumnezeiască, care ne spune: Cinstește pe tatăl tău și pe mama ta, ca să-ți fie bine și să trăiești ani mulți pe pământ.

87. Recunoștința unui animal

Un sclav cu numele de Androcles, fugise de la stăpânul său într-o pădure și locuia într-o peșteră. Deodată auzi un răget de fiară sălbatică și la gura peșterii apăru un leu. Nenorocitul om credea că nu mai are scăpare, însă fiara se

apropie încet, scoțând niște urlete de durere, ca si când ar fi cerut ajutor.

Androcles a prins curaj și s-a apropiat mai mult; el a observat că leul șchioapătă, având o rană la picior, Sclavul luă laba leului în mână îi umezi rana cu salivă, ca un doctor și-i trase un spin mare care intrase în călcâiul animalului. Leul suspină adânc, Androcles apăsă pe umflătură, curăță rana, o spălă, în timp ce leul suferea cu multă răbdare.

După un timp scurt, leul simțindu-se mai ușurat de dureri, începu a sări, a bate din coadă și apoi linse cu recunoștință mâinile și picioarele doctorului său.

De acum încolo, Androcles deveni prietenul animalului cu care împărțea mâncarea zilnică, timp de câteva luni, după care sclavul Androcles fu prins de către niște oșteni înarmați care-l duseră la stăpânul de la care fugise.

Androcles a fost osândit la moarte, prin aruncarea ca hrană leilor. În acest scop un leu a fost lăsat fără hrană câteva zile pentru a-l mânca pe Androcles. Ziua s-a apropiat; lumea s-a adunat în jurul arenei. Se auzi răcnetul leului nemâncat; se făcu o tăcere înfiorătoare; lumea aștepta cu sufletul la gură, cutremurată de ceea ce avea să vadă. Dar frica și întristarea poporului se prefăcu în câteva clipe în uimire și mare bucurie când văzură că leul înfometat, în loc să-l sfâșie pe sclav, se învârte pe lângă el, se culcă la picioarele lui ca un câine credincios pe lângă stăpânul său.

Cârmuitorul ținutului aceluia porunci lui Androcles să dezlege taina acestei nemaipomenite întâmplări. Androcles

începu a povesti înaintea întregului popor adunat, cum petrecuse el în pădure împreună cu leul.

Toți cei de față se bucurară de aceasta, văzând că și fiarele sălbatice, prin răbdare și mulțumire, se domesticesc și capătă simțiri de om.

Atunci toți într-un glas se rugară de căpetenia ținutului aceluia să-l ierte pe Androcles, iar acesta nu numai că-l iertă, ci îi mai dădu și leul în dar, care prin recunoștința lui l-a scăpat pe Androcles de la moarte de două ori.

Morala: Bine faci, bine găsești.

88. Mulțumim lui Dumnezeu, făcând bine oamenilor

La Roma, un tânăr suferise de o boală grea și se făcuse bine. Când ieși în grădină, după atâtea zile de boală plin de bucurie lăudă pe Dumnezeeu cu glas tare zicând:

– O, Preabunule Părinte, dacă un om ar putea să-Ți răsplătească pentru ceva, cu câtă plăcere și bucurie aș voi să-Ți dau toate avuțiile mele!

Aceste cuvinte le auzi Ion, numit Ciobanul, și-i zise tânărului bogat:

– De la Dumnezeu de sus vine darul cel bun; dar într-acolo nu poți trimite nimic; Dumnezeu primește mulțumirea noastră prin locțiitorii Săi. Vino după mine!

Tânărul urmă pe moșneagul cel credincios Ion Ciobanul și ajunseră la o casă sărăcăcioasă. Acolo era numai sărăcie și suferință. Tatăl zăcea bolnav, mama era fără o mână și

se văitau că nu aveau o bucată de pâine nici măcar pentru copiii lor care plângeau de foame.

Tânărul se înfioră de cele ce văzu. Ion îi zise:

– Iată aici un altar pentru jertfa dumitale! Iată pe frații Domnului Iisus și pe locțiitorii Lui.

Tânărul le dădu bani pentru mâncare și îmbrăcăminte și îngriji de cei bolnavi, care mulțumiră.

Morala: îndreaptă recunoștința ta în sus către Dumnezeu și apoi în jos către oameni.

89. Patima lăcomiei (Cum moare un zgârcit)

Un negustor de vinuri adună o avere enormă, toată în bani, precum de obicei fac cei zgârciți. Îi plăcea să privească și să dezmierde banii, iar el trăia în lipsă de toate.

Veșnic la grija că i s-ar putea fura banii, a chemat un meșter ca să-i facă o ascunzătoare în pivniță, cu ușă de fier și un mecanism ascuns.

Meșterul după ce a terminat lucrarea a arătat zgârcitului unde să apese pe un cui abia văzut, ca să se deschidă zăvorul ușii. După ce a primit banii cu chiu, cu vai de la zgârcit, meșterul a trebuit să jure că nu va spune nimănui secretul.

În fiecare zi, zgârcitul cobora în pivniță pentru a-și sătura privirea cu strălucirea banilor.

Într-o zi, pe când era cu ochii la bani, i se stinse lampa și neavând chibrit începu să strige după ajutor, dar nimeni

nu-l auzi din pivniță. A încercat să spargă ușa, dar nu putu, căci o comandase din fier ca să n-o spargă hoții.

Au trecut multe zile și oamenii nemaivăzându-l au dat vestea dispariției lui. Meșterul, bănuind ce s-a întâmplat, a anunțat organele în drept și astfel s-a constatat că zgârcitul a murit de sete și foame călare pe grămada de bani.

Zgârciții și lacomii, după ce își omoară sufletul, își omoară trupul prin moarte rușinoasă.

90. Conștiința (Glasul dreptății)

Un om bogat, cu numele Săvoiu, alungă pe o chiriașă săracă, o biată văduvă cu 5 copii, pentru că nu mai avea cu ce să plătească chiria. Ea se înfățișă încă o dată în fața bogătașului, însoțită de cei 4 copii mici, căci al cincilea era bolnav în pat, pentru a-l ruga să-i lase măcar 7-8 zile, până se va însănătoși copilul cel mic, dar Săvoiu nu vru, nici în ruptul capului. Femeia îngenunche cerându-i îndurare, iar copii plângeau, dar nepăsător Săvoiu merse în pavilionul din grădină ca să se odihnească așa cum obișnuia el în fiecare zi.

Era o după amiază înăbușitoare, nici un fir de aer nu se mișca, iar în spatele grădinii se auzea zgomotul molcom al râului. Săvoiu încercă să adoarmă, dar nu putea; simțea parcă o răcoare în tot trupul, iar vâjâitul apei râului i se părea prea tare. Din îndepărtări se auzi tunetul întârziat al unei furtuni; atunci i se păru că aude un glas. Era glasul conștiinței, glasul dreptății. Se sculă, cutremurându-se

de o frică neînțeleasă, și porunci servitorilor s-o caute pe văduva cu cei 5 copii și s-o aducă înapoi de unde plecase. Dar ea plecase cu copiii în pădure și nu putea fi găsită nicăieri.

A doua zi află că murise copilul cel bolnav, iar mama, cu cei 4 copii rămași, găsise adăpost la un om sărac, dar credincios și cu frică de Dumnezeu.

Săvoiu începu să urască grădina, pavilionul, râul, vântul și îi fu groază de întunericul liniștit al nopții care se lăsase. În curând căzu într-o boală grea. În aiureala când a căldurilor, când a tremurăturilor, pomenea întunericul nopții și tunetul furtunii. Peste câteva zile își dădu duhul.

Glasul conștiinței a răsunat în sufletul lui, dar, fiind prea târziu, Săvoiu nu a putut repara nimic. S-a împlinit zicala înțelepciunii populare, care sună așa: După faptă și răsplată.

91. Judecata lui Dumnezeu (banii, rudele și faptele bune)

Un om avea trei prieteni. Pe doi dintre ei îi iubea foarte mult, cel de-al treilea îi era oarecum indiferent, deși acesta îl iubea cel mai mult și îi voia numai binele.

Odată fu chemat omul nostru în fața judecății. El își chemă prietenii ca martori; dar primul se scuză că are treabă, al doilea merse până la ușa tribunalului și se înapoie, zicând că-i e frică de judecător, iar al treilea, pe care se

bazase cel mai puțin, veni, vorbi și arătă nevinovăția prietenului și câștigă procesul, încât i se dădură și despăgubiri.

Trei prieteni are omul în lume. Cum se poartă ei în ceasul morții, când Dumnezeu îl chemă pe om în fața judecății?

Banii, cel mai bun prieten al lui, îl părăsesc cei dintâi și nu merg cu el. Rudele și prietenii îl însoțesc până la marginea gropii și apoi se înapoiază fiecare la casa sa. Al treilea prieten sunt faptele lui bune, făcute din dragoste. Numai ele îl însoțesc pe om până la Tronul Judecății lui Dumnezeu. Ele merg înainte, vorbesc pentru el și află milă și îndurare, dobândindu-i Mântuirea.

92. Trâmbița Judecății

Era odată un mare împărat, care trecând cu mare alai pe drum întâlni doi călugări în haine sărăcăcioase și cu fețele slabe și negre. Împăratul știa că trupurile lor se topiseră de post, rugăciune și multe nevoințe. Deci cum îi văzu sări din trăsură se înclină lor până la pământ apoi îi îmbrățișa și-i sărutară cu dragoste. Boierii și alaiul nu suferiră fapta împăratului dar nu avură curajul să-i spună. De aceea se duse la fratele împăratului care locuia în oraș și-i spuseră să se ducă el la împărat să-i zică să nu se mai facă de râs în fața lumii, sărutând și îmbrățișând niște zdrențăroși fie ei chiar călugări sau preoți.

După ce fratele îi zise împăratului că nu se cuvine a se comporta așa cu niște oameni ca aceia, împăratul îi explică de ce îi respectă, dar fratele său nu înțelese.

Împăratul avea un obicei: când trebuia să-i facă vreunui supus judecată de moarte, îi trimitea un slujbaș care-i suna dintr-o trâmbiță al cărui sunet auzindu-l oamenii, știau toți că cineva este rânduit spre moarte.

Când se înseră, împăratul porunci slujbașului să meargă la poarta fratelui său ca să-i trâmbițeze.

Acesta când auzi și văzu că este în fața porții lui, se gândi ce-l așteaptă și își întocmi acte pentru moarte, în plânsetele și jalea soției, copiilor și cunoscuților.

Dimineața se prezentă la palat în haine negre, însoțit de familia sa, care se tânguia de moarte. Împăratul chemă pe fratele său înaintea sa și văzând cum se tânguiește îi zise:

– O, neînțeleptule și nesocotitule; dacă te speriași atât de mult de trimisul fratelui tău, împăratul, care îți este frate după trup și căruia nimic nu i-ai greșit, cum ai îndrăznit ca ieri să mă certi pe mine pentru faptul că am îmbrățișat și am sărutat pe trimișii lui Dumnezeu, care mai vârtos decât glasul trâmbiței îmi vestesc mie moartea și înfricoșata Judecată a Stăpânului meu Dumnezeu Căruia multe și mari greșeli știu că am făcut? Mergi acasă liniștit, dar nu uita toată viața ta că după moarte ne va suna Trâmbița Judecății lui Dumnezeu, Care ne va da nouă după faptele noastre. Iar pe slujitorii lui Dumnezeu să-i cinstim, ca pe unii ce se îngrijesc de noi pentru viața veșnică.

93. Să ne iubim părinții

Un om ca de vreo 40 ani nu mai voia să sufere în casa lui pe tatăl său, un bătrân de 72 ani.

– Să te duci din casa mea, îi strigă el, să nu te mai văd în ochii mei, mi s-a acrit de tine.

Bătrânul, lăcrimând și privind lung casa la care a muncit o viață întreagă și pe care trebuia să o părăsească, se pregăti să plece fără cârtire.

Fiul său însă îl opri câteva clipe și, întorcându-se către copilul său, care avea vreo 6 anișori, îi zise:

– Du-te cu bunică-tu în grajd și dă-i o pătură de la cai, să aibă cu ce să se învelească pe unde va poposi.

Copilul se duse repede cu bunicul lui, dar când se întoarse din grajd avea în mâini numai o jumătate de pătură.

– De ce nu i-ai dat-o întreagă? se răsti el la copil.

Dar copilul apropiindu-se mai mult de tatăl său îl măsură din cap până-n picioare și-i zise grav:

– Am păstrat jumătate din pătură, pentru ca să ți-o dau mai târziu dumitale când ajuns și tu la vârsta bunicului te voi izgoni și eu din casă...

Omul se dezmetici, plânse cu suspine amare și sărutându-și copilul, căzu în genunchi înaintea bătrânului său tată și îi ceru iertare. Din clipa aceea pacea, bucuria și dragostea au învăluit pe toți ai casei.

94. Dragostea mamei

Iată că într-o zi, moartea înfășurată într-o mantie neagră, trecea printr-un sat. La poarta unei case auzi un oftat:

– Of, Doamne, ce să mă mai fac eu?

Moartea văzând o femeie cu capul între palme, se așeză lângă ea pe bancă și după aceea o întrebă ce s-a întâmplat, iar femeia răspunse:

– Sunt văduvă și am cinci copii micuți, cărora nu am ce să le dau de mâncare.

„Aha, se gândi moartea; taci că am nimerit bine; îmi fac mare pomană cu ea, dacă îi voi lua măcar un copil. O mai scap de griji." Apoi zise tare:

– Femeie, dă-mi un copil să-l iau cu mine! De acum n-o .să-ți mai ceară de mâncare, nici îmbrăcăminte și o să poți mai ușor să îngrijești pe ceilalți. Dar să știi că nu ți-l mai dau înapoi.

Femeia stătu mult pe gânduri.

– Bine te-ai gândit cucoană. Mă duc să-ți aduc unul.

Femeia intră în casă, dar aici nu mai merse treaba așa de repede. Văduva se uită lung la toți copiii, care dormeau unul lângă altul. Ea ridică unul câte unul în brațe, se uită la ei și apoi îi lasă jos pe pat. Atunci moartea zise:

– Lasă-mă să aleg eu, căci văd că nu te înduri să-i dai. Dă-mi-l p-ăsta mai mare, căci cu el cheltuiești mai mult decât cu ceilalți.

– Vai, cucoană, cum să ți-l dau; el e cel mai mare și în el mi-e toată nădejdea pe viitor.

– Din partea mea poți să-l ții. Dă-mi-l pe-al doilea.

– Cum să-l dau eu pe Vasilică al meu? Numai el ne face să uităm necazurile. Ne înveselește pe toți cu glumele lui și fără el ar fi casa pustie.

– Dacă ți-e atât de drag, zise moartea, iaca nu-l mai iau, dar dă-mi fetița, căci după urma ei o să ai mai multe griji decât bucurii!

– O, cucoană, ai ales pe cel mai drag copil. În curând se va face măricică și îmi va ajuta la treburile casei noastre.

– Bine, ți-o las, dacă ții la ea atât de mult. Dă-mi pe cel mai mic, căci până s-o face el de ajutor, e vreme!

– Vai, cucoană, cum să-ți dau eu pe cel mai drăgălaș dintre toți copiii. Acum e întuneric, nu se vede, dar e ca un trandafir înflorit. Măcar că e numai de 4 ani, dar e deștept și inimos, de se miră lumea de el!

– Mi se pare că nu prea ești zdravănă la cap, zise moartea necăjită. Nu ne-am înțeles să-mi dai un copil? Uite îl iau pe cel mai mic, căci nu ți-e de nici un ajutor, nu e nici deștept, nici mare, ci urât și cocoșat.

– Dragă cucoană, zise mama cu ochii plini de lacrimi, e mic, urât și cocoșat, dar bun e Dumnezeu. Se va face sănătos până va crește mare. Mie mi se rupe inima la gândul că o să mă despart de el. Nu-l dau eu pe Alexandru, puiul drag al mamei!

Necăjită și înfuriată că nu a putut cu nici un chip să smulgă prada și a pierdut atâta vreme degeaba, moartea văzu atunci cât de mare și de puternică este dragostea mamei pentru copiii ei!

95. Conştiinţa

Iată cum s-a întâmplat la o predică dintr-o biserică plină de lumină şi har. Un om a intrat cu gând rău – să fure. El ştia că oamenii când se roagă, nu mai sunt atenţi la cele din jur, aşa că în astfel de clipe lesne se poate fura o pălărie atârnată pe undeva. Şi nici păcatul nu e aşa de mare credea omul.

Şi omul acela cu gândul rău a intrat în biserică, a privit, s-a lămurit şi a furat o pălărie. Mulţumit s-a strecurat pe uşă s-a dus acasă şi a pus-o pe cap, potrivindu-se ca şi cum ar fi fost a lui.

Dar – minune! – cum a pus-o pe cap au început să-i sune în urechi fragmente din predica de la Biserică: „Ci mulţi vor crede că dacă nici un om nu le-a văzut fapta lor cea rea, sunt liberi şi scăpaţi de pedeapsă. Dar duhul lui Dumnezeu nu-i lasă nepedepsiţi ci-i chinuie prin conştiinţa lor".

Auzind omul aceste cuvinte în sinea lui, repede a pus mâna pe pălărie, ca să o scoată de pe cap. Dar altă minune. Pălăria parcă se lipise de cap şi nu o mai putu scoate, în timp ce în mintea lui auzea cuvintele preotului, care predica: „Dar vine o vreme, omule, când vei fi ars de focul căinţei. Ai grijă, omule, că în veci nu vei scăpa de Ochiul lui Dumnezeu, care necontenit e aţintit asupra ta". Omul rămase înmărmurit. Acum nu mai putea deslui măcar dacă grăieşte pălăria sau ceva tainic din creierul şi fiinţa lui. Se înspăimântă. Vru iar să scoată pălăria, dar zadarnic. Părea că-i acolo de când lumea. Cuprins de remuşcare,

omul căzu în genunchi şi şopti atât:"Doamne, iartă-mă pe mine păcătosul!"

În sufletul său glasul predicii se auzea mai departe. Când gândul căinţei curate, al părerii de rău pentru fapta cea rea săvârşită vine pe albia lacrimilor, nu sta omule la îndoială, ci mergi degrabă în faţa lui Dumnezeu şi spune-i gândul tău, căindu-te sincer. El te va ierta.

Omul se ridică în acel moment din genunchi şi porni în neştire spre undeva. Nu-şi dădu seama pe unde merse-se, dar deodată se trezi uimit şi spăimântat în faţa bisericii de unde furase pălăria. Privi aiurit şi-şi zise „Cine m-a adus aici?" Duse mâna la pălărie ca să se descopere. Pălăria se desprinse aproape singură, încet, omul păşi pe treptele Bisericii şi intră înăuntru. Nu mai era nimeni; doar omul se serviciu care făcea curăţenie. Privi cu teamă catapeteas-ma nemişcată şi măreaţă. Se îndreptă spre un loc. Puse pălăria. Simţi în cugetul lui o uşurare caldă şi luminoasă. I se păru că icoana şi Crucea de pe iconostas se mişcă în lumină; omul îşi plecă fruntea, cerând şi primind iertarea. Paracliserul se uită nedumerit după un om care pleca din Biserică cu capul descoperit.

96. Minciuni nevinovate, dar... cu urmări amare

Bărbatul trăia atât de bine cu nevasta lui. Casa lor era o oază binecuvântată a adevărului. Dragostea, încrederea şi adevărul stăpâneau peste ei.

Adeseori se uitau la cei din jur și cu greu puteau pricepe zbuciumul și vrajba, minciuna și ura care stăpâneau viața lor învolburată. Cu atât mai mult atunci se simțeau cei doi soți stăpâni pe viața lor.

Într-o zi însă se petrecu ceva nespus de simplu și totuși ciudat. Fiind dus în oraș, soțul avu de telefonat ceva acasă. Îi răspunse voios nevasta. Îi spuse ce avu de spus și, când să închidă telefonul, femeia îl întrebă ca de obicei de unde vorbește. Lui îi veni în gând să glumească și-i spuse alt loc decât acela de unde vorbea la telefon. O minciună mică nevinovată, fără nici un gând rău, ca o glumă.

Trecură mai multe zile și întâmplarea sau diavolul făcu ca soția fără să vrea să afle că bărbatul nu-i telefonase din locul în care el spusese. Femeia îi spuse simplu: De ce m-ai mințit?

Bărbatul nu-și mai aminti bine despre ce era vorba și-i spuse sincer că nu-și mai aduce aminte bine. Soția nesigură și intrigată de felul cum i-a răspuns îi repetă întrebarea. El amintindu-și zise râzând: Am glumit. O minciună nevinovată.

Dar râsul lui i se păru fals și femeia cu îndoială în suflet zise apăsat:

– De ce ai făcut așa?

Firește bărbatului îi fu peste măsură de greu să limpezească lucrurile și îndoiala pătrunse în sufletul senin al femeii.

Începutul fusese greu: îndoiala aduse neîncrederea, neîncrederea aduse bănuială, bănuială atrase după ea gelozia, iar gelozia slăbirea dragostei. Căminul lor fericit, bazat pe adevăr, încredere și iubire începu să se clatine. Tovarășii de viață fericiți de altă dată deveniră dușmani între ei. Toate încercările lor de a se iubi ca la început fură zadarnice. Căminul fericit de odinioară se nărui.

Și iată, dragii mei, ce-a putut clădi diavolul pe un fleac, pe un firicel neînsemnat al unei minciuni nevinovate. Iată de ce nu trebuie să mințim niciodată, oricât de mică sau neînsemnată ar fi minciuna.

Iată de ce Dumnezeu ne poruncește fiecăruia: Să nu minți (Porunca IX-a din Decalog)

97. Rugăciunea pentru altul

Într-o zi, îmi istorisea un prieten, mă aflam în vizită la o familie. O femeie cu privirea blajină povestea celor din jur că o cunoscută a ei are o fetiță bolnavă; suferința ei este ascunsă și nici un doctor nu i-o poate afla. Fetița se topește pe zi ce trece fără dureri și nimeni nu o poate ajuta cu nimic. Mama ei plânge pe ascuns, tatăl ei e trist, iar lumea care o cunoștea spunea cu lacrimi în ochi: „Sărmana Marta e bolnavă" Adeseori Marta întreba pe mama ei: „Ce am eu, mamă dragă?" Și doamna care povestea, întreba pe cei din jur:

– Ce credeți că se va întâmpla cu fetița aceasta?

Eu am tăcut, cutremurat de un fior de milă. Am simțit atunci că iubesc cu adâncă putere pe fetița aceea necunoscută mie. Când am plecat se înnoptase; cerul era plin de stele și eu simții nevoia, dintr-o dată, de o singurătate desăvârșită, ca pentru a da cu ochii de Dumnezeu. Cum vremea era frumoasă am ieșit spre câmp. Călcând pe iarbă, mi se părea că plutesc și gândindu-mă la fetița bolnavă, auzii limpede în cugetul meu: „Ce pot face eu pentru ea?" Privii către cer. Deodată simții o răcoare binefăcătoare și parcă puterea nevăzută a lui Dumnezeu îmi șoptea:

– Să te rogi cu putere și căldură pentru ea!

Așa am auzit, rar și clar, cuvânt cu cuvânt. Inundat de o iubire negrăită, căzui în genunchi șoptind: „Mă rog pentru Marta!"

Din noaptea aceea, de fiecare dată când mă rugam, în rugăciunea mea ceream de la Dumnezeu și sănătate pentru Marta. Să te rogi pentru o ființă pe care tu nu o cunoști! Niciodată n-aș fi crezut că poate fi pe lumea aceasta o faptă mai dezinteresată ca aceasta: să te rogi pentru cineva pe care nici măcar nu-l cunoști. Sufletul ți se umple de o căldură și lumină, cu neputință de a le descrie. Și m-am rugat mereu.

Și iată că în altă zi, întâmplarea mă duse în casa unui alt prieten de-al meu. Nu cunoșteam toată lumea de acolo și de aceea stăteam mai retras într-un birou, gândind și la fetița mea Marta, pe care sufletul o simțea cu putere.

Priveam spre forfotul de lume din camerele vecine, când veni spre biroul meu o fetiță vioaie, îmbrăcată în alb și cu privirea cercetătoare. Când îi văzui privirea avui o cutremurare:

– Aceasta trebuie să fie Marta! Sigur că e ea!

O chemai și veni voioasă.

– Tu nu ești Marta?

Ea mă privi cu mirare, dar liniștită:

– Da, eu sunt Marta.

– Acuma ești bine, sănătoasă?

– Da, acum sunt sănătoasă, sunt foarte bine.

– Bravo, foarte bine apăsai eu cu adâncă mulțumire.

Fetița se uită la mine cu o privire întrebătoare și-mi zise repede:

– De unde mă cunoști?

Rămăsei încurcat.

– Eu? Nu te cunosc dar... dar... te cunosc... O pasăre albă, care se cheamă Pasărea Domnului, mi-a spus că ai fost bolnavă și că acuma te-ai făcut bine!

Fetița râse fericită și plecă în salon.

Eu, cu lacrimi calde, în acel birou, nevăzut de nimeni, am mulțumit lui Dumnezeu pentru marea Lui bunătate.

98. Icoana

Am cunoscut pe cineva ce-și zicea creștin, dar care stăpânit de o ascunsă trufie, ducea un crunt război cu icoanele Bisericii noastre, predicând oricând și oriunde

prăvălirea la pământ a icoanelor, a acestor scumpe diamante creştine.

Eu tăcem şi-l compătimeam, ştiind bine că apucase pe căi greşite. Dar întâmplarea mă duse într-o bună zi în casa acestui om şi, firește, după un început de convorbire, prietenul izbucni furios tot împotriva icoanelor: Ia, lăsați-mă în pace cu icoanele voastre. Să nu le mai văd. Ele sunt chip cioplit, sunt idoli. Dac-ar fi după mine, le-aş călca în picioare, uite aşa.

Atunci liniştit, dar hotărât să nu-l mai las de data asta scosei din cui un tablou care înfăţişa un bătrân şi zisei:

– Te rog fii bun şi calcă în picioare acest tablou!

El mă privi şi-mi răspunse:

– N-aş face asta pentru nimic în lume; fotografia reprezintă pe străbunicul meu după tată. Ar fi o nebunie.

– Atunci, dragul meu, cum de nu-ți este ruşine să tot spui că ai călca în picioare icoanele Bisericii noastre strămoşeşti când ele înfăţişează tocmai chipul Mântuitorului, al Maicii Domnului al sfinților din care ne tragem sufleteşte; chipuri păstrate mii de ani de toți cei care au fost înaintea noastră şi date nouă moştenire să le ducem mai departe până la plinirea vremurilor prin credința noastră. Cum să călcăm în picioare ce avem mai scump şi mai sfânt? Adică te superi şi nu-ți vine a crede că ai putea călca în picioare, această fotografie a străbunicului dumitale, dar strigi în gura mare că ai călca în picioare dragele şi scumpele noastre „fotografii" ale Mântuitorului, ale Maicii Sale şi ale sfinților? Nu,

dragul meu, nu mai asculta șoapta vrăjmașului, ci mergi pe drumul care ne vine din veci spre veci, până vom ajunge să dăm față cu Însuși Mântuitorul nostru Iisus Hristos!

Mersei apoi spre perete și pusei la loc fotografia străbunicului, care mi se păru că ia înfățișarea unei icoane vechi. Prietenul nu mai zise nimic, dar când i-am strâns mâna la plecare am simțit că pornirea împotriva icoanelor pierise din sufletul lui, care de obicei nu era un suflet rău.

99. Dragostea. Bunătatea. Iertarea

Doi oameni se certau. Adică, la drept vorbind, numai unul îl certa pe celălalt. Zicea:

– Ce? Credeai că am fost sincer cu tine? Nu eram, ci râdeam de tine.

Celălalt, blajin, cu bunătate privind la el, răspunse:

– Știam.

– Îți aduci aminte când îți spunem că țin la tine? Mințeam.

– Știam...

– Când te-am împrumutat am făcut-o ca să te umilesc.

– Știam...

– Te-am înșelat când ți-am spus că te admir pentru activitatea și succesul tău.

– Știam...

Cel ce lovea atât de crud într-un suflet de om, se opri dintr-o dată ca fulgerat de o putere nevăzută. Căscând ochii, șopti:

– Cum, tu ştiai de toate astea, şi-ai tăcut?

– Da...

– Şi nu m-ai urât?

– Nu. Te-am iubit.

Cei doi se priviră. Ceva se prăbuşea într-un suflet. Omul căzu năruit la pământ şi hohotind de plâns, abia putu rosti:

– Mă mai poţi ierta?

Celălalt, plin de bunătate, cu lacrimile pe gene, îi puse mâna pe creştet, spunându-i încet:

– De vreme ce te iubeam, te-am şi iertat.

100. Eu n-am nici un păcat

– Eu n-am nevoie de Mântuirea lui Iisus, n-am nevoie de Dumnezeu de vreme ce mă ştiu fără păcat, îmi zicea odată un prieten, care într-adevăr ducea o viaţă potolită şi nefăcând rău la nimeni.

Eu i-am zis:

– Numai Iisus Hristos este fără de păcat. Noi ceilalţi toţi avem o sumedenie de păcate.

– Oricum, eu nu mă simt păcătos.

– Bine! Eu te voi întreba şi vei vedea că şi tu ai păcate.

Prietenul consimţi.

– Nu te-ai mâniat niciodată?

– Ei, cine nu-i mânios niciodată în viaţa lui?

– N-ai ocărât niciodată, n-ai înjurat, n-ai blestemat sau nici n-ai bârfit?

– Cinstit, vorbind, trebuie să mărturisesc că am cam făcut şi din acestea...

– De câte ori nu ţi-ai călcat cuvântul? De câte ori ai mințit? De câte ori ai invidiat pe altul?

– Nu-mi este în obicei, dar desigur că am făcut şi din acestea câteodată.

– Dar pe cei nevoiaşi i-ai ajutat?

– Asta foarte rar am făcut-o.

– Dar mândrie, clevetire, vorbă deşartă?

– Mai rar, dar şi acestea am făcut.

– De îmbătat, niciodată?

– Ba da, dar numai de câteva ori.

– Jurământul nu ţi l-ai călcat niciodată?

– De vreo trei ori nu l-am îndeplinit.

– La cârciumă te duci?

– Destul de des.

– Dar la Biserică?

– Foarte rar. La botez, la câte-o cununie sau înmormântare.

– Păi vezi, dragul meu, toate acestea ce sunt altceva decât grele şi urâte păcate?

Prietenul tăcea, tulburat. Atunci am adăugat:

– Ce? Crezi că dacă n-ai omorât vreun om şi n-ai furat este de-ajuns, ca să te crezi om fără de păcat? Şi încă ceva: sunt sigur că în fundul conştiinţei tale sunt câteva păcate şi mai grele decât cele pe care mi le-ai spus.

– Cine ţi-a spus? zise el.

– Cine? Siguranța păcătoșeniei noastre. Cine dintre noi este fără de păcat?

– Nimeni.

– Știu de ce te credeai fără de păcat: pentru că nu ți-ai pus întrebările de adineauri sau, dacă ți le-ai pus, te-ai ferit să răspunzi.

– Așa este! Ai dreptate, murmură el, pe gânduri.

Simți peste mâna mea o mână caldă. Când ne-am privit, am văzut în ochii prietenului meu, dorința iertării. De-acuma era salvat, de vreme ce nu se mai credea fără de păcat.

101. Taina păcii

Într-un pustiu, trăia un călugăr mult îmbunătățit. Simțind că i se apropia sfârșitul vieții pământești a trimis pe un ucenic al său în sat pentru a chema pe preotul duhovnic, ca să-i străjuiască plecarea sa din lume și să-l împărtășească. Acesta veni degrabă și sta la căpătâiul celui ce avea să treacă în curând în veșnicie.

Călugărul, cu toate că simțea sfârșitul său apropiat, avea totuși o pace desăvârșită în întreaga lui ființă, iar fața lui era veselă și plină de lumină. Preotul îi zise atunci:

– Te rog, frate, de unde îți vine pacea aceasta?!

– De la Bunul Dumnezeu, răspunse călugărul.

– Da, frate, eu știu că toate sunt de la Bunul Dumnezeu, dar vreau să știu pentru care faptă mai ales, crezi că ți-a dăruit Dumnezeu o asemenea pace?!

Atunci călugărul, cu o lumină neasemuită pe chip, i-a zis:

– Când am îmbrăcat această haină monahală, am fost hotărât să dau ascultare tuturor poruncilor, dar mai ales, am făcut un legământ cu mine însumi ***să nu judec pe nimeni, ci numai pe mine.*** Şi am respectat cu sfinţenie acest legământ. De aceea nădăjduiesc că voi primi milostivirea lui Dumnezeu şi gândul acesta îmi dă pacea, cu care plec de pe acest pământ. Pacea cu Dumnezeu, cu semenii mei şi cu mine însumi.

După scurt timp, călugărul a plecat la Domnul, învăluit de o tainică pace; pace pe care numai Domnul şi Mântuitorul lumii o poate da.

102. Păcatul şi durerea

Se istoriseşte că, pe vremea păgânătăţii, într-o zi au venit înaintea Zeului cel Mare, Păcatul şi Durerea, care se certau necontenit. Zeul le porunci să se potolească, dar nu-l ascultară. Atunci Zeul porunci unui slujitor să aducă un lanţ greu de aur bătut cu pietre scumpe şi cu mâna sa legă Păcatul de Durere, zicându-le:

– Vă pedepsesc, legându-vă cu acest lanţ, pe care voi nu-l veţi putea desface niciodată. Şi de atunci Păcatul şi Durerea stau împreună, fiind înlănţuite.

Acesta veche povestire se potriveşte de minune cu viaţa noastră creştinească, deoarece se află scris în Cartea

Sfântă – la Apocalipsă: „Cu cât stătut-a duhul în desfătări (păcate), cu atât găsit-a întristare și durere."

103. Vasul murdar

Era un om care-și zicea că-i credincios și cu frică de Dumnezeu, dar ducea o viață plină de păcate. În sinea lui credea că Bunul Dumnezeu îi va ierta toate păcatele, pentru că din când în când își făcea rugăciunea, mai mergea și la biserică, aprindea câte-o lumânare și așa mai departe... Dar, într-o noapte, el avu un vis ciudat. Părea că s-a rătăcit într-un pustiu și era chinuit aprig de foame. Cum mergea înfometat, iată că în fața lui se ivi un tânăr îmbrăcat într-o lumină albă strălucitoare, purtând în mâini un vas plin cu mâncăruri alese; tânărul îl pofti să mănânce. Dar, când să guste din bogățiile oferite, omul observă că vasul în care se afla mâncarea aleasă era foarte murdar. Cu toată foamea care-l chinuia, nu putu nici măcar să guste și-i zise tânărului:

– Nu pot mânca dintr-un vas atât de murdar!

Atunci tânărul îi răspunse cu glas de dojană:

– Tot asemenea faci și tu! Cum vrei să guste Dumnezeu din rugăciunea ta, dacă tu îi dai dintr-un vas atât de murdar?! Și tânărul se făcu nevăzut.

Deșteptându-se din somn, omul acela se simți cutremurat în adâncul ființei lui și din clipa aceea a început să ducă o viață plăcută lui Dumnezeu și oamenilor.

104. Chiar dacă nu-L vedem, Dumnezeu există

La o școală, un inspector ateu intră la ora de religie la clasa a treia. În fața profesoarei, el a întrebat:

– Copii, ce oră aveți acum?

– Ora de religie, au răspuns în cor toți copiii.

– Și despre învățați la această materie?

– Despre Dumnezeu și bunătatea Lui, despre facerea lumii, au răspuns ei.

– Dar voi L-ați văzut pe Dumnezeu?

Copiii, cu oarecare neliniște, răspund:

– Nu, nu L-am văzut!

– Atunci, trage concluzia inspectorul, există Dumnezeu dacă nu-L vedem?

Copiii șovăie și răspund cu sfială, pe șoptite și mirându-se:

– Nu este Dumnezeu!!!

– Așa, copii, întărește inspectorul. Dumnezeu nu este, nu există, iar voi învățați la religie lucruri neadevărate.

Copiii, nedumeriți, privesc la profesoara lor. Aceasta se adresează clasei tot cu o întrebare:

– Copii, voi îl vedeți pe d-l inspector?

– Da, răspund ei în cor.

– Dar mintea d-lui inspector o vedeți?

– N-o vedem, răspund toți în cor.

– Dacă n-o vedeți, atunci d-l inspector are minte? continuă profesoara.

Toți copiii răspund clar și răspicat:

– Nu, d-l inspector nu are minte!

Profesoara își liniștește elevii zicându-le:

– Dacă d-l inspector n-are minte, atunci vă sfătuiesc să nu-l ascultați, iar noi să continuăm lecția de religie, unde învățăm lucrurile cele mai frumoase. (După preot Simion Radu, *1000 de istorioare în manuscris*)

105. Cel din urmă pas

Un necredincios spunea în fața mai multor ascultători:

– Avem vreme să ne îndreptăm și să ne pocăim, la bătrânețe; de ce să ne grăbim?

Dar un ascultător înțelept îi zise:

– De unde știm noi că vom ajunge la bătrânețe? Cine ne asigură aceasta?! Să nu uităm că viața noastră are două căi: una care duce la fericire (la Rai) și alta care duce la chinuri (la Iad). Fiecare faptă bună a noastră este un pas pe care-l facem pe calea Raiului, iar fiecare faptă rea a noastră este un pas pe care-1 facem pe calea Iadului.

Dar noi nu știm deloc care va fi ultimul nostru pas, pentru că noi nu știm clipa morții noastre. De aceea trebuie să ne ostenim a avea pași numai spre rai, adică să facem necontenit numai fapte bune, pentru ca nu cumva cel din urmă pas al nostru să fie pe drumul Iadului, pe drumul pierzării.

Toți cei de față au dat dreptate omului înțelept și cu toții au rămas pe gânduri, hotărându-se fiecare în sinea lui să păşească numai pe drumul cel fericit al Raiului.

106. Coroana răbdării

Cândva, la o sfântă mănăstire îşi făcea ascultarea un călugăr bătrân plin de credinţă şi de răbdare.

Într-o zi, însă, cuprins de un duh rău, lepădă de la sine tocmai această podoabă aleasă – RĂBDAREA – căzând astfel într-o greşeală grea. Peste noapte avu o vedenie; în vis, văzu o ceată de îngeri împletind o coroană de aur pe care o împodobeau cu pietre scumpe. El îi întrebă pe îngeri:

– Pentru cine faceţi această coroană atât de frumoasă?

– Pentru tine, răspunseră ei. Bătrânul călugăr mai întrebă:

– Şi când va fi gata?

– Când vei fi răbdat de ajuns!

Când s-a deşteptat din somn, călugărul a înţeles rostul acestei vedenii şi a zis cu umilinţă:

– IARTĂ-MĂ, DOAMNE! VOI RĂBDA PÂNĂ LA SFÂRŞIT!

107. Asemenea ecoului

Doi oameni stăteau de vorbă. Unul, care era cicălitor şi rău de gură, îi zise celuilalt:

– Nu ştiu ce are lumea cu mine, că tot îmi vorbeşte cu răutate?!

– Păi dumneata eşti de vină, îi răspunse vecinul.

– Cum aşa?!

– Foarte bine, fii bun şi vino cu mine.

Şi-l duse la marginea satului într-o vale frumoasă, care era străjuită pe margini de dealuri aşezate în trepte din ce în ce mai înalte, şi îi zise:

– Ia strigă acum cât poţi de tare: te urăsc...

– te urăsc... te urăsc...

– Acum strigă tot atât de tare: te iubesc...

– te iubesc... te iubesc...

– Ai văzut, spuse din nou vecinul, tot astfel se întâmplă şi cu lumea de care te vaiţi că te vorbeşte de rău. Ea îţi vorbeşte, sau mai bine zis îţi răspunde, după cum vorbeşti, întocmai ca şi ecoul de adineauri.

Cel rău de gură plecă ochii în pământ, nu mai zise nimic şi se gândi serios la acest mare adevăr.

108. Comori pământeşti şi comori cereşti

Trei prieteni se întorceau voioşi de la târg după e făcuseră treabă bună vânzând fiecare toate produsele. Ajunseră într-un sat tocmai când la biserică băteau clopotele pentru Sfânta Liturghie. Atunci unul dintre ei zise:

– Se cade să ne oprim la Sfânta Liturghie ca să ne rugăm şi să-i mulţumim Bunului Dumnezeu pentru binefacerile care le-a făcut cu noi.

Ceilalţi doi, însă, s-au împotrivit, zicând că trebuie să se grăbească pentru a ajunge mai devreme acasă, pentru a putea termina treburile, iar la biserică vor merge altădată. Aşadar unul a intrat in biserică, iar ceilalţi doi s-au grăbit spre casă. Dar aceştia n-au mers prea mult şi când au ajuns

la marginea unei păduri, o ceată de oameni răi i-au prins, le-au luat toți banii și i-au legat de niște copaci.

Când veni cel de al treilea îi găsi pe cei doi puțin credincioși, legați cobză și văitându-se că li s-a furat tot avutul pe care l-au avut asupra lor.

Cel credincios, care și-a dăruit din timpul său pentru rugăciune și la Sfânta Liturghie a mulțumit lui Dumnezeu pentru că l-a ocrotit de răutăți, le-a zis cu blândă dojana celorlalți doi:

– Dacă nu vă grăbeați și ați fi rămas la Sfânta Liturghie să ne rugăm împreună, vă apăra și pe voi Milostivul Dumnezeu. Dar... voi vă îngrijiți numai de comorile de pe pământ și ați uitat de comorile cerești, pe care hoții nu le pot fura și rugina nu le poate ataca.

Cei doi au făcut jurământ că pe viitor nu vor mai ocoli biserica și frumoasa slujbă a Sfintei Liturghii.

109. Sfânta spovedanie și Iuda Iscarioteanul

Dacă ne-am imagina pe Iuda Iscarioteanul, cel care L-a trădat pe Mântuitorul Iisus Hristos, mergând la Sfântul Apostol Petru și vorbind cu el, am putea auzi această convorbire:

– Vreau să mă mărturisesc (spovedesc), Petre!

– Bine, Iuda, îngenunchează și spune ce ai pe suflet.

Iuda, aruncându-se la picioarele lui Petru, îi zise cutremurat:

– Sunt un nenorocit, Petre, căci l-am vândut pe Domnul și Mântuitorul nostru.

– Nădăjduiește, Iuda, căci eu am fost mai vinovat decât tine!

– Cum așa, Petre?!

– Eu Iuda, de trei ori L-am trădat pe Domnul, dar plângând cu lacrimi de pocăință, El m-a iertat.

Iuda se ridică din genunchi și nu voi să se mai spovedească mai departe, îndreptându-se spre ieșire. Atunci Petru îi zise cu durere:

– Iuda, Iuda, nu-i de ajuns să te mărturisești, ci se cade ***să plângi din toată inima și să nu mai păcătuiești.***

110. Sfânta Spovedanie și Sfânta Împărtășanie

O femeie, care ducea o viață plină de păcate, se hotărî să numai greșească deloc. Și reuși, dar se simțea tulburată și avea sufletul împovărat. Se duse la preot și-i spuse ce avea pe suflet, cerându-i sfatul. Preotul îi zise:

– Vrei cu adevărat să-ți speli sufletul de întinăciunea păcatelor?

– Da, părinte, vreau din toată inima!

– Este și foarte greu și este și foarte ușor, în același timp, zise preotul. Dacă dumneata crezi că îți vei putea spăla sufletul fără ajutorul lui Dumnezeu, lucrul acesta este foarte greu, aproape cu neputință; dacă, însă, crezi că numai Dumnezeu poate spăla păcatele noastre, atunci este foarte ușor. Și pentru că te văd încă mirată, îmi fac datoria de

a-ți aminti că noi, creștinii ortodocși, avem de la Domnul Hristos niște leacuri minunate; dintre acestea amintesc: SPOVEDANIA (MĂRTURISIREA) făcută cu lacrimi și zdrobire de suflet și SFÂNTA ÎMPĂRTĂȘANIE (EUHARISTIA, CUMINECĂTURA, LEACUL NEMURIRII).

Și femeia făcu o spovedanie bună, luă LEACUL NEMURIRII (Sfânta împărtășanie) și căpătă liniștea și mulțumirea sufletească pe care le dorea atât de mult.

111. Înjurăturile și drăcuitul

Un om avea prostul obicei de a înjura și a drăcui la orice pas. Fiind însă creștin, ca toți românii, simțea el că acest obicei nu-i bun și nu-i pe placul lui Dumnezeu, dar nu se putea lecui.

Un vecin de al său îl întrebă într-o zi, cam de câte ori drăcuie și înjură de dimineața, de când se scoală, și până seara când se culcă.

– Păi, de ce să mint, cred că n-am păr în cap de câte ori greșesc. Atunci vecinului îi veni în minte un gând bun și-i zise:

– Măi Ioane, și așa nu prea te duci tu la biserică decât din an Paște, iar de spovedit cred că de ani de zile n-ai mai făcut-o; închipuie-ți că preotul nostru duhovnic ți-a dat canon după mărturisire, ca de câte ori greșești și drăcui sau înjuri, să-ți smulgi câte un fir de păr de pe cap. Ion făgădui și se ținu chiar de cuvânt. Dar, văzând de la o vreme că părul

din cap i se cam răreşte, se lăsă definitiv de obiceiul cel rău şi merse la vecin să-i mulţumească pentru sfatul dat.

Vecinul îi zise, dojenindu-l cu glasul său blând:

– Vezi vecine Ioane, de dragul părului te-ai lăsat de răul obicei de a înjura şi a drăcui. Cu atât mai mult trebuie să faci acest lucru de dragul lui Dumnezeu, Căruia îi place să ne audă grăind numai lucruri frumoase şi folositoare.

112. Bucurie adevărată

Doi prieteni, care nu se mai văzuseră de mult, s-au întâlnit într-o zi pe străzile unui oraş. Unul din ei, Nicolae, un bun creştin, îl întrebă pe celălalt:

– Încotro, măi Vasilică?

– Dragă Nicule, am o întâlnire cu câţiva colegi de şcoală cu care am dat bacalaureatul anul trecut şi voi petrece o zi întreagă la un restaurant, cu muzică straşnică şi cu băuturi alese!

Nicu îi zise rugător dar cu convingere:

– Vasilică, dacă ai putea să mergi cu mine, în loc să te duci cu ceilalţi, te-aş duce într-un loc minunat, pe care nu-l vei mai putea uita niciodată!

– Fie, merg, m-ai convins; dar să ştii că sunt tare curios şi vreau să ajungem mai repede. Nicu îl duse pe prietenul său la marginea oraşului într-o casă sărăcăcioasă şi dărăpănată, unde zăcea un bolnav părăsit de toţi, şi zise:

– Iată un prieten, un frate de al nostru care suferă.

Vasilică nu putu să mai vorbească. Lacrimile îi curgeau pe obraji. Bagă mâna în buzunar, scoase toți banii ce-i avea pentru petrecere și zise bolnavului:

– Ia acești bani și îngrijește-te; voi mai veni pe aici! Când ieși îi zise lui Nicu:

– Îți mulțumesc, prietene, căci mi-ai dăruit astăzi o BUCURIE ADEVĂRATĂ !

113. De ce sufăr eu, Doamne?!

Un om cuprins de suferințe, înalță cugetul către Dumnezeu și zise:

– De ce sufăr atâta Doamne?!

Atunci auzi în cugetul său glasul lui Dumnezeu zicându-i:

– Tu suferi, ca să se poată desprinde sufletul tău din tina aceasta. Dacă n-ai suferi, ai iubi tina (pământul) și ai putrezi și tu. Și Eu nu vreau aceasta! Tu suferi ca să deprinzi UMILINȚA. De n-ar fi așa, te-ai mândri și pierdut ai fi pe vecie. Și Eu nu vreau să te pierd! Tu suferi ca să prețuiești și să practici MILOSTENIA. De n-ai suferi, n-ai cunoaște-o și ai trăi o viață zadarnică. Și Eu vreau să duci o viață plină de roade bune (fapte bune)! Tu suferi ca să-ți întărești CREDINȚA. Altfel ai fi leneș și înclinat spre ispite. Și Eu te vreau să priveghezi, ca să nu te pierd! Tu suferi ca să te contopești cu Fiul Meu, Care este Mântuitorul tău, pe Care L-am trimis în lume pentru mântuirea tuturor celor ce-i vor păzi poruncile.

Așa a grăit Dumnezeu în cugetul omului, iar omul care suferea a zis:

– Mă voi strădui, Doamne, să trec prin toate suferințele mele împreună cu Tine.

114. Floarea sufletului

Cineva a dat prietenului său o floare rară, spunându-i să aibă totdeuna grijă de ea. Și acesta o iubea cu multă căldură, îngrijind-o cu toată dragostea.

Dar, într-o zi, prietenul, luat de unele griji mărunte ale vieții, a uitat de ea, și, seara, când a venit acasă, floarea era aplecată și plângea. Acela imediat, cu multă grijă, i-a dat un pahar de apă ca să bea. Atunci floarea și-a ridicat încet fruntea, și-a revenit și i-a mulțumit.

Dar prietenul, după câteva zile, a uitat floarea din nou, mai multe zile. Când și-a adus aminte de ea, s-a grăbit din nou s-o îngrijească. Floarea se ofilise și abia a mai trezit-o la viață; floarea i-a mulțumit din nou.

Dar, după un timp oarecare, omul a uitat, din nou, de floarea sa. Grijile vieții l-au absorbit pentru multe zile și, când și-a adus aminte de floarea lui, aceasta murise din cauza neîngrijirii.

Omul și-a zis în sinea lui: floarea a murit din cauza neglijenței mele! Și omul s-a rușinat și i-a părut rău. Dar prea târziu, căci floarea a murit.

Așa se întâmplă cu fiecare dintre noi. Dumnezeu, Marele Grădinar al Vieții ne-a dăruit floarea minunată a sufletului nostru. Cândva vom fi întrebați de El:

– Ce-ați făcut cu floarea cea aleasă a sufletului, pe care v-am dat-o?!

115. Să ascultăm cuvântul lui Dumnezeu în Biserică

La o biserică slujeau cu multă râvnă și elavie doi preoți. În fiecare duminică predicau cu putere Cuvântul lui Dumnezeu.

Unul dintre preoți, venindu-i rândul să predice și voind a face legătura cu predica celuilalt preot din duminica trecută, zise paracliserului:

– Eu am lipsit duminica trecută fiind rău bolnav, te rog spune-mi despre ce a vorbit părintele duminica trecută?

– Să mă iertați, răspunse paracliserul, dar nu-mi aduc bine aminte, pentru că eram ocupat cu aprinsul cădelniței, care se stinsese. Dar voi întreba pe dascăl (cântăreț).

– Dar nici dascălul nu-și aducea aminte, deoarece în timpul predicii căutase în tipic (cartea cu rânduiala slujbei) rânduiala slujbei din duminica viitoare.

Paracliserul întrebă pe epitrop, dar nici epitropul nu-și aducea aminte, deoarece în timpul predicii scrisese câteva chitanțe și făcuse socoteala banilor strânși de la credincioși pentru contribuție.

Disperat, paracliserul se urcă la cor și întrebă pe dirijor, dar nici acesta nu-și aducea aminte despre ce s-a predicat, pentru că nici el nu fusese atent, ci ieșise afară să se mai aerisească puțin.

În cele din urmă paracliserul întrebă pe un credincios – membru în Consiliul Parohial – dar acesta îi răspunse că nu-şi aduce nici el bine aminte, deoarece, în timpul acela, se gândise în altă parte.

Bietul paracliser, ca să nu se întoarcă la părintele fără nici un răspuns, se gândi puţin, deschise uşor uşa Sfântului Altar şi zise în şoaptă:

– Părinte, am aflat: în duminica trecută, părintele celălalt a vorbit despre.....Dumnezeu.

Din această întâmplare constatăm un dureros adevăr: în multe biserici se predică cu râvnă şi evlavie Cuvântul lui Dumnezeu, dar puţini sunt aceia care îl ascultă cu râvnă şi evlavie. Aşadar, să luăm aminte!

116. Să ascultăm şi să ne rugăm

Un creştin ortodox, intră odată în biserica din localitatea vecină, în timpul Sfintei Liturghii. Se închină pe la toate icoanele, făcând mătănii, deşi în acest timp legile bisericeşti opresc închinăciunile, ca să nu se tulbure Sfânta Slujbă şi, după oarecare frecuş prin biserică îşi găsi un loc mai în faţă. Curând dădu semne de plictiseală şi se tot uita în toate părţile. Deşi lumea toată se afla învăluită de atmosfera tainică a rugăciunii, el zise unui credincios de alături:

– Spune-mi, te rog, ce v-a predicat preotul duminica trecută?

Acesta, după câteva clipe de gândire, îi răspunse, cu zâmbetul pe buze şi în şoaptă:

– Printre altele, ne-a învățat ca să avem mare grijă, să nu ne mișcăm prin biserică în timpul Sfintei Liturghii, să nu vorbim, ci să ascultăm cu atenție și să ne rugăm!

117. Participarea la Sfânta Liturghie

Creștinii din vremea Apostolilor participau la Sfânta Liturghie nu numai duminica și sărbătoarea, ci în toate zilele. Iată ce ne spune Sfânta Scriptură: „Și în fiecare zi ei stăruiau într-un cuget în templu"(Faptele Apostolilor 11, 46).

Ne emoționează adânc, până la lacrimi, când citim despre credința și evlavia cu care se adunau creștinii zilnic la Sfânta Liturghie în vremea aceea. Orice muncă era subordonată datoriei de a fi prezent la slujbele religioase, datorie pe care o îndeplineau cu nespusă plăcere. Nu putea să-i rețină acasă nici frigul, nici foamea, nici depărtarea, nici greutatea drumului, nici munca zilnică și nici alte pericole mai mari. Atât de puternică era evlavia lor, încât la sfârșitul Sfintei Liturghii, preotul trebuia să strige cu glas puternic:

– Fraților, cu pace să ieșim; Sfânta Slujbă s-a terminat. Mergeți în pace, căci v-ați îndeplinit datoria. Dumnezeu este mulțumit de credința și evlavia voastră; rugăciunile voastre au ajuns înaintea tronului Său. Însuși Mântuitorul Hristos le-a prezentat Tatălui Ceresc. Mergeți în pace!

Cât de emoționant și demn de urmat este zelul creștinilor de atunci, pentru creștinii de astăzi, care, din

nefericire, mulți au față de Sfânta Liturghie o atitudine indiferentă și neglijentă.

După cum, odinioară, preotul, după Sfânta liturghie, trebuia să zică tuturor: „Cu pace să ieșim", astăzi ar trebui să strige: „Cu pace veniți ca să putem oficia Sfânta Liturghie".

Creștinii de demult nu mai voiau să plece din Biserică de dragul slujbei iar astăzi creștinii vor să plece cât mai repede din Biserică de dragul lumii din afară cu plăcerile ei amăgitoare.

Se spune, din vechime, că sfârșitul lumii va fi atunci când pe pământ nu se va mai săvârși Sfânta Liturghie.

118. De ce nu distruge Dumnezeu lumea

Era pe timpul când Bunul Dumnezeu împreună cu Sfântul Petru se cobora pe pământ, ca să vadă cum o mai duc oamenii. Izbit de mulțimea răutăților întâlnite în lume, Sfântul Petru zise către Domnul Atotțiitorul:

– Doamne, pentru ce mai ții lumea aceasta cu atâtea ticăloșii și nu o prefaci deodată în praf și pulbere?!

– Cum să o pierd Petre, zise Dumnezeu. Mai sunt atâția oameni buni și atâția copilași nevinovați pe pământ. Cu ce sunt ei vinovați ca să piară?!

– Păi, pierde-i numai pe cei răi Doamne, căci s-au înmulțit și fac atâtea rele.

Deodată, Sfântul Petru călcând într-un mușuroi de furnici, începu să dea cu mâinile de sus până jos omorând furnicile care-l înțepau.

– Ce faci Petre, zise Domnul?

– Omor furnicile, Doamne, căci mă ciupesc.

– Mare păcat faci cu ele Petre! De ce nu le omori decât pe cele care te înțeapă. Celelalte vezi bine că sunt nevinovate!

Și Sfântul Petru a înțeles atunci taina vieții oamenilor, care nu e departe de cea a furnicilor. Iată de ce nu pierde Dumnezeu lumea: pentru că mai sunt oameni buni!

119. Urmele lui Dumnezeu pe nisip

Un om avu într-o noapte acest vis: se făcea că mergea împreună cu Dumnezeu pe malul nisipos al unui râu. În acest timp, pe cer apăreau scene mai importante din viața lui; la fiecare scenă se observa în nisip două perechi de urme: urma pașilor lui și urma pașilor lui Dumnezeu.

Când ultima scenă din viața lui i s-a perindat prin fața ochilor, el a privit la urma pașilor de pe nisip. A observat, cu mirare, că de multe ori pe drumul vieții lui erau numai un rând de urme și acest fapt s-a întâmplat în vremurile cele mai triste și grele din viața lui.

Asta l-a pus pe gânduri și L-a întrebat pe Dumnezeu:

– Doamne, Tu mi-ai făgăduit că, din momentul în care mă decid să Te urmez, Tu vei fi alături de mine în tot cursul vieții mele. Dar am observat că, în momentele cele mai grele din viața mea, pe nisip era numai un singur rând de urme. Nu înțeleg, de ce? Tocmai când am avut mai mare nevoie de ajutorul Tău, Tu m-ai părăsit.

Dumnezeu a răspuns cu blânda Sa bunătate:

– Dragul meu, Eu te iubesc mereu și niciodată nu te voi părăsi. In vremurile tale cele grele, de încercări și de suferințe, se vede pe nisip numai o singură pereche de pași, deoarece atunci Eu te luam în brațe sau în cârcă și te căram pe drumul vieții tale.

120. Când omul devine porc

O tânără privea prin geamul unui tren de călători, la frumosul peisaj al unei toamne târzii. Un bărbat, care era certat cu morala, stând alături, a început să vorbească urât și să spună tot felul de glume proaste. Tânăra, indignată, nu-i dădu nici o atenție, ci se uită puțin încruntată la el și-și îndreptă privirea numai către geam.

Necuviinciosul îi zise în bătaie de joc:

– Fie-ți milă, domniță, și nu te uita așa de urât la mine că mă mănânci! Dar ea, liniștită, îi răspunse:

– Fi-ți liniștit și nu vă speriați, căci eu nu mănânc carne de porc, mai ales ***atunci când omul devine PORC!***

121. Vorbele urâte

O tânără muncitoare, serioasă și cinstită, primește de la logodnicul ei, care era militar, o carte poștală necuviincioasă, plină de apropouri și glume proaste la adresa ei.

Logodnica, cu durere în suflet, dar cu dorința de a vindeca pe viitorul ei soț de asemenea obiceiuri proaste și

urâte, a pus cartea poştală într-un plic şi a trimis-o înapoi, după ce scrisese pe colţul ei:

„Se trimite înapoi, pentru că această carte poştală este nevrednică de mine, o tânără cinstită, dar şi ***nevrednică de tine ostaş al ţării.***"

122. Hristos în Biserică

Un necredincios, ca să-şi bată joc de un creştin evlavios, într-o zi îi zise:

– Dacă te duci mereu la Biserică, ai găsit ceva acolo?

– Da, L-am găsit pe Iisus Hristos Mântuitorul!

– Ei, şi dacă L-ai găsit, ce s-a întâmplat?!

– Păi, iată ce s– întâmplat: înainte de a-L găsi pe Hristos eram un păcătos ***care alerga după păcate,*** dar acum sunt un păcătos ***care fuge de păcate!***

123. Bucuria de a participa la slujbele Bisericii

Un creştin bisericos întâlni o femeie care spăla lâna în râu şi, vorbind şi despre ale sufletului, o întrebă ce-a înţeles din predica ţinută de preot duminica trecută. Ea nu mai ţinea minte nimic, mai ales că nu ştia carte, deşi fusese atentă tot timpul.

– Atunci la ce-ţi foloseşte venirea la Biserică?! – o întrebă creştinul supărat.

Atunci femeia răspunse în simplitatea ei, cu sinceritate:

– Nu vezi că apa aceasta din râu curăţă lâna chiar numai trecând prin ea?! Aşa se întâmplă şi cu mine când merg la

Biserică. Mă simt mai ușurată și mai curățită, chiar numai intrând și rugându-mă în ea.

124. Când trebuie să luăm calea Bisericii

Un om îl întrebă pe preot:

– Părinte, când este mai bine să vin și eu la Biserică, să mă rog la Dumnezeu să mă ierte și să mă pocăiesc?

Preotul îi răspunse:

– Dacă întrebi conștiința, îți va răspunde că ajunge să te pocăiești chiar și numai cu o zi înainte de moartea ta.

– Bine, dar de unde știu eu când vine moartea să mă ia?!

– Vezi, de aceea trebuie ca de astăzi, să-ți schimbi felul de viață, căci numai astăzi este ziua mântuirii tale. ***Astăzi este ziua mântuirii, iar mâine este ziua pieirii.***

125. Cui trebuie să îi mulțumim?

La rugămintea unei prietene, domnul Petrescu ajută pe un biet orfan. Prietena îl asigură că-l va învăța pe orfan să-i rostească numele, drept mulțumire pentru binefacerea făcută. Dar domnul Petrescu refuză categoric, zicând:

– Să nu faci așa ceva, nicidecum. Oare mulțumim noi norilor pentru ploaia care aduce belșug de roade? Desigur că nu; ci mulțumim lui Dumnezeu care trimite ploaia cu ajutorul norilor. Eu sunt ca și norul; sunt un instrument al lui Dumnezeu pentru ajutorarea orfanului, învață pe co-

pil să privească mai sus, la Binefăcătorul Dumnezeu şi să-I mulţumească Lui, şi nu mie.

126. Ultimul cuvânt

Un om s-a îmbolnăvit de cancer la limbă. Pentru operaţie, preotul satului l-a dus la un doctor vestit din oraşul care se afla în apropiere. Înainte de a veni rândul bolnavului la operaţie, preotul l-a întrebat pe doctor despre cauza bolii şi doctorul i-a răspuns:

– Sfinţia Ta, ştii ce scrie în Sfânta Carte: ***pe unde vei greşi, pe acolo vei ispăşi.*** Aşa este şi acum: o fi greşit şi acesta prin fumat, prin abuz de alcool, prin înjurături şi clevetiri...

Apoi medicul a spus preotului că bolnavul se va vindeca numai dacă i se taie limba şi, în acest caz, omul nu va mai putea vorbi, ci va fi mut.

În aşteptarea operaţiei, preotul îi spuse bolnavului cuvinte de mustrare, dar şi de încurajare; între altele i-a spus şi acestea:

– Vezi, fiule, n-ai ascultat de glasul meu şi n-ai urmat sfaturile ce ţi-am dat an de an, duminică de duminică. Zadarnic am zis: lăsaţi fumatul, nu abuzaţi de băutură, nu înjuraţi şi nu purtaţi clevetiri de la unul la altul, ci mai bine rugaţi-vă. Acum iată unde te-a adus neascultarea, patima şi răutatea inimii. Ţi-am zis mereu: îngrijeşte de sufletul tău, căci, la judecata Domnului, după faptele tale vei fi judecat şi nu ţi se va cere să dai seama de faptele altora. O,

fiule, cum vei putea repara vreodată numele şi renumele bun al celor pe care i-ai clevetit şi care, de o sută de ori, sunt mai buni decât tine?! Nu ai ascultat! Acum vine suferința şi s-a terminat cu toate plăcerile nefolositoare, trecătoare şi vătămătoare: cu fumatul nu vei mai afuma limba ta şi plămânii altora, cu băuturi alcoolice nu vei mai uda limba ta, înjurături nu vei mai putea adresa lui Dumnezeu şi oamenilor, minciuni şi clevetiri nu vei mai rosti. Dar să nu deznădăjduieşti: Dumnezeu te-a cercetat; El nu vrea să te piardă, ci să te întorci, prin suferință, prin pocăință, la calea cea dreaptă. Este de o mie de ori mai bine să suferi acum, aici în lumea aceasta cu viață scurtă şi trecătoare, decât să fii părtaş chinurilor în viața de veci.

Când i-a venit rândul la operație şi bolnavul a ajuns între două lumi, adică între lumea care poate vorbi şi lumea celor muți, preotul se gândea în sine: tare aş dori să aflu care este ultimul cuvânt al acestui om înainte de a i-se tăia limba. De aceea îl întrebă:

– Fiule, până acum ai vorbit multe, mai mult rele decât bune. De acum vei rămâne mut şi nu vei mai putea şopti nici cele bune. Care-ți este, deci, ultimul cuvânt care va pune pecetea muțeniei pe limba ta ?!... Judecă, fiule, bine la cele din urmă cuvinte ale tale, care să-ți poată fi început pentru mântuirea ta.

După puțină gândire, bolnavul, cutremurat şi cu ochii plini de lacrimi, zise:

– *Doamne Iisuse Hristoase, Mântuitorul şi Dumnezeul meu, milostiv fii mie păcătosului şi mă miluieşte. Amin!* Şi întărit sufleteşte, intră să i se taie limba. Din acel moment a început tămăduirea sufletului şi a trupului.

127. Un vierme mic (istorioară cu mult tâlc)

E noapte... La o masă, plecat peste hârtie,
Cu abecedaru-n faţă, stă un copil şi scrie...
Dar, lângă el, vicleană, în luciul filei roze,
Zâmbeşte o şopârlă din cartea lui cu poze!
Acum, gândind, copilu-şi pune creionul între dinţi:
– Şopârlele-s frumoase şi repezi şi cuminţi!
Uşor el dă o foaie şi alta şi-ncă una,
Apare papagalul, păunul şi păuna...
Şi un cocoş cum scurmă, hrănind o găinuşă,
Şi un... dar stai, afară, cine-a scâncit la uşă?
Băiatul stă şi-ascultă; e un glas sau e o părere...?
Se duce-n prag şi strigă:
– E cineva?... Tăcere... Ba nu e, un glas subţire:
– Auzi? Mi-e frig, îngheţ, copile deschide, sunt un sărman drumeţ!
– Dar cine eşti? Mi-e frică! Sunt mic; să-ntreb pe tata...
– Nu, nu-ntreba, deschide, că plouă cu găleata...
Şi apoi, ştiu basme multe şi ghicitori... un sac...
– Dar cine eşti?
– Un vierme.
– O, dar viermii nu prea-mi plac!

– Dar eu sunt mic, o scamă; și abia mă vezi când eu mă fac covrig,
Hai, trage zăvorul că mi-e frig!
Și i-a deschis băiatul.
– Noroc și seara bună!
– Noroc! Dar unde-i ploaia?
– A stat... Nu vezi că-i lună!
Și viermele, în hohot, icni în râs pe prag:
– Dar stai, nu-nchide ușa, căci după mine trag
Un vechi și bun prieten, un șoricel, din pod.
– Sunt eu! Dar unde-i cartea? Ia dă-mi-o să ți-o rod...
Și apoi să dăm fuga pe mese și prin grinde, să facem mii de pozne...
Dar stai, mă rog, nu-nchide, că trag și eu cu coada o bufniță flămândă.
– O bufniță? Mi-e frică!
– O, dar bufnița e blândă.
– Sunt bufnița, privește-n ochii mei rotunzi!
De-acum să umbli noaptea, iar ziua să te-ascunzi!
Să te ferești de tata și de mama; și de acum nu-ți fie frică...
Deschide bine ușa, că vine-o vulpe mică...
– Eu... mă cunoști din basme și cred că mă iubești...
– Eu știu, însă, că vulpea... strică!
– Ce...! Glume, povești. Dac-ai s-asculți de mine am să te-nvăț să furi..
– Să fur!!! Dar e păcat!
– N-ai teamă! Nu scrie în Scripturi, că apele furate

Mai dulci sunt, mai curate...
Și-acum, deschide bine ușa-n lături, că vine,
Vine iute o zână fără seamăn...
Zâmbind să-i ieși în cale, slăvitei caracatițe!
– Nu, n-o primesc, afară... dar, prea târziu,
Căci vulpea cea șireată și șarpele mlădiu
Dau ușa la perete... și sute de ventuze
Se prind în rotocoale, pe umeri, peste buze...
– Vai, ce rece-mbrățișare! Cum mi se frânge trupul!...
– Așaaa... sunt deznădejdea!
Acum apare lupul!...
El pe chenarul ușii cu ochi de foc se-arată,
E lupul ce rânjește!
– Vinooo...! TATĂ!
Ca trăsnetul lovește o flacără pe lup
Și umedele brațe de pe copil se rup.
– Tu dormi?! îmi zice tata... și lecția n-ai scris!
O, ce bine-i lângă tata! Ce bine c-a fost vis!
„Minciuna nu-i o crimă!", îți spune lumea-ndată,
„E un vierme mic ce trece și floare-ai tot curată!
Dar floarea nu mai e curată!
Un vierme nu-i ca roua!
Întâia ta minciună aduce pe a doua;
Întâi e o verigă, apoi un lanț – robia –
Și-apoi atrage lenea; și lenea lăcomia...
Apare băutura, desfrâul, furtișagul...
Apoi, când deznădejdea pășește-n grabă pragul,

Te-nvață să-ți curmi viața și să sfârșești cu crima.
Cine a tras zăvorul? Doar o minciună... prima.
Învățătură:
Minciuna e o crimă; o crimă-i orice pată.
Când vine „micul vierme" să strigi în grabă:
– Doamne. Dumnezeule! Tată! Ajută-mă îndată!
Degrab te spovedește și te împărtășește;
Prin Sfântul Trup și Sânge lovește pe dușman.
Alungă primul oaspe, căci ultimu-i satan!

128. Nu zăbovi (nici chiar cinci minute)

Tânărul și nefericitul prinț Louis Napoleon, fiul lui Napoleon al III-lea, și-a pierdut viața în urma unei lupte cu dușmanii, din pricina unei întârzieri de câteva minute. Și iată cum:

Descălecase de pe frumosul său cal roib, pentru a se odihni câteva minute. Ofițerul său de încredere, care-l însoțea, dându-și seama de primejdia apropierii dușmanilor, îl sfătui să încalece și să plece cât mai repede. Prințul îi spuse să mai zăbovească cinci minute. În vremea aceasta, inamicul înainta și prințul Louis primi un glonte în piept. Cele cinci minute de întârziere au adus pieirea lui.

Când mama prințului – împărăteasa Eugenia – află cum s-a întâmplat nenorocirea, zise cu adâncă durere:

– Iarăși cele cinci minute!

Și ea povesti înlăcrimată cum, încă din copilărie, prințul, fiul ei, avea obiceiul să ceară pentru orice un răgaz de cinci

minute. Era timpul să se culce? „O, mai lasă-mă cinci minute!" – răspundea el. Trebuia să se scoale, se ruga zicând: „Peste cinci minute!". Trebuia să lucreze ceva, spunea: „Peste cinci minute, de lucru mă voi apuca..."

Totdeauna cerea încă cinci minute în plus, şi iată că aceste cinci minute l-au costat viaţa.

Învăţătură:

Zicala românească spune: „Nu lăsa pe mâine ce poţi face azi!". Iar istoria ne-ndeamnă: „Caută a nu zăbovi, că altfel nu ştii cum va fi!"

129. Neascultarea părinţilor

Într-o zi, un vestit medic din Londra, pe nume Johnson, fusese invitat la cină pentru orele 19. Dar el nu putu veni decât la orele 20, când toţi invitaţii se aflau la mese, iar cina era pe sfârşite.

– Iertaţi-mă vă rog, zise el galben la faţă şi îndurerat. Astăzi este ziua în care a murit tatăl meu şi, în flecare an, îmi fac o datorie scumpă mie ca să petrec toată ziua lângă mormântul său, indiferent ce s-ar întâmpla. Cu asta caut să ispăşesc neascultarea mea, care a fost cauza morţii sale. Da... adăugă el oftând, bunul meu tată a murit din cauza mea! Şi ca să fie de învăţătură tuturor, am să vă povestesc cum s-au petrecut lucrurile.

Tatăl meu era un om cumsecade, vânzător de cărţi vechi pe una din străzile Londrei. În fiecare seară, el trebuia să care înăuntrul magazinului lăzile grele, pline cu cărţi.

Într-una din seri, simțindu-se suferind și obosit îmi spuse să le car eu în locul său. Eu nu l-am ascultat, poate din mândrie, socotind această muncă înjositoare; poate din lene, nu mai știu.

Tatăl meu nu-mi zise nimic, ci se uită în ochii mei, prelung, cu amărăciune, că și acum amintirea îmi sfâșie inima. A cărat cu greu lăzile cu cărți înăuntru. A doua zi a căzut la pat bolnav, iar după câteva zile a murit. Efortul a fost prea mare pentru inima lui slabă.

Și Johnson, vestitul medic al orașului Londra, izbucnind în plâns deznădăjduit, în fața tuturor mesenilor, se lăsă zdrobit sufletește pe un fotoliu. Toți cei de față aveau ochii plini de lacrimi!

Învățătură:

Să iubim și să ascultăm pe părinți noștri.

130. Bunătatea

O prințesă vestită din neamul Burbonilor, voind să-și facă o operație la mână, chemă pe unul din cei mai renumiți medici din Paris. Acest mare medic de obicei era foarte bun și priceput în meseria lui de chirurg. Dar, din nenorocire, de data asta n-a cusut rana cu atenția obișnuită și mâna prințesei s-a umflat îngrozitor. A trebuit să-i taie în scurt timp mâna. Dar nici această operație n-a reușit așa cum trebuia. Peste câteva zile prințesa se afla pe patul de moarte.

Dându-şi seama că nu mai avea mult de trăit, cu o jumătate de oră înainte de a muri, ea chemă pe avocatul său, care-i făcuse testamentul după dorinţa ei, şi-l rugă să mai scrie următoarele cuvinte:

„Las medicului cutare, care m-a operat *şi fără voia lui a fost pricina morţii mele*, un venit pe viaţă de două mii de franci aur, pentru că prevăd că, datorită acestei întâmplări, bolnavii nu vor mai apela la dânsul. Şi eu nu vreau ca, din pricina morţii mele, să ajungă în stare de sărăcie."

Câtă bunătate sufletească cu adevărat creştină! Această întâmplare ne arată că bunătatea este adevărata frumuseţe a sufletului.

131. Biserica ocrotitoare

În urmă cu aproape o sută de ani, trăia un bun şi cucernic creştin, care avea, ca singură mângâiere, un fiu de vreo paisprezece ani. Venind o foamete mare pe acele meleaguri, creştinul nostru se gândi că singura lui scăpare ar fi, pentru el şi feciorul său, să-şi vândă fiul ca rob unui boier foarte avut, care-ţi avea moşia în apropiere.

Astfel, fiul va avea mâncarea asigurată fiind robul boierului, iar cu banii primiţi creştinul va mai trăi cât va vrea Dumnezeu.

Zis şi făcut! Când se despărţi de copilul său iubit, printre alte sfaturi bune, îi mai zise:

– ***Fiule, nu uita niciodată a te ruga lui Dumnezeu, iar în drumul tău să nu treci pe lângă vreo biserică fără să intri ca să te rogi în ea sau să asculţi cu evlavie Sfânta Slujbă.***

În slujba omului bogat, copilul, deşi rob, se purta cu adevărat creştineşte, dar, tocmai din această cauză, ceilalţi robi îl urau şi-l pizmuiau, scornind tot felul de minciuni pe seama lui. Într-o zi el a fost pârât pentru o faptă netrebnică, pe care ar fi săvârşit-o împotriva stăpânei sale. Stăpânul cel bogat, auzind, s-a mâniat, n-a cercetat amănunţit cum s-au petrecut lucrurile şi a hotărât să-l piardă.

Vorbind cu mai-marele acelui ţinut, boierul îi spuse că a doua zi, la o anumită oră, îi va trimite pe un rob al său, căruia, fără nici o judecată, să poruncească să i se taie capul, iar, mai târziu, îi va trimite pe un alt rob, căruia să-i dea capul tăiat al robului mort, pentru a-l aduce la moşie, spre încredinţarea că a fost omorât.

În ziua următoare robul creştin fu trimis de către boier la mai marele ţinutului ca să i se taie capul. Desigur că el nu ştia nimic de planurile boierului, dar nici nu era nevoie, căci le cunoştea Bunul Dumnezeu, care vede şi poate totul.

În drum, trecând pe lângă Sfânta Biserică, zidită în cinstea Maicii Domnului, robul creştin, după cum îi era obiceiul, a intrat ca să se roage pentru mântuire şi purtare de grijă.

În acest timp, stăpânul său trimite pe robul care-l pârâse pe nedrept, ca să-i aducă capul tăiat. Cum ajunse la conducătorul ţinutului, acesta porunci să i se taie capul.

Robul creştin, după ce-şi termină rugăciunile, ieşi din Sfânta Biserică şi plecă acolo unde fusese trimis. Cum ajunse, i se dădu un pachet, pe care-l aduse boierului său,

care rămase uluit şi fără grai, văzând pe acela pe care-l trimisese la moarte viu, iar pe pârâşul său mort.

Cercetând amănunţit, boierul află de viaţa curată a robului creştin şi înţelesese că mâna nevăzută şi ocrotitoare a lui Dumnezeu a fost asupra lui; atunci boierul îl numi administratorul moşiei pentru cinstea lui.

Iată cum ocroteşte Dumnezeu pe cel ce iubeşte Biserica Sa.

132. Cele patru piersici

„Dar din dar se face Raiul" *(zicală populară)*

Ţăranul Pădure Vasile dăruia la fiecare dintre băieţii lui câte o piersică. După câtva timp, îi întrebă:

– Copii, cum v-au plăcut piersicile?

– Minunat de bune! zise cel mai mare, sunt aşa de dulci şi de gustoase. Am păstrat sâmburele, l-am băgat în pământ cu mare grijă, poate că va răsări din el un pom frumos, şi atunci vom avea toţi piersici bune!

– Din tine va ieşi un bun grădinar – zise tatăl.

– Mie, povesti al doilea, mi-a plăcut piersica atât de mult, că am rugat-o pe mama să-mi dea jumătate şi din a ei, iar sâmburele l-am aruncat.

– Grijeşte, dragul meu, să nu te faci un om lacom – răspunse tatăl.

– Fratele meu a aruncat sâmburele, zice al treilea, dar eu l-am ridicat, l-am spart şi l-am mâncat, şi piersica mea am vândut-o pe 10 bani.

– Din tine va ieși un mare negustor – grăi tatăl.

– Dar tu, dragul tatei, întrebă omul pe cel de al patrulea, ce gust a avut piersica ta?

– Nu știu tată! Răspunse copilul, stingherit oarecum.

– Cum nu știi? Dar ce, n-ai mâncat-o?

– Am dus-o vecinului nostru, care e bolnav. El n-a vrut s-o primească, dar eu am pus-o pe masă și am fugit.

Ochii țăranului se umplură de lacrimi. Își sărută copilul și, binecuvântându-l, îi zise:

– Să știi, dragul meu, că piersica aceasta Dumnezeu ți-o va da negreșit înapoi, însutit.

133. Iertarea

Ludovic al XII-lea, regele Franței, a luat tronul numai după multe împotriviri și lupte, din care s-a ales cu mulți dușmani. Când ajunse rege, luă un registru, în care erau trecute numele multor persoane, și însemnă cu o cruce roșie pe acelea ale persecutorilor lui.

Fapta regelui ajunse la urechile dușmanilor, care se crezură pierduți și fugiră. Dar Ludovic puse să-i cheme și le spuse:

– Am făcut o cruce în dreptul numelor voastre, ca să-mi amintesc de crucea Mântuitorului și ca să iau exemplu de la Acela care, de sus de pe cruce a spus: „Tată, iartă-le lor, că nu știu ce fac!"

Din ziua aceea, regele n-a avut alți prieteni și apărători mai credincioși decât acești oameni. (*Dintr-un vechi manual de Religie*)

134. O fetită a făcut de ruşine pe învăţaţi

O ceată de învăţaţi s-au strâns odată la o discuţie despre Dumnezeu... Unii spuneau una, alţii alta şi nu se puteau înţelege asupra întrebării de este Dumnezeu şi cum ar fi Dumnezeu.

Unul din ei zicea că nu există Dumnezeu; copilul când se naşte nu are credinţă, numai părinţii i-o apasă cu de-a sila în ceara inimii sale.

Atunci un altul zise:

– Să aducem aici un copil, să vedem cum i s-a tipărit credinţa în ceara inimii.

Aduseră o fetiţă şi o întrebară ce ştie ea despre Dumnezeu şi cum îşi închipuie ea pe Dumnezeu. Atunci fetiţa, desfăcându-şi hăinuţa, grăi astfel:

– Eu cred că Bunul Dumnezeu este atât de mare încât nu-l poate cuprinde cerul şi pământul, dar pe de altă parte este atât de mic încât încape aici, în inimioara mea...

Învăţaţii rămaseră ruşinaţi de acest minunat răspuns şi pricepură şi ei că Dumnezeu nu se poate afla prin socoteli omeneşti, ci numai prin credinţă. (*Din „Istorioare, pilde şi asemănări religioase", de preot Iosif Trifa, 1930*)

135. Intervenţia lui Dumnezeu

Am aflat ceva cutremurător, care s-a întâmplat zilele acestea. O învăţătoare i-a obligat pe elevii şi pe elevele sale să scrie pe trei pagini: „Nu există Dumnezeu!". Una dintre

mame s-a revoltat – ca și mulți alți părinți – și a protestat la directorul școlii.

– Din păcate, doamnă, *nu pot face nimic!*

– Dar atunci mă voi adresa Inspectoratului Școlar sau Prefecturii.

– Vă asigur că *nici unul dintre ei nu vă poate ajuta!*

– Nu rămâne decât să cer audiență la Ministerul Învățământului. Această situație este de neconceput.

– Cu tot respectul, vă informez că nici Ministerul nu poate face nimic!

– De ce, domnule, de ce???

– Pentru că, stimată doamnă, învățătoarea despre care ați vorbit, ieri noapte *a murit!*

Învățătură:

Să luam aminte, că Dumnezeu, adesea, nu se lasă batjocorit.

Cuprins

Cuvânt înainte 5
1. *Zilele omului, ca floarea câmpului... Viața omului, ca un fulg de zăpadă*..... 7
2. Învierea noastră..... 7
3. Răscumpărătorul..... 8
4. Suferința transformă pe om..... 8
5. Cuvântul lui Dumnezeu și sămânța..... 9
6. Testamentul și moștenirea 9
7. Creștinul pe marea vieții..... 10
8. Nu există Dumnezeu?..... 10
9. Nu există suflet?..... 11
10. Telefonul veșniciei..... 12
11. Cum mureau martirii 13
12. Valoarea și foloasele creștinismului..... 14
13. Să lucrezi ca pentru Dumnezeu..... 15
14. Rugăciunea (din inimă, stăruitoare și cu credință) 16
15. Ispita (Să nu furi) 19
16. Blândețea (Forța care preface răul în bine) 20
17. Înjurătura..... 21
18. Să nu hulești cele Sfinte 23
19. Un tânăr hulește Sf. Taină a spovedaniei 24
20. Voltaire hulește creștinismul 25
21. Nu blestemați. Dumnezeu urăște blestemul 26
22. Nu te blestema..... 27
23. Nu spune glume proaste (păcătoase, murdare)..... 28
24. Să nu juri strâmb..... 30
25. Să nu spui glume rușinoase 32
26. Ferește-te de glume necuviincioase..... 33
27. Să nu batjocorești pe nimeni 34
28. Să nu minți..... 35
29. Când „tăcerea" este un păcat?! 36
30. Oricine poate face milostenie..... 37
31. Smerenia, înaltă virtute creștină 38

32. Patima (primejdie de moarte) 38
33. Feriți-vă ca de foc de exemplul rău 39
34. Dragostea de mamă 40
35. Teme-te de ce trebuie, nu te teme de ceea ce nu trebuie 40
36. N-am timp!..... 41
37. Sfatul animalelor din Ajunul Bobotezei 42
38. Păcatul clevetirii (bârfirii) 44
39. Biblia, cartea pentru toți oamenii 44
40. Credința și Țara..... 45
41. Focul, apa și credința..... 46
42. Azi (acum), nu mâine 46
43. Necredința și credința..... 47
44. Cât trăim cu adevărat 48
45. Cele 10 porunci 48
46. Nu cred decât ceea ce văd 49
47. Au ochi, dar nu văd 50
48. Cine aduce mângâiere omului?..... 51
49. Nu-l chema pe dracu, căci vine 53
50. Iertarea..... 54
51. Judecata cea Mare 54
52. Al paisprezecelea la masă..... 55
53. Nerecunoștința 56
54. Credința, dragostea și jertfa unei mame..... 57
55. Să nu disprețuim pe semenii noștri! 58
56. Dragostea de mamă 59
57. Lucrează Dumnezeu pentru noi 59
58. Pilda rea (Neascultarea)..... 60
59. Nu cred în tine, dacă nici tu nu crezi în Dumnezeu.... 61
60. Pumnul de noroi 62
61. Din ce loc ești?..... 63
62. Cum scăpăm de ispite 64
63. Bogatul sau săracul va intra în împărăția lui Dumnezeu?..... 65
64. Înfrânarea..... 66
65. "Nu judecați, ca să nu fiți judecați, căci cu ce judecată veți judeca, cu aceea veți fi judecați" (Matei VII, 1-2).. 67

66. Zâmbeşte, nu te încrunta! 67
67. Locul mâniei.....68
68. "Fericiţi cei milostivi, că aceia se vor milui" (Matei V, 7) 69
69. Conştiinţa – Glasul lui Dumnezeu 70
70. Necazurile întăresc răbdarea omului înţelept 70
71. Frângerea de sine.....71
72. Adevărată smerenie.....72
73. De ce atâtea suferinţe? 73
74. Să nu îngropăm talentul! 74
75. Eu n-am păcat 75
76. Jurământul făcut trebuie împlinit 76
77. Convertirea lui Clovis.....78
78. Să spui totdeauna adevărul 79
79. Conştiinţa.....80
80. Să nu fim linguşitori 81
81. Modestia.....82
82. Sperjurul (Jurământul fals, mincinos, nedrept).....83
83. Răbdarea 84
84. Cu răbdare scapi de patimă 86
85. Munca – răbdarea – deprinderea 87
86. Datoria faţă de părinţi 88
87. Recunoştinţa unui animal 88
88. Mulţumim lui Dumnezeu, făcând bine oamenilor 90
89. Patima lăcomiei (Cum moare un zgârcit).....91
90. Conştiinţa (Glasul dreptăţii).....92
91. Judecata lui Dumnezeu (banii, rudele şi faptele bune).....93
92. Trâmbiţa Judecăţii.....94
93. Să ne iubim părinţii.....96
94. Dragostea mamei 97
95. Conştiinţa.....99
96. Minciuni nevinovate, dar... cu urmări amare 100
97. Rugăciunea pentru altul.....102
98. Icoana 104
99. Dragostea. Bunătatea. Iertarea 106
100. Eu n-am nici un păcat.....107

101. Taina păcii 109
102. Păcatul și durerea 110
103. Vasul murdar 111
104. Chiar dacă nu-L vedem, Dumnezeu există 112
105. Cel din urmă pas 113
106. Coroana răbdării 114
107. Asemenea ecoului 114
108. Comori pământești și comori cerești 115
109. Sfânta spovedanie și Iuda Iscarioteanul 116
110. Sfânta Spovedanie și Sfânta Împărtășanie 117
111. Înjurăturile și drăcuitul 118
112. Bucurie adevărată 119
113. De ce sufăr eu, Doamne?! 120
114. Floarea sufletului 121
115. Să ascultăm cuvântul lui Dumnezeu în Biserică 122
116. Să ascultăm și să ne rugăm 123
117. Participarea la Sfânta Liturghie 124
118. De ce nu distruge Dumnezeu lumea 125
119. Urmele lui Dumnezeu pe nisip 126
120. Când omul devine porc 127
121. Vorbele urâte 127
122. Hristos în Biserică 128
123. Bucuria de a participa la slujbele Bisericii 128
124. Când trebuie să luăm calea Bisericii 129
125. Cui trebuie să îi mulțumim? 129
126. Ultimul cuvânt 130
127. Un vierme mic (istorioară cu mult tâlc) 132
128. Nu zăbovi (nici chiar cinci minute) 135
129. Neascultarea părinților 136
130. Bunătatea 137
131. Biserica ocrotitoare 138
132. Cele patru piersici 140
133. Iertarea 141
134. O fetiță a făcut de rușine pe învățați 142
135. Intervenția lui Dumnezeu 142

Un om avu într-o noapte acest vis: se făcea că mergea împreună cu Dumnezeu pe malul nisipos al unui râu. În acest timp, pe cer apăreau scene mai importante din viaţa lui; la fiecare scenă se observau în nisip două perechi de urme: urma paşilor lui şi urma paşilor lui Dumnezeu.

Când ultima scenă din viaţa lui i s-a perindat prin faţa ochilor, el a privit la urma paşilor de pe nisip. A observat, cu mirare, că de multe ori pe drumul vieţii lui era numai un rând de urme şi acest fapt s-a întâmplat în vremurile cele mai triste şi grele din viaţa lui.

Asta l-a pus pe gânduri şi L-a întrebat pe Dumnezeu:

– Doamne, mi-ai făgăduit că, din momentul în care mă decid să Te urmez, Tu vei fi alături de mine în tot cursul vieţii mele. Dar am observat că, în momentele cele mai grele din viaţa mea, pe nisip era numai un singur rând de urme. Nu înţeleg, de ce? Tocmai când am avut mai mare nevoie de ajutorul Tău, Tu m-ai părăsit.

Dumnezeu a răspuns cu blânda Sa bunătate:

– Dragul meu, Eu te iubesc mereu şi niciodată nu te voi părăsi. În vremurile tale cele grele, de încercări şi de suferinţe, se vede pe nisip numai o singură pereche de paşi, deoarece atunci Eu te luam în braţe sau în cârcă şi te căram pe drumul vieţii tale.